

ALLAHIN KAHRAMANI SENSİN

İnsan, fenomenler üreten, ürettiği fenomenler aracılığı ile kendi türünü sömüren, katleden ve kandıran bir varlık.

Ateşte yürüyenler, denizleri yaranlar, göğe çıkıp ateş çalanlar, yerin altını üstüne getirenler, şifa dağıtanlar ve hastalıkları iyi edenler vee her türlü hile ve sihirlerle halkların;"Biz Tanrının oğluyuz, kahramanlarıyız!" diyerek gözlerini boyayanlar. Öylemi! Pekii; Alın size ateşten sağ çıkan; İbrahim, denizleri yaran; Musa, kuyudan ve balığın karnından sağ çıkan; Yusuf ve Yunus. Yetmedi mi, şifacı Eyyüb.

Allah'ım, Sen bu uyduruk kahramanlarla sahtekarları nasıl da anladıkları dilden dize getirdin, Muhteşemsin! Allah, Kur'anda peygamberlerden Muhammed a.s'a söz ederken O'na;"Tıpkı Onlar gibi Benim Kahramanım da Sensin" demişti. O gün O'na söylediğini bugünde Sana; Unutma ! Allah'ın aradığı Sensin, Allah'ın Kahramanı Sensin...

Ahmet TOPKAYA

Bu eserin tüm telif hakları, Ahmet Topkaya'ya ait olmakla birlikte eser "ümmetin malıdır."
Yazarın izni dahilinde eserin çoğaltılması ve **ücretsiz** dağıtılmasında hiçbir sakınca yoktur...

Ahmet Topkaya
27/05/2018

1975 yılında Kars/Arpaçay'da dünyaya gelen yazar, ilk, orta ve lise eğitimini İstanbul'da tamamlamıştır. Üniversite tahsili yerine, ilgi duyduğu bilişim alanında kendini geliştirerek, işletmelerin bilişim departmanlarında sırasıyla; sistem destek uzmanı, sistem yöneticisi ve bilgi işlem sorumlusu olarak görev almıştır. 2005'den bugüne kurucusu olduğu şirkette, bilişim alanındaki faaliyetlerine halen devam etmektedir. Lise bitiminde tanıştığı İslam Düşüncesi ile kendisini geliştirmeye çalışan yazar, araştırmalarını ilk günkü heyecanını kaybetmeden sürdürmeye devam ettirmiştir. Tefsir, meal, dinler ve uygarlıklar tarihi, peygamberler tarihi üzerine haftalık çalışmalar yapmış, halen bu çalışmalarını çeşitli sivil toplum kuruluşlarında yakın arkadaşları ile sürdürmektedir.

İki çocuk babası olan yazar halen, Kocaeli'nde ikamet etmektedir. Yazarın, beş yıllık araştırmanın neticesinde hazırladığı "Tarihin Sonbaharı Kültür'den Dine Meryem ve İsa" isimli eseri, 2016 yılında yayımlanmıştır. Araştırma türünde yayımlanan eser Meryem ve İsa idrakinin yanısıra, İslam muhayyilesine yepyeni ufuklar katmaktadır. Yayımlanmış olan bir diğer deneme türünde ki eseri ise "Musa, ekmek ve özgürlük"tür.

iletişim:

topkayaailesi@hotmail.com

<http://www.ahmettopkaya.com>

<https://ahmettopkaya.blogspot.com>

Eşim Serap,
Kızım Elif,
Oğlum Yasin'e
ve
sorumluluk bilinci taşıyarak
“Allah’ın Kahramanı”
olmak isteyen
tüm dertli yüreklere
adanmıştır.

İçindekiler

A- Kissaların dünü bugünü

1	<u>Barbar Conan, Yusuf Peygamber ve Züleyha</u> -----	8
2	<u>Teolojik Eşekliğin Grameri</u> -----	14
3	<u>Kissalar ve Gerçeklik</u> -----	18
4	<u>Kerbela, Mitoloji, Babil Sürgünü, Yahudiler, İranlılar, daha neler neler...</u> -----	20
5	<u>Allah'ın Devesi</u> -----	23
6	<u>Habil, Kabil ve karı kız meselesi</u> -----	25
7	<u>Musa'nın android hikayesi</u> -----	28
8	<u>Asla köle olmayacağız!</u> -----	29
9	<u>İlkel, Zorba ve Barbar</u> -----	31
10	<u>Yılanlar, Yalanlar ve Musa'nın denizi yarması</u> -----	33
11	<u>Asa, Musa ve Ejderha</u> -----	35

B- Aldırış edenlere

12	<u>Maunlaştıramadıklarımızdanmısınız?</u> -----	38
13	<u>Odunlar, Keresteler ve Talaşlar</u> -----	40
14	<u>Şeytan kimin gözlerinden öper?</u> -----	41
15	<u>Ateizm, bir felsefeden ibarettir</u> -----	44
16	<u>Dinden imandan ne anlıyorsun?</u> -----	46
17	<u>Eylemsizlik Eylemi</u> -----	47
18	<u>Şarijörleri "İbrahimi mermiler"le doldurmak!</u> -----	49
19	<u>İndexle'me</u> -----	50
20	<u>Yüzde kaç Müslümanız</u> -----	52
21	<u>Tarihte ve İslami Harekette ofsayta düşmek!</u> -----	54
22	<u>Bi'Çare</u> -----	57
23	<u>Kur'an'ın gündemi, Allah'ın muradı</u> -----	59
24	<u>Müslüman Ayğa Kalk!</u> -----	61

C- Ne dicem bi bak!

25	<u>Kur'anı kendi matrix'inde okumak</u> -----	63
26	<u>Çöz artık şu Müteşabihlik Meselesini</u> -----	65

27	<u>Bilim ve Din çatışır mı?</u> -----	67
28	<u>Tüm zamanlara verilen cevap: İhlas Suresi</u> -----	69
29	<u>Kur'an Ozon Tabasına işaret mi ediyor?</u> -----	71
30	<u>Sol Sağ Meselesi</u> -----	73
31	<u>Oturun Oturduğunuz Yerde! (Kadınlar çalışabilir mi?)</u> -----	74
32	<u>Papaz Büyüsü</u> -----	77
33	<u>Domuzculuk</u> -----	79
34	<u>Dindarlık ve Ateyizlik</u> -----	82
35	<u>Rubikübik Kur'an</u> -----	84
36	<u>Kur'an-calama!</u> -----	86
37	<u>Karınlarına ateş dolduran hakimler</u> -----	89
38	<u>İndir Kur'anı yere ki Yeryüzü, Cennet olsun</u> -----	92
39	<u>Bilimselleme</u> -----	95
40	<u>Beyin çevirme</u> -----	97
41	<u>Yarım Beyin</u> -----	101
42	<u>3'ler, 7'ler, 40'lar,cinler, periler. Yeter ulan yeter!</u> -----	102

D- Dert ettiğim şeyler

43	<u>Kukalı günler</u> -----	105
44	<u>Gelişmiş uygarlık ve huzurlu medeniyet</u> -----	110
45	<u>Haddini Bil</u> -----	111
46	<u>Kur'an Işığında Kaportacılık</u> -----	112
47	<u>Dindar inatlaşma</u> -----	115
48	<u>Cahil Din uzmanı</u> -----	117
49	<u>Kapısız bacasız bıraktılar İslamı</u> -----	119
50	<u>Peygamberi Pegasus'a bindirmek, kat katıştır, tak takıştır! (Mirac hadisesi)</u> -----	121
51	<u>Ağzı büzülesiceler</u> -----	122
52	<u>Kur'an ve Sünnet Paradoksu</u> -----	124
53	<u>Kur'an-ı Kerim ve Bütünsel Okuma</u> -----	126
54	<u>Arabesk Müslümanlık</u> -----	128
55	<u>Peygamber Sünnetini Allah'ın sünnetiyle karıştırmak!</u> -----	130

E- Allah'ın Kahramanı kim?

56	<u>Allah'ın Kahramanı Sensin</u> -----	132
57	<u>Karmakarışık basit</u> -----	134
58	<u>Yıkılmadan ve Direnerek, İbrahimce</u> -----	137

59	<u>Fazladan kılınan namazlar, fazladan tutulan oruçlar, zikirler, tesbihatlar, dualar, farklı giyinenler.</u> -----	138
60	<u>Zekeriya Peygamberin duası ve üç gün oruç meselesi</u> -----	140
61	<u>Sol'la beni</u> -----	142
62	<u>İsa tekrar gelecek mi?</u> -----	144
63	<u>Kut'lu Doğum Haftası safsatası</u> -----	149
64	<u>İssız ada ve İnsan</u> -----	150
65	<u>Muhammed'in Derdi biraz Bizi de gersin</u> -----	153
66	<u>Baklava, Evren ve Biz</u> -----	155
67	<u>Tek başına bir Direniş ve Tek başına bir akıllı deli, İbrahim</u> -----	157

ÖNSÖZ

Kast Sistemi, dünyanın bilinen en eski sosyal sınıf farkına dayalı hiyerarşisidir. Hint kıtasında mazlum kardeşlerimiz yaklaşık dört bin yıldır bu sistem altında inim inim inlediler. Bu sistemde tepede bulunan sözde yarı Tanrı insanlar, onların altında ruhbanlar ve onların altında askerler şeklinde piramid aşağıya doğru iner. Piramidin en altında daima Köleleştirilmiş Halk vardır.

Bozgun, kargaşa ve kaosa dayalı tüm toplumlar bu tür kast sistemi ile kontrol edilirler ve güçlerini en alt tabakanın emeğinden alırlar. Gün gelir biri çıkar bu en alt tabakadan bir güç ortaya çıkarır ve piramit tepetaklak olur. Kast sistemlerinin kurucuları ya da yöneticileri aslında kendi tabanlarında inanılmaz bir güç ortaya çıkarırlar ancak bunun farkında değillerdir. Bu gücün adı Halk'dır.

İki paragrafı bağlayacak bir tarihsel süreçten hemen bir örnek verelim, yer Mısır.

Musa işte böylesi köleleştirilmiş ve kastlara ayrılmış bir Halktan "asa" yaptı. Yere attığında bir ejderhaya gönüsen bu asanın tüm gücü kire ve pisliğe bulaşmamış alinterine dayalı bembeyaz ellerdi. Bembeyaz elleri olan ejderhalar, yalanların ve yılanların üstüne çıktı, onları ezdi ve ne kadar yalancı, düzenbaz, sihirbaz, işbirlikçi varsa yuttu.

Şimdi tüm dünya paradigmalarını yeniden gözden geçiriyor. Türk Milleti nasıl olur da 15 Temmuzda çıplak ellerle, ellerinde sopalarla ve taşlarla tankları ezdi geçti, şaşkınlık. Sistemin en alt tabakasında bulunan bastırılmış ve sindirilmiş, daima korku ve umutsuzluk içinde yaşayan bir kitle nasıl olur da sistemin en tepesini alaşağı edebilir ve etti de. Söyleyeyim;

Çünkü Allah daima ezilenlerin tarafını tutar. Onlar ne zaman ki harekete geçer Allah da harekete geçer.

Görmedin mi o geceyi üç bin melek tankların üzerindeydi.

Görmedin mi o geceyi üç bin melek uçakların kalkacağı yolları tarumar ediyordu.

Görmedin mi o gece ki üç bin melek indikçe tepelerine iniyordu.

Sen at, sen attıkça Allah da atar.

Şimdi daha önce sürekli sorduğun şu soruyu bir daha sorma; "Allah bize neden yardım etmiyor?"

Artık; "Allah'a ben nasıl yardım ederim?" diye sor. Sen ettikçe O da etti ya o gece görmedin mi!

İnsan! Fenomenler üreten, ürettiği fenomenler aracılığı ile kendi düzeni içinde kendi türünü sömüren, katleden ve kandıran varlık. Kast Sistemi ne ki daha ne şaklabanlıklar yapmadı ki!

Ateşte yürüyen sahte kahramanlar, denizleri yaran uyduruk kahramanlar, göğ'e çıkan ateş çalanlar, yerin altını üstüne getirenler, şifa dağıtanlar ve hastalıkları iyi edenler

vee her türlü hile ve sihirlerle Halkı Biz; "tanrının kahramanlarıyız!" diyerek aldatanlar.

Öylemi! Pekii;

Alın size Ateşten sağ çıkan; İbrahim,

Denizleri yaran; Musa,

Kuyudan, Balığın karnından sağ çıkan; Yusuf, Yunus

Yetmedi mi, Şifacı Eyyüb.

Ey İnsan! onlar kahramansa bunlarda kahraman, yok bizimkiler kahraman değilse sizinkiler sahtekar değil de ne! Bizimkiler de yanmıyor, boğulmuyor, uçuyor ve dipsiz kuyularda kaybolup gitmiyor. Kulak verin şimdi Kahramanlarımıza Ey Sahtekarlar!

Ya hizaya gelin, ya kaybolup defolup gidin tarih sahnesinden...

Allah'ım, Sen bu uyduruk kahramanlarla sahtekarları nasıl da anladıkları dilden dize getirdin, Muhteşemsin!

İşte bu perspektiften hareketle asla unutma! Allah, Kur'anda peygamberlerden Muhammed'e söz ederken O'na; "Tıpkı Onlar gibi Benim Kahramanım da Sensin" demişti. O gün O'na söylediğini bugün ve yarınlarda Sana söylüyor;

Allah'ın Kahramanı Sensin.

-1-

BARBAR CONAN, YUSUF PEYGAMBER VE ZÜLEYHA

Tommiks, Teksas, Zagor, Barbar Conan. Hatırladın mı bu kitapları? Hani çocukluğumuzda biriktirirdik. Hatta bir dönem bu kitapları kendi aramızda bir oyun malzemesi bile yapmıştık. Şöyle ki; Her serinin kitapları herkeste olmadığından, kısa yoldan bu kitapların serilerini toplamanın bir yolu olarak işi masum bir kumara kadar götürmüştü. Kumar dediğim aslında kumar denemez. Zira bu işte şans değil yetenek sözkonusuydu. Anlatayım bak kararı sen ver. Kitapların karton üst kapağını ayakkabı cilasıyla bir güzel cilalardık. Hiçkimsede olmayan bir seriden kitabın ama hepsinin değil. Sonra geçer bir duvar dibine kitabı yere koyardık. “Para atan var mı ?” diye bağırırdık. Bu işin müptelaları hemen doluşurdu tezgahın başına. O zamanın parası alüminyum 5 kuruş ya da 10 kuruş atılırdı. Ağır olmayacak ki para kitabın üzerine uzaktan atılınca kapaktan kaysın, üstünde durmasın ve böylece yere düşsün. Para kitabın üstünde durursa parayı atan kitabın sahibi olurdu. Kitabın üstünde durmayan her para kitabı duvar dibine serenin olurdu. Şimdi bunun neresi kumar, yeteneğini sergile kitabın üzerine hangi açı ve hızda parayı atarsan durdurursun sen düşün. Mühendislik kafası isterdi bu iş. Yetenek işi, biraz da çocuk aklınca hesap kitap işi!

Kitaptan girdik madem bu işe devam edelim; “Yusuf Peygamber’in Barbar Conan’la ne ilgisi var ?” dediğinizi duyar gibiyim. Acele etmeyelim, anlaticam. Tevrat’ta da yer alan Yusuf’un bir kadın ile imtihanı Kur’an’ı Kerimde de geçer. Ne ilgisi var? dersiniz bu bağlantıyı şöyle sağlayacağız. Tersten gidelim ve öncelikle şu “Ayartıcı Kadın Fenomeni”ne bir değinelim;

Kimmerler, Antik Dönem’de Kafkaslar’ın kuzeyinde yaşamış bir kavim. M.Ö. 8’inci yüzyılda İskitler’in baskısıyla bir bölümü Kafkaslar aracılığıyla, bir bölümü de Karadeniz’in kuzeyinden dolaşarak Anadolu’ya gelmişler. Varlıklarını tamamen talanla sürdürmüşler. Ele geçirdikleri her yeri talan ediyor, savaşıyor ancak oraya yerleşmiyorlar. Sürekli gezinen, göçebe bir kavim. Kimmerler, Doğu Anadolu’da Van civarındaki Urartu Krallığı’nı, Orta Anadolu’nun en güçlü krallığı olan Finike’yi, Batı Anadolu’nun en güçlü kavmi olan Lidyalılar’ı yenilgiye uğratmış. Antik kaynaklarda bir yere yerleştiklerine dair bilgi yok. Bir antik kaynak Kimmerler’in, 100 yıl Antandros’ta yaşadığını belirtiyor. Antandros Kimmerler’in Batı Anadolu’da yaşadıkları

gösterilen tek merkez. Barbar Conan da sadece sanal bir kahraman. Kimmerler göçebe ve güçlü bir kavim olması nedeniyle böyle bir çizgi roman yapılmış. Conan da onun kahramanlarından biri. Bu sanal kahramanın kitaplarında en öne çıkan durumlardan biri savaşımaya gittiği her yerde, kendisini ayartmaya çalışan bir kadının karşısına çıkıyor oluşu. Barbar Conan'ın yerleşik olmayan hayatına sürekli girip çıkan kadınlar ve onu mücadelesinde zaafa uğratma gayretleri etrafında dönen bir fenomen. "Ayartıcı Kadın Fenomeni" sadece Barbar Conan kitapları ya da serüvenlerinde yer alan bir fenomen değil bilakis tüm mitolojik efsanelerde yer bulmuş bir fenomen. Bu fenomende kadın ya da musallat varlıklar, tanrıların kahramanları amaç ve ülkülerinden vazgeçirmek için onları baştan çıkartıcı ya da işlerini zorlaştırmaya rolünü üstlenirler. Daha çok efsanelerde karşımıza çıkarlar. Zira efsaneler genelde bir ulusun ya da devletin ilk kuruluş öykülerinin fantastik biçimde anlatıldığı formları içerirler. Mitler ise daha çok yaradılış ve tanrılarla ilgilidir. Buradaki ülke kurucu, yurt bulucu kahramanımız bir beşer olduğundan zaafı vardır. Bu zaafı kullanarak kahramanımız yoldan çıkarılmak, amaç ve ülküsünden uzaklaştırılmak istenir. Kahramanın ne zor şartlar altında mücadele ettiği anlatılmak istenirken bu unsur belki de tamamlayıcı bir etki oluşturmak için kullanılmıştır. Bu zaafıların erotik bir dil kullanılarak işlenmesi de dinleyicide cazibe oluşturup ilgi çekme yönünü nedeniyle tercih edilen bir biçimdir. Tüm kahramanlık öykülerinde bu unsura rastlanmasa da bu fenomene birçok kültürde rastlamak mümkündür. Neyse konumuz bu değil, geçelim...

Yahudi din bilginlerinin kendi itirafları da göstermektedir ki Tevrat Külliyyatı Babil, Sümer, Helenizm ve Ortadoğu inançlarından çokça etkilenmiştir. Tevratın yorumlayıcıları zamanla mitolojik birçok unsuru Midraş ve Talmud yoluyla kendi bilinçlerine yerleştirmiş, Allah'ın rehberlik hediyesi Tevratı tanınamaz hale getirmişlerdir. Bu süreçten sonra birçok konu artık vahiy ile düzeltilecek mümkünlükten uzak olunca artık Allah, vahiy yoluyla bu çarpık inançları düzeltmek için teknik bilgi içeren düzeltmeler yapmaz. Çünkü kültürlerin oluşum süreçleri çok uzun ve çok köklüdür. Bir yenilikçi gelip toplumun ahlaki değerlerini tekrar ayağa kaldırmak yerine bu tür kültürel geçmiş birikimlerle teolojik tartışmalara girmesi demek mesajın aktarımını güçleştirmek demektir. Bu nedenle Kur'an, geçmiş toplumların tüm kültürel fenomenlerine değinir ancak onları düzeltme yoluna gitmez. Burada Kur'anın amacı, toplumların kültürel bilinçaltına yerleşmiş tonlarca çarpık inancı değiştirmek değil acil olan ahlaki değişim ve dönüşüme zemin hazırlamaktır. Her toplum ve kültürün farklı farklı çarpık inançlarını düzeltmek demek teknik, teorik, tarihi, coğrafi ve edebi birçok bilgi vermek, tez sunmak ve bu tezleri doğrulama yoluna gitmek olacağından Vahyin taşıyıcısı bir peygamber değil son derece akademik bilgilerle konuşan bir Profesör olacaktı. Bu profesörü ise toplum

geneli anlattığı dilin ağırlığı nedeniyle dinlemeyecek, Vahiy havada asılı duracaktı. Peygamberler taşıdıkları vahyi temsiliyet noktasında son derece “ümmi” dirler. Verdikleri bilginin doğruluğunu test etmezler ve bu yola hiç başvurmazlar. Zaten Kur’an da asla bu tür polemikler yer almaz. Peygamberlerden istenen, kıssalardaki hissenin alınması, mücadeleye bu hisse ile devam edilmesi, etrafındaki takipçilerinde hisse oranında mücadeleye katkı sunmasıdır. Hiçbir Kur’an ayeti “Musa’nın asasının sedir ağacında mı, gürgenden mi” olduğu cevabını vermez. Kültürel bilinçaltına Kur’an, sadece bir derdini anlatmak isterken kıssalarda geçmiş ümmetlerin bildiği fenomenleri girizgah yapmak için kullanır. Hiçbir Kur’an ayet ya da suresinde aktarılan kıssalarda, geçmiş yanlış bilinen bilgiler düzeltilmez. Aksine kahramanlar aynı kahraman, yerler aynı yerlerdir ama aktarılmak istenen bilinç taptaze tutularak yenilenir. Çünkü Kur’anın anafikri “Ahlak ve Vicdan” çerçevesinde dönüp dolaşır. Toplumlara ahlaki erezyonu bu erozonu oluşturan her bir unsurun düzeltilmesi ile düzelmez. Zira buna ne bir peygamberin ömrü yeter ne de takipçilerinin. Bu nedenle Kur’an kısa ve öz konuşur. Kıssadan hisse verir.

Gelelim Yusuf Peygamber’e. Tevrat’da bu konu *Yaradılış Kitabı* bölüm 39 da şöyle geçer:

Yusuf'la Potifar'ın Karısı BÖLÜM 39

Yar.39: 1 İsmaililer Yusuf'u Mısır'a götürmüştü. Firavun'un görevlisi, muhafız birliği komutanı Mısırlı Potifar onu İsmaililer'den satın almıştı.

Yar.39: 2 RAB Yusuf'la birlikteydi ve onu başarılı kılıyordu. Yusuf Mısırlı efendisinin evinde kalıyordu.

Yar.39: 3 Efendisi RAB'bin Yusuf'la birlikte olduğunu, yaptığı her işte onu başarılı kıldığını gördü.

Yar.39: 4 Yusuf'tan hoşnut kalarak onu özel hizmetine aldı. Evinin vesahip olduğu her şeyin sorumluluğunu ona verdi.

Yar.39: 5 Yusuf'u evinin ve sahip olduğu her şeyin sorumlusu atadığından itibaren RAB Yusuf sayesinde Potifar'ın evini kutsadı. Evinin, tarlasını, kendisine ait her şeyi bereketli kıldı.

Yar.39: 6 Potifar sahip olduğu her şeyin sorumluluğunu Yusuf'a verdi; yediği yemek dışında hiçbir şeyle ilgilenmedi. Yusuf güzel yapılı, yakışıklıydı.

Yar.39: 7 Bir süre sonra efendisinin karısı ona göz koyarak, "Benimle yat" dedi.

Yar.39: 8 Ama Yusuf reddetti. "Ben burada olduğum için efendim evdeki hiçbir şeyle ilgilenme gereğini duymuyor" dedi, "Sahip olduğu her şeyin yönetimini bana verdi.

Yar.39: 9 Bu evde ben de onun kadar yetkiliyim. Senin dışında hiçbir şeyi benden esirgemedi. Sen onun karısısın. Nasıl böyle bir kötülük yapar, Tanrı'ya karşı günah işlerim?"

Yar.39: 10 Potifar'ın karısı her gün kendisiyle yatması ya da birlikteolması için direttiye de, Yusuf onun isteğini kabul etmedi.

Yar.39: 11 Bir gün Yusuf olağan işlerini yapmak üzere eve gitti. İçerde ev halkından hiç kimse yoktu.

Yar.39: 12 Potifar'ın karısı Yusuf'un giysisini tutarak, "Benimle yat"dedi. Ama Yusuf giysisini onun elinde bırakıp evden dışarı kaçtı.

Yar.39: 13 Kadın Yusuf'un giysisini bırakıp kaçtığını görünce,

Yar.39: 14 uşaklarını çağırdı. "Bakın şuna!" dedi, "Kocamın getirdiği bu İbrani bizi rezil etti. Yanıma geldi, benimle yatmak istedi. Ben de bağırdım.

Yar.39: 15 Bağırığımı duyunca giysisini yanımda bırakıp dışarı kaçtı."

Yar.39: 16 Efendisi eve gelinceye kadar Yusuf'un giysisini yanında alıkoydu.

Yar.39: 17 Ona da aynı şeyleri anlattı: "Buraya getirdiğin İbrani köleyanıma gelip beni aşışılamak istedi.

Yar.39: 18 Ama ben bağırınca giysisini yanımda bırakıp kaçtı."

Yar.39: 19 Karısının, "Kölen bana böyle yaptı" diyerek anlattıklarını duyunca, Yusuf'un efendisinin öfkesi tepesine çıktı.

Yar.39: 20 Yusuf'u yakalayıp zindana, kralın tutsaklarının bağılıolduğu yere attı. Ama Yusuf zindandayken

Yar.39: 21 RAB onunla birlikteydi. Ona iyilik etti. Zindancıbaşı Yusuf'tan hoşnut kaldı.

Yar.39: 22 Bütün tutsakların yönetimini ona verdi. Zindanda olup bitenher şeyden Yusuf sorumluydu.

Yar.39: 23 Zindancıbaşı Yusuf'un sorumlu olduğu işlerle hiç ilgilenmezdi. Çünkü RAB Yusuf'la birlikteydi ve yaptığı her işte onu başarılı kılıyordu.

Yusuf Peygamber'in kendisini evlat edindiği yöneticinin karısı ile imtihanı, Kur'an'da **Yusuf Kıssası**'nda ise şöyle geçer;

22. (Yusuf) erginlik çağına erişince, ona (isabetle) hükmetme (yeteneği) ve ilim verdik. İşte güzel davrananları biz böyle mükâfatlandırırız.

23. Evinde bulunduğu kadın, onun nefsinden murat almak istedi, kapıları iyice kapattı ve "Haydi gel!" dedi. O da" (Hâşâ), Allah'a sığınırım! Zira kocanız benim velinimetimdir, bana güzel davrandı. Gerçek şu ki, zalimler iflah olmaz!" dedi.

24. Andolsun ki, kadın ona meyletti. Eğer Rabbinin işaret ve ikazını görmeseydi o da kadına meyletmişti. İşte böylece biz, kötülük ve fuhşu ondan uzaklaştırmak için (delilimizi gösterdik). Şüphesiz o ihlâslı kullarımızdandı.

25. İkisi de kapıya doğru koştular. Kadın onun gömleğini arkadan yırttı. Kapının yanında onun kocasına rastladılar. Kadın dedi ki: Senin ailene kötülük etmek isteyeninin cezası, zindana atılmaktan veya elem verici bir işkenceden başka ne olabilir!

26. Yusuf: "Asıl kendisi benim nefsimden murat almak istedi" dedi. Kadının akrabasından biri şöyle şahitlik etti: "Eğer gömleği önden yırtılmışsa, kadın doğru söylemiştir, bu ise yalancılardandır."

27. "Eğer gömleği arkadan yırtılmışsa, kadın yalan söylemiştir. Bu ise doğru söyleyenlerdendir."

28. (Kocası, Yusuf'un gömleğinin) arkadan yırtılmış olduğunu görünce, (kadına): "Şüphesiz, dedi; bu, sizin tuzağınızdır. Sizin tuzağınız gerçekten büyüktür."

29. "Ey Yusuf! Sen bundan (olanları söylemekten) vazgeç! (Ey kadın!) Sen de günahının affını dile! Çünkü sen günahkârlardan oldun"

30. Şehirdeki bazı kadınlar dediler ki: Aziz'in karısı, delikanlısının nefsinden murat almak istiyormuş; Yusufun sevdası onun kalbine işlemiş! Biz onu gerçekten açık bir sapıklık içinde görüyoruz.

31. Kadın, onların dedikodusunu duyunca, onlara dâvetçi gönderdi; onlar için dayanacak yastıklar hazırladı. Herbirine bir bıçak verdi. (Kadınlar meyveleri soyarken Yusuf'a): "Çık karşlarını!" dedi. Kadınlar onu görünce, onun büyüklüğünü anladılar. (Şaşkınlıklarından) ellerini kestiler ve dediler ki: Hâşâ Rabbimiz! Bu bir beşer değil... Bu ancak üstün bir melektir!

32. Kadın dedi ki: İşte hakkında beni kınadığınız şahıs budur. Ben onun nefsinden murat almak istedim. Fakat o, (bundan) şiddetle sakındı. Andolsun, eğer o kendisine emredeceğimi yapmazsa mutlaka zindana atılacak ve elbette sürünenlerden olacaktır!

33. (Yusuf:) Rabbim! Bana zindan, bunların benden istediklerinden daha iyidir! Eğer onların hilelerini benden çevirmezsen, onlara meyleder ve cahillerden olurum! dedi.

34. Rabbi onun duasını kabul etti ve onların hilesini uzaklaştırdı. Çünkü O çok iyi işiten, pek iyi bilendir.

Tevrat'da bu konunun yer alıyor oluşu Tevrat'ın mitolojizasyona uğratılması neticesindedir. Bu durumun ortaya çıkmasında kasıt unsurların da varlığı inkar edilemez. Tevrat'ın bir masal kitabına dönüştürülmesi elbette birçok kesimin bu masal anlatımından ceplerini doldurduğu gerçeğini gölgeleyemez. Masal anlatmak bilinmelidir ki çok karlı bir iştir ki dini hikayeler anlatmak asla zarar ettirmez. Yahudi Külliyyatı sürgünler, istilalar ve yeniden yapılanmalar sürecinde masalcıların da etkisiyle Tevrat geçmiş inanç formlarından ayartıcı kadın fenomenini kendi bünyesine almaktan kurtulamamıştır. Kur'anın bu konuya değiniyor oluşu indiği toplumdaki Yahudi bilinçaltındaki birikim ile polemige girmemek içindir. Tevrata yakın durmak ve Tevrat konularına yer vermek Kur'an aktarımı için büyük bir avantaj sağlamak

demektir. Kur'an bu fenomeni kullanır ancak Yusuf Peygamber tüm mitolojilerde olduğu gibi amacına ulaşan bir kahraman gibidir ve ayartıcı kadından sıyrılmayı da başarır.

Sizin kahramanlarınız kurtuluyor da bizim ki niye kurtulmasın ki öyle değil mi!

Sizin kahramanlarınız kahramansa bizim ki de kahraman. Sizin ki oluyor da bizim ki niye olmasın!

Ayartıcı kadın fenomeni olarak Tevrat da ve Kur'an da yer alan bu durum, Yusuf'u yolundan döndürememişken ve kadın amacına ulaşamamışken nasıl oldu da, nerden çıktı bu "Züleyha Yusuf Aşkı! "

İşte onu da bizim bilinçaltımıza kim ve nerden sızdırdı sorgulamak gerekir. Tevrat'a Talmud'dan, Midraş'dan dalan masalcılar, Hadis ve Tefsir yoluyla bize de dalmadı demek saftiriliklik olur. Demek ki masalcılar da, masallar da asla eskimiyor!

TEOLOJİK EŞEKLİĞİN GRAMERİ

Şimdi bizbizeyiz, biraz samimi konuşçam. Eşeklikten, eşşoğlu eşşeklikten hatta eşşoğlusunun eşşoğlusuna kaadaaaaar gidicem. Malumunuz Kur'an'ı Kerimde “Kıssa” adı verilen formatta çerçevesi çizilen ve içinde tarihsel olan ya da olmayan bazı olaylar ve durumlar anlatılır. Çok detaya girmeden bir tanesine dalalım ve hem bu formatın genel işlevini hemde özel işlevinin detaylarını konuşalım.

Eşek deyince aklıma İsrailoğullarının kepezelikleri geldi bak. Mabel'de besledikleri keçileri kutsayıp "Günah Keçisi" yapmaları mı dersin, Mabel'in içini de dışını da ticarethaneye çevirdikleri mi dersin, Tevrat'la yetinmeyip sağına soluna ilıştırılan külliyatları, risaleleri ile taşıyamadıkları bu ağır yük nedeniyle eşeklikleri mi dersin, Allah ile defalarca yaptıkları misakı bozmaları mı dersin ne yandan tutsan elinde kalan bir ümmet. Mezheplere, fırkalara ayrılmış kendi aralarında vahdeti defalarca katlemişlerdi. Sürekli sürgünler, savaşlar, ölümler. Bize de hiç benzemiyor haa! konunun bizimle hiç ilgisi yok. Yanmaz kefen, peygamberi rüyada gösteren terlik, psikolojik sorunlu hastalara şifa niyetine ümmü sübyan duası mı satmak dersin her şey bunlarda mevcuttu. Birbirlerini “Ehli Sünnet” ve “Ehli Beyt” diye parçalayıp sabah akşam birbirlerinin camilerini mi bombalamak dersin, Tevrat'ın "ADAM OLUN ADAM!" dediği ayetlerini hepsi yanlış anlayıp "BİLİM ADAMI" olmak zannederek, karadelikler, Nuh gemisi yok uzay gemisiydi, Zülkarneyn'in boynuzu yıldızlar arası astral seyahattı, yecüc-mecüc uzaylılardı, ördüğü “sed”te paralel evrendi gibi kitabı masabaşına alıp yiyip bitirdiler. Ayetleri cimcik cimcik edip hiç ettiler. Açların, çıplakların, mazlumlarınsa ahı gitmiş vahi kalmıştı. Hep bu gavur Yahudiler işte! Neyse, girişi yaptık, ısındıkta değil mi. Azıcık tarihsel bilgi vereyim ölümü gör, sıkılma oku biraz, valla bak kısa yazcam;

Bak şimdi, Kur'anı Kerimde bahsedildiği üzere Allah, toplumların varoluşlarını ve yok oluşlarını bir kurala bağlamıştır. Buna “Sünnetullah” denir. Kainat yasaları içinde yer alan bir kural ve bu hiç değişmez. Bir toplum Hak ve Adaletten uzaklaşınca toplumsal çürümüşlük ve yozlaşma nedeniyle kendisini koruyamaz, dış bir etken ile dağılarak çözülür ya da istilaya uğrar. Bunun tam tersi de mümkün ve geçerli. Bir toplum Hak ve Adalet noktasında zulmü tavan yaptırdığında yine toplumsal çözülme başlar, bir isyan hareketi içeriden mevcut durumu

değiştirir. Ya da Hak ve Adalet arayışındaki dışarıdan bir güç gelerek mazlumlara el uzatır. İsrailoğulları işte bu döngünün içinde defalarca kalmıştı. En son Kral Süleyman, babası Davud'un devrettiği krallığı bir barış yurduna çevirerek Hak ve Adalet ile yönetilen bir ülke kılmayı başarmıştı. Ancak kendisinden sonra gelenler siyasi ve dini parçalanma nedeniyle bu devleti güçsüz hale getirince kuzeyden Asur, güneyden Babil gelerek Davud ve Süleyman mirası bu Hak ve Adalet devletinin üzerine karabasan gibi çöktüler. Zaten paramparça olmuş kabileler böylece dağıldı gitti. Burada etkili olan en önemli unsur, toplumsal çürüme ve yozlaşmaya yol açan şey bizzat "din" in bir çıkar ve rant aracına dönüştürülmesiydi. Bu işi mevcut Vahyi yetersiz kılarak, sağından risaleler, solundan külliyatlar ekleyerek "süte su katar gibi" çoğaltarak yaptılar. Tevrat ortada duruyor iken yüzüne bakılmadı. Mesajın özü uçtu gitti. Ayetleri bağlamından koparıp koparıp sağa sola savurdular. Herkes işine gelen ayeti aldı başka bir ayetle alt alta koydu ve kendi çıkarına kullandı. Sayısal kombinasyonlar, gizemli şifre arayışları, bir kelimenin birden çok anlamından işine geleni kullandılar ki bağlam böylece ayakta duramadı ve bilinç kayboldu. Kur'an, bu yapılan işe çok muhteşem bir benzetme ile bir tanım getirdi; "Eşeklik ya da eşek seslilik". Çoğalttıkları ve altında kaldıkları bu yük nedeniyle eşeğe benzetildiler ve sürekli içinde bulundukları bu durum Allah'ın gündemi dışında olduğundan, yapılan iş "eşek anırması"na benzetildi. Muhteşem bir intikam ve muhteşem bir benzetme öyle değil mi !

Devam edelim bak şimdi o eşeklik Kur'an kıssalarında ilgili yerlerde nasıl yer alıyor ve de kullanılıyor bak bak !

Bakara Suresi 259. Ayette işaret edildiği gibi;

Yoksa (ey insanoğlu, sen,) halkının terk ettiği, çatıları yıkılıp harap olmuş (virane) bir kasabadan geçen (ve): "Allah bütün bunları öldükten sonra nasıl diriltebilirmiş?" diyen o kişi (ile aynı fikirde) misin? Bunun üzerine Allah, onu yüzyıl süre ile ölü bırakmış ve sonra tekrar hayata döndürerek sormuştu: "Bu halde ne kadar kaldın?" O da: "Bu halde bir gün veya bir günden biraz daha az bir süre kaldım" diye cevap vermişti. (Allah): "Hayır" dedi, "bu halde bir yüzyıl kaldın! Yiyeceğine ve içeceğine bak -geçen yıllar onları bozmamış- ve eşeğine bak! (Biz bütün bunları) insanlara bir ibret olman için (yaptık). Birde şu (insanların ve hayvanların) kemiklerine bak -onları nasıl birleştirip et ile örttüğümüzü düşün!" (Bütün bunlar) ona açıklanınca, "(Şimdi) öğrendim ki" dedi, "Allah her şeye kadirdir!" ölü bir şehir olarak tasvir edilmektedir.

Ayette geçen "**ve eşeğine bak!**", cümlesindeki "**eşek**", İsrailoğullarının geçmişte yaptıkları ve bu nedenle sebep oldukları yıkılışın ve kepezeliklerinin toplam adıdır. Ayetin ezoterik hiç bir

anlatımı söz konusu değildir. Bu yapılan eşşeoğlueşşeklikten biraz anlıyorsan Kur'anın ne demek istediğini de anlarsın. Muhammed a.s'ın bu ayeti uluorta okuduğunda Yahudilerin yüzünü görmeyi ne çok isterdim ahh! Hatta şimdi de bu ayeti okuduğumuzda eşşekliğin dibine vurmuşların da...

Tevratta ise bu durum Babil sürgünü dönüşü yerle bir olmuş Kudüs'ün sosyolojik durumu Hezekiel (Zülkifl) Peygamber gözünden **KURU KEMİKLER** bölümü olarak şöyle anlatılır;

Kuru Kemikler BÖLÜM 37

Hez.37: 1 RAB'bin eli üzerimdeydi, Ruhu'yla beni dışarı çıkardı, kemiklerle dolu bir ovanın ortasına koydu.

Hez.37: 2 Beni onların arasında her yöne dolaştırdı. Ovada her yere yayılmış, tamamen kurumuş pek çok kemik vardı.

Hez.37: 3 RAB, "İnsanoğlu, bu kemikler canlanabilir mi?" diye sordu. Ben, "Sen bilirsin, ey Egemen RAB" diye yanıtladım.

Hez.37: 4 Bunun üzerine, "Bu kemikler üzerine peygamberlik et" dedi,"Onlara de ki, 'Kuru kemikler, RAB'bin sözünü dinleyin!

Hez.37: 5 Egemen RAB bu kemiklere şöyle diyor: İçinize ruh koyacağım, canlanacaksınız.

Hez.37: 6 Size kaslar verecek, üzerinizde et oluşturacağım, sizideriyle kaplayacağım. İçinize ruh koyacağım, canlanacaksınız. Ozaman benim RAB olduğumu anlayacaksınız."

Hez.37: 7 Böylece bana verilen buyruk uyarınca peygamberlik ettim. Ben peygamberlik ederken bir gürültü oldu, bir takırtı duyuldu. Kemikler birbirleriyle birleşiyordu.

Hez.37: 8 Baktım, işte üzerlerinde kaslar, etler oluşuyor, üstlerini deri kaplıyordu. Ama onlarda ruh yoktu.

Hez.37: 9 Sonra bana şöyle dedi: "Rüzgara peygamberlik et, insanoğlu, peygamberlik et ve de ki, 'Egemen RAB şöyle diyor: Eyrüzgar, gel dört yandan es. Bu öldürülmüşlerin üzerine üfle ki canlansınlar!'" Hez.37: 10 Böylece bana verilen buyruk uyarınca peygamberlik ettim. Onların içine soluk girince canlanıp ayağa kalktılar. Çok, çok büyük bir kalabalık oluşturuyorlardı.

Hez.37: 11 Sonra bana, "İnsanoğlu, bu kemikler bütün İsrail halkını simgeliyor" dedi, "Onlar, 'Kemiklerimiz kurudu, umudumuz yok oldu, bittik diyorlar.

Hez.37: 12 Bu yüzden peygamberlik et ve onlara de ki, 'Egemen RAB şöyle diyor: Ey halkım, mezarlarınızı açıp sizi oradan çıkaracak, İsrail ülkesine geri getireceğim.

Hez.37: 13 Mezarlarınızı açıp sizi çıkardığım zaman benim RAB olduğumu anlayacaksınız, ey halkım.

Hez.37: 14 Ruhumu içinize koyacağım, canlanacaksınız. Sizi kendi ülkenize yerleştireceğim. O zaman, bunu söyleyenin ve yapanın ben RAB olduğumu anlayacaksınız." Böyle diyor RAB.

Görüldüğü gibi **Bakara Suresi'**ndeki ayet ile anlatılan durum Tevrat'ta anlatılan durum ile aynı şeydir. Yahudilerin toplumsal çözümüşlüğü, Allah'a yaptıkları yamuğun eşekliği, bundan daha güzel nasıl anlatılabilirdi ki! Kısaca Kur'an kıssaları, dini hayatın, yaratılışın başlangıcından itibaren insanlık tarihinin nasıl cereyan ettiğinin, bu hayatın önündeki engellerin neler olduğunun, peygamberlerin buna karşı nasıl bir tavır takındıklarının, ilahi davete muhatap olan milletlerin onu nasıl kabul veya reddettiklerinin, hak ve batıl arasındaki mücadelenin nasıl sona erdiğinin tarihidir.

Bu bağlamda;

Kur'an ı Kerimden yukarıdaki ayet ve buna benzer sembol, mecaz v.b aktarım tekniklerinden sırlar, şifreler, gizemler ve sayısal kombinasyonlar çıkarmak ve benzeri her türlü tevil, Kur'an ruhuna aykırıdır. Bu aykırılık zamanla kemikleşerek masallara, masallar da kültürel bir zenginlik olarak Rivayet kültürüne dönüşür ve artık yine bir Kur'an kavramı olarak "Atalar Dini" olur. Atalar dinine kesin bağlılıkta felaketin başlangıcından başka bir şey değildir. Kur'an'a kulak verelim;

"Onlara; "Allah'ın indirdiklerine uyun" denildiğinde, derler ki; "Hayır, biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye uyarız." Şayet şeytan, onları çılgınca yanan ateşin azabına çağırmışsa da mı (buna uyacaklar)?" (Lokman 21)

KISSALAR VE GERÇEKLİK

Kur'an'ı Kerimde "kıssa" kelimesi geçmez "nebe" ve "hadis" kelimeleri geçer. "Kasas" kelimesi de çoğul anlamında kıssalar şeklinde geçer. "Sana bu Kıssaları bak, şunun şunun için anlatıyoruz" babında. Örneğin;

"hel eteke hadisi Musa" ; Musa'nın başına gelen hadise sana ulaştı mı? Veya "Vetlu aleyhim nebee İbrahim/Nuh, Kavmi" şeklinde; İbrahim'in haberi, Nuh'un haberi, O kavmin haberi demektir.

Kıssa, bir makasın iki bıçağı gibidir. Bir şeyi diğer bir dengi ile anlatmak demektir. Hikayede anlatılan olayın, yerin, zamanın, ya da ilgili kişilerin kimi zaman biri, kimi zaman birkaçı, kimi zaman hepsi karartılarak aktarılır. Bazen kişi adları verilmezken bazen olayın geçtiği yer bilgisi verilmez. Kıssalar daha çok peygamberlerle özdeşleştiği için kıssalara "Peygamberler Tarihi" de denilebilir. Ancak içinde peygamber adları geçmeyen kıssalarda mevcuttur. Kur'an bu bakımdan anlatacağı meseleyi tek bir çatı altında toplamaz. "Darb-ı Mesel" formatında da aktarır. Darbı Mesel; geçmişte yaşanmış gerçek bir hadisenin ya da sembolik/temsili bir olayın bu güne aktarılmasıdır. Atasözü ya da özdeyiş de denilebilir.

Sağanağa yakalanan adam, şimşek çakınca yol alabilen ancak ışık kaybolunca kalakalan kişi gibi. Ankebut Suresinde geçen "örümcek evi", "sahipleri kendi aralarında çekişen köle", "bahçe sahipleri" gibi. Arap kültürü zengin bir edebiyat içeriğine sahip olduğundan Kur'anda o kültürün, kendi dinamiklerini kullanır ve topluma vermek istediği ahlaki mesajını bu yolla aktarır.

Her ne kadar İslami Gelenekte Kıssa için "Hikaye" kelimesi uzak durulan bir tanımlama olsa da hem mevcut Arap kültüründe bir aktarım biçimi olması sebebiyle hem de Kur'an bağlamında içeriği en iyi karşılayan tanım olması bakımından Kıssa eşittir Hikaye demek çok da yanlış bir tanım olmaz. "Hikaye"nin salt kurgusal olması, "Kıssa"nın da içeriğindeki dinamiklerin tümünün gerçek olmasını gerektirmez zira Kur'anda kurgusal hikayeler de mevcuttur. Bahçe sahipleri kıssası buna en güzel örnektir. Hikayenin kahraman adları, yer ve zaman bilgilerinden hiç biri verilmez. Bu nedenle bu hikayenin gerçek oluşu ya da olmayışının Kur'an muhatabı açısından hiç bir önemi yoktur. Kur'an, topluma taşıdığı bilinci, muhatabına

ulaşmasını aktardığı formatın içindeki dinamiklerin gerçek oluşu ya da olmayışı ile ilişkilendirmez. Doğru bir mesaj vermek için kıssanın içeriğindeki kişi, yer, zaman ya da olayın tarihsel bir olay olma şartını gütmez.

Özetle Kur'anı Kerimde aktarılan bir durum ya da vakanın kıssa olması, hikaye olması, öykü olması, darb-ı mesel olmasının hiç bir önemi yoktur zira aktarılmak istenen şey format, biçim, form değil “anafikir”dir. Anafikir ile kazandırılmak istenen “bilinç”tir. Türkçede "damlaya damlaya göl olur" atasözündeki meselenin nasıl ki gölle, damlayla, yağmurla doğrudan bir ilgisinin olmadığı gibi Kıssaların içerdiği olayların da gerçek ya da gerçek dışı oluşunun hiç bir önemi yoktur. Kıssalarda geçenlerin gerçek ya da gerçek dışı oluşu, ne Allah'ın varlığına bir halel getirir ne de Muhammed a.s'ın yürüttüğü yürekli davasına. Allah eğer Kur'anda gerçek bir olayı anlatacak olsa kıssa formatında değil tarih formatında aktarırdı ki o zaman ciltler dolusu kitap ve külliyattan ortalık geçilmezdi. Bizde vahyin bu kadarını adam gibi okuyup anlamaya çalışmıyorken o külliyata hiç ama hiç dönüp bakmazdık. Ayrıca “tarih” yazılı kültürün bir ürünüdür ve soğuktur, donuktur. Sözlü kültür ise canlı ve dinamiktir. Halkın anladığı dil sözlü kültürdür. Tarihsel kayıtlar şeklinde aktarılsaydı bilgiler, bu durumda gerçekleşen olaylar mitleşir, kişiler kahramanlaşır, yerler millileşir, kültürel ve folklorik kalıplara hapsolurdu.

Şimdi benim iki gözüm çiçeğim, aç kitabı yeniden oku, baştan ama basit oku, basit. Kıssada ya da darb-ı meselde takıldığın yer mi var, geç, anafikire odaklan, kendini kavganın içinde Muhammed a.s'ın yerine koy. Sana bu kıssayı anlatmakla ya da can kulağıyla etrafında dinleyenlere “Allah ne anlatmak istiyor” buna odaklan. Yoksa damlaya damlaya gölde boğulursun da arkandan ağlayanın olmaz!

KERBELA, MİTOLOJİ, BABİL SÜRGÜNÜ, YAHUDİLER, İRANLILAR, DAHA NELER NELER...

Haydi biraz tarihten, mitolojiden ve mezhepçilikten konuşalım tamam söz; kısa ve öz.

Kur'anı Kerimde adı geçen Süleyman Peygamber, İsrailoğulları için paha biçilmez bir liderdi. Hani Yusuf'un rüyasında gördüğü "onbir yıldız, güneş ve ay" meselesindeki dağılmış kabileleri bir araya getirdi ve muhteşem bir krallık kurdu, JeruSelem; yani "Barış Yurdu". Onun kurduğu krallık yıkılıp İsrailoğulları daha önce de yaptığı gibi Allah ile yaptıkları misakı bozunca yine darmadağın oldular. Tabi ki bu onların Allah'a yaptıkları ne ilk, ne de son yamuktu. Onların mirasını Hristiyanlar ve daha sonrasında "Müslümanlık" olarak ehli kitaplaşan bizler aldık, Neyse konu uzuyo...

Babil Sürgünü malum İsrailoğullarının başına gelmiş en korkunç geçmiş bir hatıraydı ve hala izleri devam etmektedir. "Diaspora" o günden sonra literatüre girdi ve günümüze değin biraz anlam kaymasına uğrasa da "sürgün"lüğü dile getirmek için farklı milletlerce de kullanıldı. Başı dara düşen ve haksızlığa uğradığını düşünen her millet kendini diasporadan saydı.

Yine Kur'an ı Kerimde adından övgü ile bahsedilen biri var ki İsrailoğulları ona ikinci Musa gözüyle bakarlar. Kur'an deyimiyle Zülkarneyn, tarihsel karşılığı ile eski İran Kralı Büyük Kuroş. Babil Sürgününe son veren kişi. Babil Sürgünü aynı zamanda İsrailoğullarına bir miras bıraktı; Diasporayı hatırdı ve canlı tutmak için her yıl düzenlenen gelenekseleşen bir yas. 10 gün Oruç, bilinen adıyla; malum Yom Kipur. Öncesinde tutulan oruç sonrasında da tutuldu. Öncesinde yas için tutulan oruç bir şükür orucuna dönüştürüldü. Uzun süren bir zaman diliminde, kısacası Babil Sürgünü sonrası yas için tutulan oruç, Yahudiler için bir "Kefaret Günü" ritüeline dönüştü. İşin sürgünlük kısmındaki "anma", daha sonraki süreçte "dini" bir boyut kazandı. Yom Kipur, İslami geleğimizin iki ana kanadının da içine sızmayı başardı.

Ehli Sünnet'de; "Zilhicce Orucu", Regaib ya da Berat Kandili ve ya diğer kutsal kabul edilen günler öncesi tutulan oruçların bilinçaltında bu "Yom Kipur" vardır. Gerekli delil Hadis

külliyatından lazım oldukça üretildi. Ehli Beyt'te ise Kerbela hadisesine dayandırılarak onaylatırılan "On Muharrem" ya da "Muharrem Orucu". Her iki mezhebin de bu olaydan etkilenmiş olması bir din sentezi (senkretizm) olabileceği gibi dinlerin tarihsel süreçlerde izlediği bir bozulma kaderi de olabilir her neyse. Şimdi Kerbela meselesinin, Hüseyin'in şehid edilmesinin bu Yahudilerle Yom Kipur'la, Babil ve İranlılarla ne ilgisi var dediğinizi duyar gibiyim tamam geliyor devamı,

Muhammed a.s'ın torunu, kızı Fatıma'nın gülüdür Hüseyin. Muhammed a.s'ın Hasan ve Hüseyin'i ne kadar sevdiği de malum, bu sevgi İslam alemine öylece de yayılmış bir sevgidir. Hüseyin'in tarihsel süreçte Yezid ile aralarında geçen kavga ve Hüseyin'in şehid edilişi, İslam aleminde büyük çatlağın devamına ve derin bir üzüntü kaynağı olarak sürmesine neden olmuştur. Ayrıca bu mesele, büyük bir mezhep çatışmasının arasında kaldığından tarafsızlığını yitirmiştir. Her iki tarafında sunduğu argümanların, meselenin aydınlığı için hiç bir katkısı olmadığı gibi bu mezhep çatışmasının derinliğini arttırmaktan başka bir işe yaramamaktadır. Hüseyin'in şehid edilişinin mitsel bir olaya dönüştürülmesi de bu konudaki tüm bilgi kirliliklerinin katılığını korumuştur. Mesele uzuyor ve karmaşıklaşıyor farkındayım ama oku be kardeşim, seviye yükseliyor diye darlanma hemen!

İslam'ın hiç bir ayet ve Suresinde "Yas Ritüeli" olmamasına rağmen nasıl oluyor da kendisini İslam dairesinde gören bir mezhep bu ritüeli sürekli canlı tutuyor ve her geçen yıl daha da büyük bir aşk ve şevkle sürdürüyor? Bir bakalım olayın geçtiği yıllara; Tarihsel kaynaklarda iki gözüm Hüseyin'in şehadeti 680'li yıllara denk düşüyor. Ebu Mihnef isimli aşırı Şia yazarın Maktelü'l-Hüseyin isimli eserinde, bu konu ile ilgili anlatılar, bütün İslam kaynakları tarafından kopyalanmıştır. Şia'nın "Gulat Yasları" ise Fatımi Hilafeti döneminde yani 909-1171 yıllarında başlamıştır. Yani Hüseyin'in şehadetinden yaklaşık en az 350 yıl sonra. Hüseyin'in Yezid ile mücadelesi takdire şayan bir mücadeledir ancak İslam, hiç bir ayet ve suresinde benzeri bir mücadeleyi şahsileştirmemiştir. Kerbela Olayının Mazda inancında ki Ehrimen ve Ahura Mazda mücadelesindeki karşılığı meseleyi tanıdık ve anlaşılır kılıyor. Ehli Sünnet'in katı sülalecilik asabiyetinin inanç kökenleri eski İran ve dolayısı ile Mazda inancının bozulmuş hali olan Mecusilik'den alır. Şia akaidindeki "Zillullah" inancına göre "Masumluk, Günahsızlık" doktrini Şehribanu ile evlenen Hüseyin yoluyla kendilerine geçtiklerine inanırlar. Bu nedenle On İki İmam (İsa'nın havarileri) masumdur! Dağıtmayayım, maalesef at izi it izine karışmış durumda.

Kısacası, mitolojik bir fenomen olan Ahura Mazda ve Ehrimen (iyilik ve Kötülük düalizmi) mücadelesi Hüseyin ve Yezid formuna dönüştürülmüştür. İyinin ve Kötünün mücadelesi onur

vericidir ve bunda gocunacak hiç bir şey elbette yoktur ama meselenin şahsileştirilmesi, olayın ve mücadelenin donuklaşmasına yol açmış ve bu mitolojik fenomen Şia tarafından her yıl icra edilen bir yas ritüeline dönüştürülmüştür. Yeryüzünde sürdürülen zalimlere karşı onurlu ve dik duruşun sembolü kişiler tarafından şahsileştirildiğinde anlam daralmasına hatta amacı dışında kullanılmasına yol açar ki bu durum vukuu bulmuş bir nihai sondur. Kur'an ı Kerim Peygamberler dışında kişilere, gerçek adları ile değil eylemlerinin hayat verdiği sıfatları ile yer vermiştir. Zira isimler geçici, eylemler kalıcıdır. Zira isimler geçici Hak ve Batıl'ın mücadelesi kalıcıdır ve daima kalıcı olmalıdır.

Meselenin tarihsel sürecine bakmadan bu konuda söz söylemek yersizdir. Mezhep gözlükleri takarak bu mesele hakkında konuşmak ise imkansızdır. Unutmamak gerekir ki bi'datler zamanla, ağır ağır gelenekleşirler ve gelenekler dışlanma kabul etmezler. Bu ilave ritüelin en başta ki halıyla günümüz arasında mutlakfa bir fark vardır. Günümüzde ki gibi uygulanması ilk başta mümkün değildir zira tüm ritüeller çok yavaş ilerleyen bir süreç sonucunda gelişerek itikat halini alırlar. Kerbela sendromu, bir dinsel ritüeldir ve İslam'i değildir. Yas tutularak icra edilen bu ritüelin insan bedenine işkenceye dönüşmesinin ardında yatan gerçek onun kökenini aslında ele verir. Çilecilik esaslı inançlar; Budizm, Jainizm ve kısmen Taoizm. Kerbela, biraz da Mezopotamya kökenli eski İran inançlarının günümüze gelen farklı biçimidir. Budizm, Jainizm ile ilişkisi Hint Ari inançlarının bir kısmının Hindistan ve civarında kalması ve European olan eski İranlılar yoluyla Mezopotamyaya yerleşmeleridir. Bu iki büyük millet, ırk ve inanç olarak kardeşirler. Arabistanda İslam zuhur ettiğinde Haşimoğulları ve Ümeyyeoğulları arasındaki siyasi çekişme Muhammed a.s'ın vefatından sonra Ümeyyeoğulları yoluyla nihayetlenmiştir.

İslam'ın yayılmasında siyaset ve tedrisatında İranlıların etkisi çok büyüktür, ama çok çok büyük. İslam'ın tahrif ve tahribatında eski İran inançlarının sentezleri birçok yol bularak İslami geleneğin içine sızma fırsatı bulmuştur. Ehli Beyt inancı ve türevleri, işte bu eski kökene dayanan inançların sentezlerinden kaynaklanmaktadır. Kerbela olayına dayandırılan bu yas ritüelide aynı kökenden beslenmektedir. Ehli Beyt'in bu eski din kalıntıları ile icad ettiği her yeni ritüel, ama benzer ama farklı bir biçimde Ehli Sünnet'te de yeni bir karşılık bulmuştur. İki rakip aslında birbirbirlerinin varlıklarını böylece sürdürme imkanı bulmuştur. Ehli Sünnet ve Ehli Beyt birbirlerinin balonlarını şişiren ve böylece büyüten kendileri de iki büyük balon gibidir, ikisi de birbirini patlatmak isterken, olan İslam'a olmuştur. Biraz uzun geldi farkındayım olsun, kafan da karıştı hemi? İyi, iyi...

-5- ALLAH'IN DEVESİ

"Salih abi çok kral adamdır, ekmeğini taştan çıkarır" desem, hemen atlayıp;
-Saçmalama, hiç taştan ekmek çıkar mı! demezsin.

Ama iş,

Kur'anı okumaya gelince;

Taştan Deveyi çıkarıp iki saat üzerinde "deve" neydi diye başlarsın kavga etmeye. Kur'an da bahsi geçen Salih Peygamber Kıssasında Allah'ın Devesi şuydu da, buydu da.

Allah'ın devesi kapıda duruyor işte bak, hemi de dört tekerli, sabahtan akşama kadar bak.

Beyaz, metalik gri, siyah.

Hem bak sadece o mu !

kaldır kafanı irili ufaklı gökdelenlere taştan ne develer çıkarıyor uygarlığın, gör. Her gün hangi arazinin altını üstüne getiriyorsun, hangi gdo'lu ürünü millete kakalıyorsun bi bak. Allah'ın nimetlerini kullanarak taştan bir uygarlık çıkardında o uygarlık doğal mı ?

değil, dimi!

O uygarlık gün be gün senin sonun oluyor dimi!

Soğuk, doğal olmayan, yağma ve talan üzerine kurulmuş, paylaşımsız, biriktirdikçe biriktirilen bir zenginlik. Kardeşini unutturan, aç ve çıplağı görmezden geldiren, baş döndürücü bir kazanma hırsı.

ye, ye, ye, oyeeee.

çistıklı, fıstıklı, bol fındıklı,

bol reklamlı, "şok şok şok" lu, "hemen şimdi"li," az sonra" lı bir uygarlık, içine tükürdüğümün uygarlığını. Hiçbir şeyi ne "hemen" ne "az sonra" olmayasıcısı uygarlık.

Abicim basit oku şu Kur'anı kurbanın olayım. Ekmeğini taştan çıkaran adamın okuduğu gibi oku. Allah hani bir misal verecekti!!!!!! (Bakara Suresi 26)

hani vereceği örneğe takılmayacaktıkkk (Yusuf 111)

üzerinde kavga etmeyippp (Al'i İmran 103)

"Allah, bu örneği vermekle bir hakikate değinmek istiyor" deyip sivrisineği değil hakikati yani Allah'ın bol bol ve hepimize yetecek kadar yarattığı nimetleri, çalmayayacak, yağmalamayacak, talan etmeyecek, biriktirmeyecek, yer altı ve yer üstü kaynaklarını sömürmeyecektik ya. Hani İsrailoğulları, balıkların üreme dönemlerinde balık avlama yasağını maymun iştahlılık yaparak deldiklerinde ekolojik dengeyi bozduklarında "aşağılık maymunlar" olmuştu ya. Hep aynı trajedi. Deve, bizim katlettiğimiz doğanın ta kendisi. Allah'ın kusursuz eşleyen Sünnetullah'ı. Arap algısıyla, adeta dişi deveyi katlatmakle eş değeri tutarak anlatıyor ki adamlar anlasın yaptıkları enayiliği. Ezoterik, gizemli ya da hadi alın üzerinde bol bol tartışın diye ortaya attığı bir kavram değil "dişi deve" Ya bizim, bu Kur'an'a ettiğimiz nedir yaa!

HABİL, KABİL VE KARI KIZ MESELESİ

Toplumların geçmiş kültürel izleğinde Habil ve Kabil arasındaki mesele "karı kız meselesi"ne bağlanır ve dramatik bir sonla biter. Kur'an'ı Kerim'de de yer bulan bu fenomen, benzerlikler taşımasına rağmen küçük bir ayrıntı gibi duran ancak çok önemli bir detay nedeniyle üzerinde durmadan geçilmeyecek kadar önem arz eden bir kıssadır. Kur'an'ın yeryüzünde insanın ürettiği fenomenlere yaklaşımını ve toplumsal mesaj aktarım formatının belki de en güzel örneklerinden biridir Habil ve Kabil izleği. Kur'an da yer alan bu kıssa, varyantlarına nazaran sorunun temel kaynağı olarak diğerleri gibi "kız meselesi" ne bağlanmaz! Kur'an meselenin karı kız meselesi olmadığını hiç bu konuya değinmeden, sorunun temel kaynağını "kurban" sunumuna getirir. Yeryüzünde sürgit bir kavga olan "Allah'ın kimin yanında durduğu" kavgasında, meselenin düğümlendiği "Allah'ın yanında kimin durduğu" üzerinde durur. Kültürel izlekte kavga nedeni genelde "umutsuz aşk vakası" çerçevesinde geçse de mesele yerini Kur'an da "kurban"a bırakmıştır.

"kurban" kelimesi bildiğimiz anlamda kesilecek hayvan değildir zira Kur'an bu anlam için "nüsuk", "mensek", "menasik", "hedî" gibi kelimeler kullanır. Kurban kelimesi Kur'an da Allah'ın değerlerini ayağa kaldırınca ona yaklaşma vesilesi olan her şey için kullanılır. Anlaşılan o dur ki Habil, Allah'ın değerlerine duyarlı kalarak Allah'ı memnun etmiş ve O'nun rızasını kazanmıştır. Kabil ise tam tersi bir davranışta bulunmanın sembolüdür ki bu tutum ve davranışın sonucu; İnsanlık tarihi boyunca kardeşi kardeşe kırdırma acı tecrübesinin bir özeti gibidir.

Çiftçi ve Çoban hikayesi tarihsel kayıtlarda en geç Sümer mitolojilerinde izine rastlanır. Farklı anlatımları bölge ve civar mitolojilerinde de varlığını sürdürür. Emeş-Enten, Dumuzi-Enkimdu ve Lahar-Aşnan (Aştan) gibi farklı adları olan hikaye dikkate alındığında Habil ve Kabil Hikayesi çok eskiye dayanan bir fenomendir. Bu hikaye çeşitli şekillerde diğer toplumlarda da kendisine yer bulan bir öneme sahiptir. Benzer anlatımlar Tevrat'ta da geçmekte, bu benzerlik nedeniyle de hikayenin, önceki Mezopotamya kökenli benzerlerinin daha sonra Musevi kaynaklarına uyarlanarak aktarıldığı Yahudi tarihçiler tarafından ifade edilmektedir. Benzer bir ithaf Musa'nın nehre bırakılmasının da Tevrat'ta yer alıyor oluşunun Akad Kralı Sargon'un hikayesi

ile örtüşmesidir. Zira onun hikayesinde de sepetle suya bırakılma formuna rastlanmaktadır. Habil ya da Kabil ismi geçmemesine rağmen hikayenin Kur'an anlatımının “doğru bir şekilde anlat” denerek başlanması bu anlatımın diğer toplumlar nezdinde de itibar gördüğünü ve yaygın bir hikaye formu olduğunu doğrular niteliktedir. Zira Kur'an'ı Kerim de; “onlara gerçeği göstermek için /doğru biçimde anlat” şeklinde geçmesi bu anlatımın farklı aktarımlarının farklı toplumlarda ya da Arap kültüründe yer edindiğini göstermektedir. Kur'an'ı Kerim de kıssa sunumu öncesi geçen “bil hakk'ı” sana doğru bir haber anlatacağız şeklinde değil, sana bir hakikati anlatmak için bu konuya değineceğiz bağlamında anlaşılmalıdır. Aksi durumda Kur'an ı naktardığı kıssa formatı kimi zaman tarih, kimi zaman mit, kimi zaman efsane ya da destan, kimi zaman hikaye, darb-ı mesel, öykü, masal formlarına benzerliği nedeniyle aktarılan formun içindeki kişi, yer, zaman ya da olayların gerçekliği tartışma konusu olmuştur. Oysa Kur'an kıssa aktarma muradını “bir derdini anlatmak” ve bu aktarım yoluyla öğüt, hatırlatma ya da Peygambere moral motivasyon aşılamak için kullanır. Tarihsel bilgi, coğrafi tarif, zaman çizelgesi detayı vermek için değinmez.

Kur'anı Kerimde Habil ve Kabil kıssası **Maide Suresi 27. Ayet ile 32. Ayetler** arasında işlenir. Kıssada karakterler isimlendirilmez, yer imi ve zaman da verilmediğinden aktarılan bu olay tarihsel bir anlatıdan ziyade mitolojik bir formda anlatılır. Çünkü mitsel formlar daha çok zaman üstüdür ve mekan üstüdür. Kıssada ki bu kriterler dikkate alındığında anlatılar kozgomonik var oluşun akabinde olmuş bir olayı çağrıştırmaları normaldir. Ancak bu olayın zamanı tarihlendirilememekte zira kıssa içinde geçen olay insanlığın sürekli tekrar ettiği ve böyle giderse tekrar etmeye devam edeceği bir alışkanlığını yermektedir. O da şudur ki; gerçersiz bir sebeple haksız yere bir cana kıymak. İnsanoğlunun vazgeçmediği bir eylem muhtemeldir ki toplumların kültürel belleğinde derin yer etmiş bu fenomen üzerinden yerilmektedir. Ayet'in başlangıcında geçen “Vetlu aleyhim nebeebney âdeme bil hagg” bil hakk kelimesi daha çok “gerçek” anlamında anlaşılabilir istenir ancak bu kelime gerçekleşmiş bir olayın olmuş olmasını değil, anlatılmak istenen kıssanın “bir gerçeği ortaya koyması için” anlatıldığı için kullanıldığı unutulmamalıdır. Muhatabın Kıssa'nın aktarmak istediği mesaja yoğunlaşılması istenmektedir. Bu nedenle ön plana çıkarılmak ya da üzerinde durulmak istenen, olaydaki kahramanlar, olayın biçimi, yeri ve zamanı gibi unsurlar değil olayın anafikirdir. Bu noktadan hareketle eğer bu kıssadaki kişiler “Adem teki” olarak atamız Ademin iki çocuğundan söz etmiyorsa bu anlatılan olay başlı başına Darb-ı Meseldir. Darb-ı Mesel; Halkların uzun deneme ve gözlemlere dayanılarak söylenmiş ve halka mal olmuş, öğüt verici nitelikte kullandıkları söz, örnek ve misallerdir. Türkçe'de bunun tam karşılığı olarak atasözü ya da özdeyiş kullanılabilir. Bu form Kur'an'ı Kerim'in de kullandığı bir anlatım ve tebliğ

formudur. Bu formun gerçek olup olmadığı dikkate alınmaz zira örnek verilmek istenen unsurların tamamı ya da tamamına yakını kurgusal olabilmektedir. Bu formun kullanılacağı ve niçin kullanıldığı **39/Zümer-27** ve **59/Haşr-21** ayetlerde açıklanmıştır. Kısacası ayetlerden de yola çıkarak denilebilir ki Darb-ı Mesel, “ğt vermek” , “insanın düşünerek ibret almasını sağlamak” için anlatılan kurgusal misal ve örneklerdir. Bu aktarım formunda hiçbir unsurun nesnel gerçekliği bulunma zorunluluğu yoktur.

MUSA'NIN ADROID HİKAYESİ

Jobs, çok azımızın gerçekten ihtiyaç duyacağı şu elimizden düşürmediğimiz makineleri üçüncü dünya ülkelerinde, ucuz işçilerle üretmekte çok başarılıydı. Hani şu akıllı! telefon dedikleri şey. Medyanın öyle bir gücü var ki, bakış açımızı öyle bir değiştirir ki, hırsız bir CEO'nun hayat hikayesi bizim için "azim ve başarı hikayesi" olabiliyor. İşçilerin emek ve alın terini çalarak insanlığa çok akıllı bir hizmette bulundu kendisi, alkış!

Medya demişken Musa geldi aklıma, Günümüzle ölçeklersek pek de farkı olmayan bir dönemde yaşamıştı. Annesine onu bir salın içine bırakması istenmiş ve Firavunun sarayına gelip yerleşmesi sağlanmıştı. Hatta Kral Sargon'a olan berzerliği nedeniyle Akadlıların Yahudilere "siz bu öyküyü bizden çaldınız, siz hırsızınız" bile demişlerdi. Musa ergenliğini yaşayıp elindeki tabletlerle oynamayı bırakıp varoşlara gidince Mısır nüfusunun % 1'inin diğer Mısır kaynaklarının ve zenginliklerinin % 50'sine sahip olduğunu gördü. Ona sarayda milyonlarca evsiz insanın hepsinin havuzlu villalarda yaşadığı masalları anlatılıyordu. Varoşlarda gördüklerinden sonra işler değişti.

Musa, Mısırdaki eşi benzeri görülmemiş bir isyan başlattı. Emekçi köleler, hakları gasp edilmiş kadınlar, yarınlarından umudunu yitirmiş öksüz ve yetimler, arkası olmayan sahipsiz garibanlar topyekün ayaklandı. Bu öylesine büyük bir güce dönüştü ki Musa'nın arkasındaki büyük bir güç oldu. Bu ejderha gücü, sabah akşam milleti uyutan sihirbazların göz boyayan sinsi yılanlarını yani yalanlarını yuttu. Sabah akşam ekranlarda bu göz boyayan acunvari programlar yerine, açlık ve açıklıkta kalmışlık, denizi geçerken boğulmuş ve ayakkabılarının tekleri bir türlü bulunmayan bebelerin cesetleri konuşuluyordu artık.

Musalar! Musa'nın kızkardeşleri! Elinizi vicdanınıza sokun ve çıkarın.

Kire pisliğe bulaşmamış eli beyaz olan kardeşlerim, gözünüzü dört açın ve sabah akşam bizi büyülen bu medyadan biraz uzaklaşın. Gözlerinizi etrafınızdaki açların çıplakların, yerinden yurdundan edilmişlerin üzerine çevirin. Arayın bulun onları ve kol kanat gerin onlara. Aksi halde asla denizleri yaracak bir ASA'mız olmayacaktır, kendi ellerimizle ürettiğimiz zulüm denizimizde boğulup gideceğiz, bilirsiniz.

ASLA KÖLE OLMAYACAĞIZ!

8.000 yıllık Mısır Tarihi. Gelmiş geçmiş tüm iktidarlar kendilerinin koltuğunu sağlama almak için ruhbanlara, sermayedarlara, askerlere, katiplere toprak veriyor bir bakıma onları besliyordu. Gel zaman git zaman Kral'dan daha güçlü olan Rahipler sınıfı halkı ölümden sonraya da hazırladığı için neredeyse tek otorite olmaya başladı. Kral'ın sözü ikinci planda kalmaya başladı...

Bir adam çıktı Mısır tairihinde krallar listesinde adı IV. Amenofis olan. Tüm Mısır tarihçileri krallara Firavun derken kendi dillerinde ona “kafir kral” dediler, mezarlarını yıktılar, kurduğu şehri yerle bir ettiler. İyi de yaptı ki bu adam?

İktidara gelir gelmez bir semitik(sami ırkına mensup İsrailoğulları kökenli) yardımcı ve barışsever bir konmutan atadı. Hitit ve Asur yayılcılığına rağmen içe kapandı. Komşularla sıfır sorun politikası güttü. O zaman kavga nedeni bugünkü Suriye'nin kime ait olacağıydı. Mısır kendi iç dengelerini gözetmek ve ruhbanlar, aristokrat sınıftan kurtulmak için büyük bir gücün varlığını keşfetti, Halk.

Kral toprak reformu başlattı. En alt tabakadan orta tabakaya kadar köylülere toprak verdi. Bu hareket Nişantaşı ve Bağdat Caddesi ile Boğazda oturan yalı çapkınlarını rahatsız etti. Hele ki Amon Rahipleri deliye döndü. Halkın Krala teveccühü giderek artıyor Kral halkın gözünde bir kahraman oluyordu. Küçük esnafın dertlerini dinliyor onlara çözümler üretiyordu. Asur'a büyük miktarda borç vererek kadim rakibi Hitit'e karşıda bir müttefik kazandı. Ancak bu arada Asur, Mittani'nin doğusunu, Hitit ise batısını ele geçirdi. Asur ile Mısır neredeyse komşu oldu. Bildiğin ABD'nin, Bize Suriye'de komşu oluşu gibi.

Gün geldi Kral halkı meydana topladı. Kim var kim yok meydana doluştu. Amon Rahipleri rahatsızdı. Kim bilir yine ne yenilik açıklayacak, hangi reformu duyuracaktı. Kral şehadet parmağını havaya kaldırdı ve şu sözleri haykırdı; "Bundan kelli artık ben dördüncü Amenofis AMON'a tapmıyorum !" abovvy, yer yerinden oynadı. Rahipler çıldırdı. Halk Kral'ın dinini terketmesine şaşırılmış ancak ona karşı teveccühleri arttığından yeni dinini de merak ediyordu. Ancak Kral, Amon'u ve Amon kültü altında toplanmış tüm sahte tanrıları terketmişti ama yerine de hiç bir şey koymamıştı. Halk bu yeni tanrıyı aramaya başladı. Sokaklarda,

kahvehanelerde, varoşlarda, devlet dairelerinde memurlar, işçiler, köleler arasında bu sorunun cevabından başka konuşulan bir konu yoktu. Bir gün Kral yine bir meydan konuşması yapmak için ahaliyi topladı. Yine şehadet parmağını havaya kaldırdı ve; "Bundan böyle yalnızca herşeyi yoktan var eden Aton'a tapıyorum. adımı da "Aton'a tapan" olarak değiştiriyorum."

Vay canına! Allah Allahhhh, Allahu Ekberrrr. Kral Amenofis artık bildiğin Abdullah olmuştu. Yedi yıl boyunca halka toprak dağıttı. Halkın gönlünü kazandı ve onlarla müthiç bir hareket başladı. Ülkenin ruhbanlarını Tebs dini başkentinde bırakarak kendi başkentini Tel Amarna'ya taşıdı. Tel Amarna "Yeni şehir "demekti. Yeni ve özgür bir şehir.

Gökyüzü daha mavi, dağlar daha bir heybetli, nehirler daha berrak, özgürlük insanın ciğerlerine burada daha bir başka işliyordu. Yedi yıl süren bu yerleşik düzene başkaldırı mücadelesi daha sonra yedi yıl süren bir özgürlük ve varolma mücadelesine dönüştü. Süikast girişimleri, darbe planları hep boşa çıktı. Hani Kral yanına semitik bir yardımcı almıştı ya, işte Mısır tarihi onu; "Tutu" olarak zikrediyor ama biz O'nu Kur'an'ı Kerim de "Yusuf" diye okuyoruz. Hani Mısır kaynaklarının "Aşağı ve Yukarı Mısır hazinelerinin efendisi" diye kaydettiği kişi.

Hayalleri olan biriydi Yusuf. Babasına dağılmış olan kendisi dahil on iki kabileyi bir çatı altında toplamayı ve etrafta Güneş ve Ay sahte tanrıları ile kandırılmış halkı özgürleştirme hayalini anlatmıştı. Kardeşlerinin hani olmadık ayak oyunları oynadıkları ve kuyuya attığı Yusuf. Mısır'a geldi haksız yere zindana atıldı, Kral'ın yukarıda anlattığım hayali ile kendi hayali keşişince yolları birleşti. Çıktı hapisneden ve yeryüzünün kadim özgürlük mücadelesinde yerini aldı.

şimdi hayal ediliyorum o anı. Maşeri bir kalabalık. Sarayın merdivenlerinde Kral Abdullah, yenge Nefertiti, komutan Huremhop, yardımcıları, ileri gelenler ve Yusuf.

Kral'ın şehadet parmağı havada, yanında Yusuf ve ufuklarda gözleri.

"Asla Köle olmayacağız !" diye haykırıyor Kral.

Gökyüzünün rengi değişiyor be,

dağların heybeti yükseldikçe yükseliyor,

Nehirler daha bir çağıldııyor,

Köylülerin içi ferahlıyor,

kölelerin yüzü aydınlanıyor.

Ne güzel değil mi, Özgürlük ne güzel şey değil mi !

İLKEİ, ZORBA VE BARBAR

Habil ve Kabil, aklımızda kadarıyla ilk cinayetle bilinir ve adları Kur'an da geçmez. Her toplumda farklı farklı isimlendirilirler. Cinayetin sebebi ise birinin sunduğu kurbanın kabul edilmemesi diğerrinin ise kurbanının kabul edilmesi sonucu Kabil'in kıskançlığı nedeniyle kardeşini öldürmesidir. Bu konu üzerinde maalesef inanılmaz bir rivayet kültürü inşa edilmiştir Peki ama Kur'an bu kıssayı niçin anlatır?

Tüm geçmiş kültürel izleklerde bu kıssa, kişi adları farklı isimlerle geçer. Yani demem o ki İnsanoğlu, iyilik ve kötülük problemini kültürel zeminde böyle işlemiş ve bu da toplumların geleneklerinde derin bir etki bırakarak yerleşik bir şekilde kalmıştır. Sümer, Babil, Asur, kökenli tüm Mezopotamya edebiyatında ve diğerr tüm kültürlerde bu fenomene rastlanır. Aralarındaki kavganın “karı kız kavgası” yahut başka bir mesele olması ile ilgili görüşlerin kaynağı bu kültürel arka plandaki meselenin farklı işleniş biçimleridir. Kur'an, toplumların izleğinde özellikle Yahudilerin zihin arka planında yer eden bu önemli unsuru kullanır ve mesajını bu unsur üzerinden verir.

Ziraat ile uğraşan ve tarım yaparak geçimini sağlayan “Yerleşik Toplum” ile hayvancılıkla geçimini sağlayan “Göçebelerin” her daim kavgasının en öz anlatımını sunmak içindir. İnsanlığın inşaa ettiği yerleşik uygarlık, dışarıdan gelen ve hazırta konmaya çalışan başka bir güç tarafından daima yıkılmıştır. Tüm toplumlar dış etkenin yol açtığı bu kavmi; İlkel, Zorba ya da Barbar isimleri ile isimlendirmiştir.

Kabil, emperyalizm'in babasıdır. Zorba, talancı, söz dinlemez, kan kokusuna alışık ve canavardır. Dışarıdan gelen bu zorba ve emperyal güç daima; "BİZ ISLAH ETMEYE GELDİK" diyerek gelir, taş üstünde taş baş üstünde baş komaz. Oysa Kur'an, Yahudiliğin en çok işlendiği Bakara Suresinde (2/11) Kabil ordusuna şöyle der; Onlara "Yeryüzünde yozlaşmaya ve çürümeye yol açmayın!" dediklerinde "Biz sadece düzeltmeye ve iyileştirmeye çalışıyoruz!" diye cevap verirler.

Habil ile Kabil, bu döngünün Kur'an-ı Kerim de en basit ve yalın anlatım biçimidir. Şimdi haberleri açalım ve Ortadoğu ile ilgili haberleri izlemeye devam edelim...

Bir diğer soru ise şu; Kur'an toplumların belleğinde yer alan bu meseleyi Muhammed A.S a niye anlatır?

Birr, Ey Yahudiler, Ey Mekke Oligarşisi ve Muhammed'e savaş her kimseniz, Siz bizim mesajlarımıza daima yamuk yaptınız, Kabil tarafındasınız.

İkiii, Ey Muhammed sen ise Habil tarafındasın ve her zaman kazanan taraftasın. Mesele büyük ve sen Allah'ın razı olduğu doğru taraftasın...

-10-

YALANLAR, YILANLAR VE MUSA'NIN DENİZİ YARMASI

Kafayı Değiştir ki Akıbet Hayr olsun!

Magedah Shabo "Kara propaganda; yalan, yanlış ve abartılı bilgiler kullanarak duyguları istismar ederek kitlelerin bir çıkar grubunun arzu ettiği gibi düşünmesini ve davranmasını sağlayacak iletişim faaliyetleri yapmaktır." der. Kur'an, Musa'nın mücadele ettiği Firavununun mücadele argümanını "Sihirbazların ortaya attığı yılanlar" olarak gözümüzün önünde adeta canlandırır. Bunun güncel versiyonu günümüzde de devam ediyor, algı operasyonları... Yılanları da yalanları da bitmiyor Emperyalizmin.

Unutmayalım ki Kur'an, bir tarih kitabı olmadığı için ve sözlü kültür ile hitap ettiği için çok uzun süren bir tarihsel süreci iki kelime ile anlatmak zorundadır. Örneğin, yaklaşık on onbeş yıl süren Musa'nın Firavun ile Hak ve Özgürlük mücadelesini Kur'an; "denizi yarıdı" tasviri olarak, Yahudi geleneğinde anlatıldığı gibi anlatır. Polemiğe girmez. Yahudi inancı Babil Sürgünü ve Asur fetihleri nedeniyle Mezopotamya kültürleri ile sentezlenmiş ve eski kültürel inanç dışındaki fenomenleri kendi bünyesine katmıştır. İşte bu denizi yarma fenomeni de böylesi sentez kültürel bir kalıntıdır.

Musa'nın denizi yarması Yahudiliğin kültürel geçmişinde yer alan bir fenomendir. Eyvallah. Şimdi kalkıp da "MUSA DENİZE Bİ VURDU DENİZ İKİYE YARILMADI" diyecek değilim. Ya da "Mezopotamya ağırlıklı kültürlerde BALIK veya DENİZ kelimesinin anı zamanında ŞEHİR anlamına geldiğini", "Musa'nın Hak ve Özgürlük talebi ile etrafında toplanan emek ve alinteri ASA'sı ile şehri ikiye yarıp onları özgürlüğe kavuşturduğunu" söylemeyeceğim. Başka birşey anlatmaya çalışacağım. Bakın;

Kur'an bu meseleyle ya da benzeri konularla ilgili adeta benim dediğim gibi bir çatışmazlık; “hadi sizin dediğiniz gibi olsun da asıl meseleleyle gelelim” tutumu izler ve bu gibi meselelerin geçtiği yerlerde; "Siz böyle mi inanıyorsunuz, zararı yok, inanın, iyi de!

“denizi yarıp karşıya geçirdiğimiz Musa, bizim adamımızdı sizin değil” ve “Musa’ya niye yamuk yaptınız!” hadi gelin bunu konuşalım" der gibidir. Yani bizim Kur'ana daima yaptığımız şey gibi: Meselenin özünden ziyade, detayların eteğini çekiştirip durmak gibi.

-11-

ASA, MUSA VE EJDERHA

Camı kıran, kırdıran ve camcı da aynı cephenin adamları. Birisi sorun üretiyor sonra sorunu üreten cephenin diğer adamları kendisini çözüm olarak gösteriyor. Güncel küresel sistemin fotoğrafı bu. Hepsi küresel bir “müstekbir” yapının adamları. “Muktedir” arayacaksa işte bu yapının kendisi tam tamına muhtedir dir. Halkı parçalara ayırıyor, hepsini birbirine kırdırıyor. Ortaya çıkan terörün “panzehiri bende” deyip emeklerimize çörekleniyor ve tüm yerel kaynaklarımızı sömürüyorlar. Bu yolla Batı, Ortadoğuda halklarımızın tüm emeklerini böylesi çalıyor ve büyük imparatorluklarını, tiranlıklarını bu yöntemle ayakta tutuyorlar. Kur'an bu sistemin işleyişinin nasıl olduğu ile ilgili ne diyor bir bakalım;

O ülkede Firavun kendini büyüklük duygusuna kaptırmış ve ülke halkını kastlara, sınıflara ayırmıştı. (Öyle ki,) onlardan bir kısmını iyice hor ve güçsüz görmek istiyor (ve bunun için de) erkek çocuklarını öldürüyor, (yalnız) kadınlarını sağ bırakıyordu: çünkü o, gerçekten de, (yeryüzünde) bozgunculuk çıkarmak isteyen kimselerdendi. (Kasas-4)

İşte bu sisteme kafa tutmak var ya! inanılmaz büyük bir onurdur. Çünkü bu kavga çok eski, bu kavganın taraflarında adı geçen yiğitler, yüzeydınlığı elçiler, peygamberlerdir. Musa bunu başardı. Bu sistemin karşısında durmanın anahtarlarını Allah bize Kur'anda muhteşem örneklerle vermektedir. Peki ama bu günde işleyen bu sistemi Biz nasıl kırıp parçalayacağız?

İlla bir peygamber mi gelmesi gerekiyor? Mesih mi gelsin, Mehdi mi bekleyeceğiz!

yok kardeşim. Biz kendi işimizi kendimiz göreceğiz. Biz Allah'ın bize bahşettiği irade ve sorumluluğun farkındayız.

İki şeye ihtiyacımız var;

Bir; Asa ve bu asayı tutan alinterine dayalı tertemiz bir el.

İki; Her türlü yalan ve manüpilasyon yılanlarını yutan bir Ejderha.

Nedir bunlar? hemen bakalım. Baştan söyleyeyim benim “asa”m ile “ejderha”m biraz farklı ve klasik tefsirlerde rastlanan cinsten değil. Benim sözkonusu edilen araçlardan anladığım güncel ve sosyal hayatın içinden alınmadır. Çünkü Kur'an, SOSYOLOJİK SORUNLARIN NEDENLERİNİ ve ÇÖZÜMLERİNİ sunan bir kitaptır. Kur'an Kıssaları, uykudan önce okunan masallar olsun diye değil, daima uyanıkken okunması için söz eder. Başlayalım;

Musa sarayda işlerin ters gittiğini farkedip varoşlara daldığında anladı yeryüzündeki asıl meseleyi. İnsanoğlunun yeryüzünde varlık nedeni bir beşer önünde eğilmek yahut bir beşerin gırtlak ve içkembesini genişletmek değildi, bunu gördü. Firavun, kitleler halinde beslediği insanlığa yalnızca ekmek veriyordu. Onları kendi tiranlığının garantisi olarak çalıştırıyor, sömürüyordu. Musa'nın daha düne kadar sarayda yediği lokmalar şimdi bir bir boğazına diziliyordu. Çünkü karşısında bir sömürü düzeni, zulüm düzeni vardı. Mısır'ın dillere destan ihtişamı işte bu zalimliğin üzerinde yükseliyordu. Musa ilk defa Mısır'da başgösteren milliyetçilik krizi nedeniyle Allah'a yaklaşma yolunun milli değerler olduğu zannıyla adımlar attı. Kan bağının evrensel değerler taşımadığını görünce de iş işten geçmiş, katil olmuştu. Medyen'e kaçışın nedeni buydu. Medyende kendisine yuva kurması çoluk çocuğa karışması bir süre sonra yürek yangınını söndürememiş, geride bıraktığı mazlumlara tek derdi olmuştu. Musa!

yürek yangınını hissediyorum kardeşim! Sen var ya tam benim kafada bir adammışsın...

Bir haber geldi dönemin Firavunu ölmüş, Mısır'da siyasi bir boşluk oluşmuştu, döndü Musa. Varoşların ezilmiş halkından bir “ejderha” yarattı. Musa katildi ama asla kirli işlere bulaşmamış, haram yememiş birisiydi ve onun elleri bu ölçüde pırıl pırıl parlıyordu. Şimdi o elin tutacağı ve zulüm deryasını yaracak bir “asa”ya ihtiyaç vardı. Musa “asa”yı da varoşlarda buldu, Emek! Emeğe dayalı bir güç ve zalime başkaldıran büyük bir kitle.

Aman Ya Rabbi! bildiğin onbinler ayaklandı. Musa onlara şunu söyledi; "Rab size yalnızca EKMEK değil ÖZGÜRLÜK de vaadediyor" Muhteşem! Köleler artık kendilerini değil çocuklarının geleceğini de düşler olmuştu. Özgürlük demek gelecek demektir, yarınlar demektir, yarınlar çok güzel olacak demektir. Gözünü budaktan sakınmayan kitleler Musa'nın elinde kaskatı bir asa oldu. Zulmü yaracak, zulmün üstesinden gelecek güç işte bu güçtü.

Yetmezdi, yetmedi de. Firavun ve avanesi kölelerin değil kölelerin iş gücü sayesindeki zenginliği asla bırakamazdı. Her gün bu kitleyi avucunda tutmak için yalanlar, sahte haberler,

kulaktan kulağa yayılan fısıltılarla halka korku yayıyor, "Firavunun Dünyanın Efendisi!, Tek Sahibi! ve Tek Ekber'i olduğunu işliyordu. Halkı korkutmak ve bir yandan aldatmak için medyası, algı operasyonları, iç güçleri, dış güçleri derken işin sonuna gelindi. İşte Musa'nın beyaz eli ve esasının mücadelesini boşa çıkarmayacak ikinci itici güç bu yılanları yutan DÜRÜSTLÜK, ADALET ve MERHAMET ile hareket edilen sabır ve sebata dayalı dik duruştu. Yalan söylenmeyecek, adam kafalanmayacak, adam kayırılmayacak, asla düşmanın argümanları kullanılmayacaktı. Düşmanın her haberine balıklama atlanmayacak, korku ve paranoyalarına aldırış edilmeyecekti.

Ne yaptılarsa Firavun ve Sihirbazlarının yılanlarını işte ortaya çıkan bu dik duruş yedi bitirdi. Firavunun sahte yılanlarını, hayatın gerçek değerleri üzerine kurulu Musa'nın ejderhası yerle bir etti.

Musa geçti gitti, İsa da. Onlardan öncesi de sonrası da. Hepsine selam olsun!

Ah iki gözüm Muhammed'im de geçti gitti bu dünyadan.

Onlar öldüler diye bu dava bitti mi yarım mı kaldı şimdi!

Asla!...

Biz topuklarımız üzre asla geri dönmeyeceğiz. Zalime dün de başkaldırdık, bugün de başkaldıracağız, yarında. Harama bulaşmamış beyaz ellerimizde asa ile "Dünya'nın beşten büyük olduğunu" bu sahte tanrılara göstereceğiz. Onların tüm yılanlarını BİRLİK, BERABERLİK ve KARDEŞLİK EJDERHASI'yla yerle bir edeceğiz.

-12-

MAUNLAŖTIRAMADIKLARIMIZDANMISINIZ?

- 1- Baksana Ŗu kendini dinden sanan ve hiç lmeyecekmiŖ gibi yaŖayanlara
- 2- yetimi sahiplenmez,
- 3- yoksula kucak açmazlar
- 4- Ve Yazıklar Olsun! Umreye gitmeye verdiği nemi
- 5- Salat-ı ikame etmek için göstermeyenlere.
- 6- Takke, tespih ve sakalları dindar görünmekten baŖka bir Ŗey için değildir.
- 7- Böylesi kalabalığın, topyekn iyilik önündeki engelleri kaldırmaya güçleri elbette yetmez!

Maun Suresi yukarıda bir kısmını benim çevirdiğim bağlamda kurumsal dine savaŖın manifestosudur aslında. Bu Sure'nin çok temel iki olgusu vardır. Surenin bir ve üçüncü ayetleri arası Kurumsal Dindarlığın ağababalarına seslenir. Dinden görünüp  beŖ fakire çorba iirip sağda solda alıŖtırıp kendi yurdunu Kabe'ye dnŖtren din tacirlerini yerden yere vurur... Yoksulluk miskin doyurma dindarlığıyla asla ortadan kaldırılamaz. Bu tüccarlar Müslümanları ölmeyecek kadar besleyip çok afedersiniz ama alıŖkan eŖŖek yapmak ve her önlerine koydukları otu da kendilerinin ne kadar cömert oldukları hatırdakalsın diye verirler. Fakir bulup sürekli çorba içirirler ama onu mağdur edene sataŖmaz, baŖkaldırmaz ve onunla mücadeleye tutuŖmazlar. Kendilerine sürekli muhtaç bir kitle olsun isterler.

Ayetin asıl ve üzerinde durulması gereken diğer bir bölümü ise birinci bölümde anlatılan kurumsallaŖmıŖ dindarlığın dmen suyuna gitmenin din sanılmasının büyük bir yanılgı olduğudur. KurumsallaŖmıŖ din, kötülük problemi ile topyekn bu nedenle savaŖamaz. İyiliğin kaim ve baki olmasını baŖaramamamızın nedeni pasif ve kafası miskin kitleler yüzündendir. Kim bu alanda bir aylak ve miskin birey yetiŖtiriyorsa İslam onun dŖmanıdır. Muhammed a.s bu nedenle Mekke ve Medine de bir tekke kurmadı ve hiç kimseyi bu tekke önünde miskin

eylemedi. O muhtaçlığın bir hak ve adalet sorunu olduğunun farkındaydı ve o bu hastalıklı yapıyı meydana getiren unsurlara karşı savaş açıp mücadele etti.

Bunun için, sabah akşam TV'lere çıkmadı. Gündemin dümen suyuna gitmedi. Gündemin "sakız orucu bozar mı?" gibi saçma sapan sorularını cevaplamadı ve gündemi her zaman kendi oluşturdu. O, varoşlardan çıkıp filozof ve ya sofican takılmadı. Budist rahipler gibi miskinliği tercih edip sarayların sundukları ile yetinen dilencilerden olmadı. O sokakta dayak yiyen bir kadından taraf oldu. Doğum yapacak annelerin çetelesini tutup kız çocuklarını gömmesinler diye ayaklarına kapandı. Faiz lobisiyle başını belaya soktu. O, BÜYÜK MESELEYİ anlamış BÜYÜK FOTOĞRAFI DA GÖRMÜŞTÜ. O yüzden O nu çok seviyorum. Gül kokulu, inci dişli, sürme gözlü olduğu için değil. O bir kavga adamıydı, dava adamıydı. Orduları vardı ama onu kan tutardı.

Ahh be iki gözüm Muhammedim, Seni çok özledim.

-13-

ODUNLAR, KERESTELER VE TALAŞLAR

Vahyin özetine bakılırsa ve bana da nükteli bir anafikir çıkar denirse; dünya hayatı: “Beşer odunları”nın yontulup “Adem Kerestesi” yapıldığı bir tezgahdır, derim. Lakin tarih, insanın akıbetinin talaş olmaktan pek de öteye gitmediğini söylüyor. Dinler tarihi, vahyin emanet edilerek insanları inzar etmesi için gönderdiği elçilerin ilahlaştırılıp “Mükemmel Kereste” yerine konulduğunu ispatlıyor. Elçiler her bir odunun eşit olduğunu onlara anlattıkça onlar kendilerinin bu odunun keresteye dönüşürken ortaya çıkan talaş artıkları olduğunu savundular. Bu davranışın iki nedeni var. İlki insanları odun tutarak sürekli ısınmak isteyen odunların varlığı diğeri ise insanın gerçek hakikatin böyle olduğuna inanmış olması.

Yahudilerin Üzeyir'i, Hristiyanların da İsa'yı keresteleştirdiği gibi bizim de onlardan hiç bir farkımız kalmadı. "Olmasaydın olmazdık", "Nur-u Muhammed-i", "Efendimiz", "Allah'ın Habibi !!!" gibi kutsallaştırmalar insanın talaşlığından başka bir şey değildir. Mekke sokaklarında Adalet ve Hukuk güvencesinde eşitlik, merhamet, ekmek kavgası yapan, umutsuz kölelerin umudu, kadınların sığınağı olan Muhammed a.s'a bu yapılan yakıştırmalar hiç de yakışmadı. Allah içimizden birisini, içimizden farklı biri olsun diye seçmedi.

Hepimiz eşit olalım, birbirimize Rabb olmayalım, birbirimizin kanını dökmeyelim, adalet ve merhamete dayalı sosyal bir düzen içinde yaşayalım diye gönderdi, be hey odunlar! Bırakın artık “Elçinin sözü Kur'an kadar değerlidir”, “Hadis olmazsa olmaz”, “Sünnet hadissiz olmaz” gibi lafları. Allah Kur'anda ne diyor ona bakalım. Peygamber sözünde onu tasdik ediyorsa ona bakalım. Yoksa sizi birisi kendi tezgahında sürekli öğütüyor ve siz kalas bile olmadan talaş olmaya devam ediyorsunuz. Bu insanlık onuruna da Allah'ın elçisinin davasını sürdürdüğünüz iddialarınıza da ters bir durumdur. Bakın talaş olmakta ısrar edenlere Allah ne diyor;

Ve de ki: "(Bu) hak, Rabbinizden (gelmiş)tir: Artık ona dileyen inansın, dileyen reddetsin". Gerçek şu ki, Biz, (sunduğumuz hakikati teperek kendi kendilerine) yazık edenler için dalga dalga

yükselen alev katmanlarıyla onları çepeçevre kuşatacak bir ateş hazırladık; öyle ki, onlar su istediklerinde ergimiş kurşunu andıran ve yüzlerini kavuran bir su verilecek onlara: ne korkunç bir sudur o ve ne kötü bir duraktır orası! Kehf-39

-14-

ŞEYTAN KİMİN GÖZLERİNDEN ÖPER?

İster Entropi Yasası diyin isterse Kur'an deyimiyle Sünnetullah, Kainatın bir işleyiş yarası var. Hemde muhteşem bir yasa. Kusursuz. Kur'an bu yasaların her birine "ölçü/kader", bu işleyiş sürecine de "Sünnetullah" der. Ne yasalarda ne de süreçte asla bir değişiklik olmaz. Bu yasalar ya da süreçler asla askıya alınamaz, ertelenemez, ileri ya da geri işletilemez. Allah'ın bu nedenle Sünnetullah'ında asla ama asla bir değişiklik göremezsin. Bilinen ya da bilinmeyen tüm algıların içinde sözüne güvenilebilen bu nedenle yalnızca O'dur. O sözünden asla ama asla dönmez. O'nun yasaları askıya alınamaz, ertelenemez ve değiştirilemez.

Yağmurun yağması, güneşin doğup batması, gecenin ve gündüzün birbiri ardına geliş gidişi, mevsimler, doğum, ölüm, toplumların kuruluş yok oluş sebep ve sonuçları, iyiliğin kötülükle kovulması, kötülüğün iyilikle yer değiştirmesi. Bu nedenle kusursuz olan bu yasalara güvenmek Allah'a da güvenmektir. Sebepsiz bir sonuç, sonuçsuz bir sebep düşünülemez. İnsan, bu yasaların içerisinde sürdürdüğü hayatında " kaderini kendi yazan" bir varlıktır. Attığı adımın ya da atmadığı adımın sonuçlarından bu nedenle sorumludur. Bu bağlamda her bir insan kendi kaderinin hem figüranı, hem başrol oyuncusu, hem de yönetmenidir.

Yani Sen, neye adım atmaya hazırsan, o da senin için sonuçta daima hazırdır!

Bu nedenle Şeytan bizim KÖTÜ sonuca vardığımız SONUÇ'un adıdır. Kur'anda yer alan adıyla İblis ise kötülük fenomeninin adı. Şeytan, İblis/Kötülüğün bize fısıltılarının kendi elimizle ürettiğimiz sonuçlarıdır. ŞEY-TAN; İçimizde ki "Tin"'in fısıldadığı "Şey"ler.

Allah insanın algılarına indirgenmiş bir biçimde **Bakara Suresi'**nde (30. Ayetten 33'e kadar ki bölüm. Sonrasında ki ise Adem'in fonksiyon kazanmış halidir. Artık İblis değil, Şeytan sahnede yer alır) Adem'in yaradılış sürecinde yeryüzünde daima İYİLİK/KÖTÜLÜK fenomeni girdabına dalan akli teskin etmek için bu "itki"leri kişileştirerek değinir. Neden ? Çünkü insan algılarına indirgenerek anlatılır da ondan. Soyutun somutlaştırılması biçimi. İyiliği "melek" ile Kötülüğü

“İblis” olarak karakterize eder. Sonra her iki hammaddeyi alıp Adem ambalajında yeni bir “ürün” yapar. Kur’anın Adem dediği şey, dişi ya da erkek yaratılmış bir tür. İblis özelinde itiraz bu hammaddelerin bir araya gelmek istemeyişi şeklinde aktarılır. Suyun ve ateşin birarada olmak istemeyişi gibi. Algıları zorlayan bu durum böylesi teatral düzlemde algılanabilir hale indirgenir. Başka türlü izah, anlamsız ve insanın anlam dünyasında karşılıksız kalacaktır.

Kur'an da bu ve benzeri konulara az ve öz değiniliyor olmasının çok önemli bir nedeni var. İnsanın merak duygusunu tatmin değil bu konuda gelmiş geçmiş tüm inanç sistemlerinde bu konuda herkesin bir şeyler UYDURMUŞ olmasıdır. Allah "gelin şu algılarınızda ki gereksiz ve yanlış bilgileri bi düzeltelim demeye kalkıp kitap gönderse Kur'an ın yanında ciltler dolusu yardımcı bir kaynak daha göndermek zorunda kalırdı.

Toplumların kültürel geçmişinde arkaik algıya göre kainat/evren, zıtlıkların uyumu ya da çarpışması sebep-sonucu olarak GÖK ve YER bitişik iken ayrılarak oluşur. Kozmogonik anlatımlarda kültürden kültüre değişen yaradılış kimi zaman bu bağlamda “kaos”, “su”, “bulut/duman” gibi aslında insanın bilgi sınırlarının ötesindeki kaçamak bir “bilinmez” ile izah edilmeye çalışılır. İnsanoğlu yaratıcının müdahalesini ya bu kaçamağın öncesine yahut hemen sonrasına yerleştirir. İlk var eden ve varoluş çoğu anlatılarda belirsizdir. Böyle olmasına karşın kainatı yaratan güç tüm toplumlarda TEK’dir. (ayrıntılı bilgi için lütfen “deus otiosus” kavramını araştırınız...) Tanrılar panteonu da genellikle bu aşamadan sonra ortaya çıkar. İnsanoğlu işine geldiği ve işine yaradığı biçimde tanrılar üretir ve çoğaltır. Kimi toplumlarda Yaratıcı bizzat kendisini yaratan bir fenomendir. İnsanın kendi aklı ile açıklamaya çalıştığı bu bilinmezlik denizi çoğu toplumun kültürel ve toplumsal kastlar yoluyla sömürülmesine de kapı aralamıştır. İnsan bilmediği ve en çok merak ettiği yerden vurulmuştur. Elinde hiçbir delili olmayanlar, insanoğlunun bu açlığını gidermiş, ücretlerini ise fazlasıyla almıştır. Toplumların geçmişleri, işleyen bu sistemin derin izleriyle doludur ve olan daima mazlumlara olmuştur. Zira Kur’an’ın da daima üzerinde durduğu gibi aklını kullanmayanlar, aklını kullanmayanları kullananların hizmetkarı olmaya mahkum olmuştur. Yaradılış konusu kimi zaman toplumların tarih sahnesine çıktıkları kabile, devlet, imparatorluk gibi erklerin de malzemesi olarak kullanılmış ve ideolojik kurgular ile harmanlanarak reddedilmesi imkansız tabulara ve yasalara dönüşmüştür. Bu nedenle olsa gerek, dünyanın döndüğü iddiasını dillendirmek aslında toplumsal inancın otoritesinin el değiştirmesi tehlikesini doğuracağından bu düşünce ve fikrin sahibi kelleler derhal koparılmıştır.

Kur’an’ı Kerimde ise “yaradılış” konusu mevcut Cahiliye toplumun bilgi seviyesini yükseltmek yahut mevcut toplumun entelektüel kapasitesini arttırmak için yer almaz.

Kur’anda “Yaradılış” Tevhid bağlamında; Allah’ın tek ve biricik otoritesini tasdik etmek, güçlendirmek, teşbihte hata olmaz ise “patronun kim olduğunu göstermek” için yer alır. Bir diğer yer alma nedeni de “Yeniden Diriliş” bağlamındadır. İnsanoğlu nasıl var oldu ise aynen yeniden öldükten sonra da diriltilecektir. Bunu yapacak olan kudret, ilk varoluşu meydana getiren kudretin yine kendisidir. Kur’an bu nedenle yaradılışı, mevcut toplumun itaat ve otorite boşluğunu başka tanrılar ile doldurma çabaların ve emellerini boşa çıkarmak, otoriteyi, mutlak sahip olan Allah’a teslim etmek için söz konusu eder. Kur’an’ı Kerimde evrenin yaradılışı olsun, insanın yaradılışı olsun, mevcut toplumun kültürel bilinçaltının sınırları ve daha önceden süregelen bilinç düzeyi seviyesinde anlatılır. Kur’an tam da o günün olgu, algı, bilgi çerçevesi ile seslenmiş, geçmişin hatalarını düzeltme yahut geleceğe şifreli mesajlar gönderme yoluna gitmemiştir. Bunun nedenini Kur’an’ın kapsamının, sosyolojik sorunlar çerçevesinde kalmak isteyişinde aramak gerekir. Zira maksadının böyle olduğunu Muhammed a.s ve ondan önceki tüm peygamberlerin, içinde yaşadıkları toplumun genel geçer adaletsiz ve hukuksuzluğuna yani sürgit düzenine başkaldıran kişiler olmasından da anlayabiliriz.

Meseleye geliyorum tamam;

Kur’anda bu tür konulara yer veriliyor oluşunun nedeninin insanın merak duygusunu tatmin, kişisel gelişimin tamamlanması yahut "aranızda hiç bilmediğiniz bu ve benzer konular hakkında bol bol geyik muhabbeti yapın" diye değildir. Tüm kainata dair tasvir, atıf ya da değinmeciliğin tek bir amacı var ki oda Allah, ayan beyan şunu seslendirir tüm Kur’an boyunca; PATRON BENİM!

Zaten sonrasında gelen ayetler ıskalandığı için Ümmet, ayetlerin bitişini okumaz giriş ve gelişme kısmında daima bir girdabın içine düşer, verilen örneklerin ve değinilen detayların altını üstünü kurcalar durur.

Haydi şimdi, bir daha yeniden oku bu ayetleri. Sonuç odaklı oku!

Hadi yaparsın...

-15- ATEİZM, BİR FELSEFEDEN İBARETTİR.

Tanrıtanımazlar AllahSız mı?

Ateizm, Felsefenin ürettiği bir mezheptir. Ateistlerin de aslında Filozof ya da Sofi olduğunu biliyor muydunuz?

“Tanrı kötülüğü önlemek istiyor da gücü mü yetmiyor; o halde O, güçsüzdür.”

“Yoksa gücü yetiyor da önlemek mi istemiyor; o halde O, kötü niyetlidir.”

“Eğer Tanrı hem güçlü hem de kötülüğü ortadan kaldırmak niyetinde ise, bunca kötülük nasıl oldu da var oldu?” gibi soruları soran aklın ilk başta içine düştüğü şu dipsiz kuyudan çıkması gerekmektedir.

M.Ö. VI. yüzyılda Kolophon’lu Ksenofanes şöyle demektedir: "*Etiyopyalılar tanrılarını siyah ve basık burunlu olarak tasvir etmekte, Trakyalılar kendi tanrılarının mavi gözlü kızıl saçlı olduğunu söylemektedirler. Eger öküzlerin, atların ve aslanların elleri olsaydı ve eger onlar elleriyle insanlar gibi resim yapıp sanat eserleri meydana getirebilselerdi, atlar tanrıları at şeklinde, inekler ineklere benzer görünümde çizerlerdi.*"

Yani insanın Tanrısı mutlak surette İnsan tasavvurları içinde anlamlandırabildiği bir tanrıdır. İşte bu nedenle hiç bir şekilde aynı anlam dünyasında tanımlanamayacak, kapasitelere sığmayacak olan Allah'ı, kapasiteli bir akıl tanımı için de tanımaya ya da değerlendirmeye çalışmak bir paradokstur. Paradoks da bir kusurdur. Bir doğru bir yanlışla ilişkilendirilerek, ortaya çıkan durumun hem doğru hem yanlışlığı hakkında dipsiz bir kuyu oluşturulur.

Ateizm’in, epistemolojik bilgi hakkında fırkalaşmanın bir ürünü olduğunu bilerseniz onlarla boş yere tartışmanın bir anlamı olmadığını anladınız. Şu da var ki İslami gelenekte "bilgi edinme" ve "bilginin doğru kullanımı" ne yazık ki FELSEFE ya da TASAVVUF ile eş değer görülür oldu.

Bu da beraberinde birçok sorunu beraberinde getirdi. Felsefe=Düşünmek=İslam değildir. İslam, düşünmeyi fazlasıyla kapsar üstelik düşünmeyi salt bir beyin jimnastiği olmaktan çıkarıp aksiyoner sonuçlara bağlar; Tefekkür, Teakkul, Tezekkür, Tedebbür, Tefakkuh.

Oysa Felsefe, sadece HİKMETLİ DÜŞÜNMEKTİR. Buradaki “Hikmet” sizi yanıltmasın, Hikmet; hükümde isabet etmektir ancak vardığı kanı ya da hükümde bu güne kadar isabetli HÜKÜM verebilen hiç bir Filozof yoktur. Çünkü Felsefe de “tez” mutlak surette “antitez”ini doğurur. Yunan felsefesinin kaynaklarının derinliğine kadar inilirse görülür ki, Kainat ilahi ve canlıdır. Bu doktrin Doğu ve Antik Helen dinlerine uygun düşmektedir. Esasen bu dinlere göre yıldızlar ve tabiat kuvvetleri İlahi kaynaklı olup bütün tabiat ilahi olarak değerlendirilir. Ateizm bu düşüncenin şekillendirdiği Felsefenin büyük bir mezhebidir ve iki türlü tezahür etmiştir.

- Tanrı evrenin dışındaki ya da evrenin bizzat kendisi olan aşkınlıktır.

- Tanrı içimizdeki içkinlik olan "Ben"dir. (Yunus Emre'nin, Mevlana'nın, Beyazid-i Bestami'nin Hallac'ın ya da en yakın günceli Aşık Veysel'in “Ben”i)

Sonuç itibari ile Ateizm felsefeden başka bir şey değildir. Allah'ın varlığının kanıtlanabilir olma ihtimali % 50 , % 50 dir. Varlığı her ne kadar yokluğuna oranla daha çok kanıtlanabilir olsa da sonuç itibari ile bu tartışmalar asla bitmez. Bu nedenle Allah, kendisinin varlık ve yokluk sorununu Kur'anı Kerim de işlemez. Kur'an insanın yeryüzündeki var oluşu ile ilgili tüm dikkatleri “İNSANIN KENDİSİ”ne yöneltir ve "birbirinizi kandırmayın, kanını dökmeyin, aldatmayın” şeklinde sosyolojik bir olgunluk tavrı ister. Sabahtan akşama kadar Ateizm ile tartışmak, bilimsel kanıtlar öne sürerek imana davet etmek, üç beş ergen ateisti mağlub etmek bizim yeryüzündeki sorumluluklarımız içinde değildir.

İşi gücü bırakıp atom altı parçacıklardan kozmik evren, genişleyen evren, bigbang teorisinden cartından curtundan Allah'ı ispat etmeye çalışmak bildiğin "geyik muhabeti". Ego tatmini. Hazır bulmuşken aşağı mahallenin çocuğunu, dövelim de bi rahatlıyalım artizliği. Bu güne kadar hiç bir ateyizi de bu ispatlarla Müslüman yapabilmiş bir adam göremedim. Bildiğin boş adam işi bunlar yahu!

Ateizm bir felsefedir ve Felsefe BİLİMSEL KANITLAR sunmaz. Bilimsel kanıtlarla tezleri çürütülmez, çürütülemez. Felsefe yahu, Felsefeeeee. Lak lak, boş adam işi, yokuştan bırakılınca içi boş tenekelerin çıkardığı sesler, o kadar. Felsefi bir düşünceye karşı Atomlar'dan, Kimya'dan, Dna'dan, Matematik'ten bahsediyorsun, sonra da adam Müslüman olmuyor!

İşimize bakalım Beyler, Bayanlar işimize;

Açları doyurmaya, çıplakları giydirmeye, Mazluma umut Zalime korku salmaya devam.
Ateyiz arkandan ister gelsin ister gelmesin!

-16- DİNDEN İMANDAN NE ANLIYORSUN?

Dinden imandan ne anlıyorsun iki gözüm bilmem ama Kur'an'ın misyonu aklın yerine geçmek değil, aklını kullanması gerektiğini insana hatırlatmaktır. Bende sana şimdi bunu hatırlatacağım. Peygamber bu akli kullanmanın örnekliydi ancak onun hayatı insan aklının yerine geçti ve Kur'an'ın hedefi hayatımızdan uçup gitti. Allah mekanını cennet bizi de kendisine yoldaş, Cennette komşu eylesin. Eee bitti mi şimdi. Hayat bundan mı ibaretti. O, öldü diye, topuklarımızın üzerinde gerisin geri mi gideceğiz şimdi, Hayır!

Aklını kullanan, mantığını kullanan, vicdanını dinleyen ve vicdan ile işletilen bir Akıl ve Mantık;

Açları doyurmak,
çıplakları giydirmek,
kadınlara, yetim ve öksüzlere hakkını teslim etmek,
sahipsiz garibanlara sahip çıkmak
ve zulme başkaldırmak için asla mezhepleşmez, fırkalaşmaz.

yok Hadisçi Kur'ancı, yok tarihselci evrenselci, Şii'si Sünni'si diye birbirlerini sabah akşam tekfir edenler bu değerlerin derdinde olsalar asla kavga edecek vakitleri olmazdı. Haydi durma! etrafına göz gezdir yapacak çok iş var. Hemen bir ihtiyaç sahibi bul ve "Allah yardım etsin" boş duasını "Allah'ın yardımı olarak ben geldim" şekline dönüştür.

-17- EYLEMSİZLİK EYLEMİ

Herhangi bir toplumun ahlak yasası toplumdaki normatif sistemin bir parçasıdır. Normatif sistemle hukuk, ahlak, pratik ve benzeri kuralların tümü anlatılır. Bu kurallar, tek (fert)in toplum içindeki hareketini düzenler ve tek bir sistemde birleştirir. Kuralların hiçbir yönü, normların hiçbir grubu, sistemin tümünden ayrı ve bağımsız sayılmaz ve ayrı bir inceleme konusu olamaz. Kur'an'ı Kerim bir toplumda fertlerin ahlak ve vicdan çerçevesinde hareket edecek sorumluluk bilinci taşımasını ister ve bu yönde onu harekete geçirmek ister. Bu nedenle Kur'an'ı Kerimde bir devlet modeli ya da şeması, herhangi bir devlet yönetim biçimi ya da yapılanması bulunmaz. Esas olan devleti meydana getiren organların bireyler üzerinde hangi ahlaki, vicdani esaslara göre davranacağıdır.

Kur'an ı Kerim'in herhangi bir devlet yönetim modeli önermiyor oluşu onun bir devletsizlik modeli önerdiği anlamına gelmez. Bir devlet kademesini insanlar meydana getirdiğinden insan dinamikleri göz önüne alınarak ortaya konacak her "İslami Hareket", Kur'an'ın onayını alır. Kur'an yönetim organlarının "şura" ile şekillenmesini, "liyakat" esası ve bu ortaya konan pratiklerin de Kur'an genel çerçevesi dışında kullanılamayacağı şartı ile meseleyi sınırlar. Ortaya konacak pratik insanın kendi çabasına, emeğine ve başarısına bırakılmıştır. Aksi durumda tüm adımları belirlenmiş bir nihai hedef insanın önüne konup, bir askeri disiplin içinde buna uyulmasını şart koşmuş olsa o zaman insanın donanımları imtihan gerçeğinin dışında kalacaktı. Bu nedenle üzerimize büyük bir sorumluluk ve yük düşmektedir.

Allah, tüm Kur'anı Kerim'de, yeryüzündeki meselenin "Barış ve Esenlik" meselesi oluşuna sürekli vurgu yapmaktadır. Barış ve selameti ise teminat altına alacak genel kriter "ahlak", "vicdan" ve "hukuk"tur. Tüm devlet dinamiklerimizi bu sac ayağı üzerine oturtup yeniden şekillendirmeli ve tüm coğrafyaları yeniden bir "Selam Yurdu" yapmalıyız. Yani barış ve egemenliğin tüm topraklara indiği adil, vicani ve hukuk çerçevesinde yönetilen bir devlet. Kur'an'ı Kerim'de her yönetim biçiminden bir örneğe rastlamak mümkündür. Örneğin bunu başaraabilmiş olan Talut, Davud ve Süleyman bir Kral'dır. Yusuf'un amiri bir Mısır Kralı'dır. Hud,

Lokman Kabile reisleridir. İbrahim ve Yakub da öyle. Önemli olan neyle yönettiğiniz değil nasıl yönettiğinizdir. Bu çerçevede;

İslami çalışmalarını genel geçer tefsir dersleri ile sınırlamış kardeşlerimiz bir an evvel “devlet”, “şura”, “yönetim”, “demokrasi”, “laiklik” gibi kavramları tekrar gözden geçirmelidir. Batı, Hristiyanlıkla birlikte, Ortodoks ve Katolik din anlayışı ile ortaya yaşanılmaz bir dünya sundu. Ancak sürekli yeni arayışlar neticesinde buldu birçok uygulanabilir pratik ve deneyimleri. Bu tecrübelerin toptan çöpe atılması aynı tecrübelerin yüzyıllarca tekrar tekrar boşuna yaşanmasıdır. İnsanın yeryüzündeki tecrübeleri ortak ancak sonuçları farklı farklıdır. Batının geçirmiş olduğu birçok deneyim sonucunda faydalı olanlarını almak ve içi boşaltılmış kavramları bire bir kopyalamak yerine İslamileştirmek son derece mümkün bir pratiktir. Toplumsal kullanım amacının İslami olup olmadığı ya da bunların tekrar revize edilmesinin mümkünlüğü ile mutlaka değerlendirilmelidir. Çünkü coğrafyamız bir çözümsüzlük girdabında sürüklenip durmakta ve ihtiyaç duyulan güçlü devlet zarureti, daha derinden hissedilmektedir. Kominizm’in ütopyasından hiç bir farkı kalmayan “HER ŞEYE MESAFELİ DURUŞ” ve “HİÇ BİR ÇÖZÜM İÇİN ADIM ATMA DENEMESİNE GİRİŞMEYİŞ” bizi aslında arafta bırakmakta ve arafta kaldıkça da yeryüzü sorunlarına karşı kör, sağır ve dilsiz yapmaktadır.

Ha gayret, hata edeceğiz belki, düşeceğiz belki ama doğruyu bulacağız ve tövbe edeceğiz. Böylece doğruya bir adım daha yaklamış olacağız. Çünkü unutmamak gerekir ki imtihan edilmemiş bir yüreğin cennette yeri de olmayacaktır...

-18-

ŞARJÖRLERİ “İBRAHİMİ MERMİLER”LE DOLDURMAK!

Bir düşünceyi zayıflatmak, onu gülünç duruma düşürmek, kişiyi alay konusu yapmakla olmaz, biz bunu hala öğrenemedik. Hele de “Hakk ve Hakikat”ın duyurulması konusunda durum daha bir hassasiyet gerektiriyor ise.

Fanatizm; bir düşünce, fikir savunuculuğundan ziyade taassup’dur, akli değil kalbi taraf tutmaktır. Duygulara hitab eden yaklaşımlar akli yöntem izlemeyen fanatizmi besler, yoketmez. Sözümona Gavs’lardan medet ve himmet ile imdad eylemeyi kendi sürülerini kontrol altında tutma aracı eylemiş bir zümrenin, kalkıpta karikatürize edilerek onlara verilecek hiçbir akli mesaj, öğüt tarafı yoktur. Akıl ve mantıkla işlenmiş tüm tutarlı tavsiyeler adamların tezgahını bozuyor da ondan sana karşı çıkıyorlar. Aptal ve gerizekalı olduklarından değil, çaktınnnnn!

Bu yöntem ve üslup, sözkonusu kişi veya yapı etrafında öbeklenmiş fanatizmin daha da hortlamasına neden olmaktadır. Onların silahlarını kullanacaksınız. Putları kırıp boynuna asacaksınız ve "O yaptı" deyip, “Sende biliyorsun ki bunlar konuşmaz” dedirteceksiniz. Naçizane ben buna benzer bir silah geliştirdim. Rüya görüyorum. Sadık rüyalar. Peygamber bana görünüyor ve "Kim beni rüyasında gördüğünü söylerse sahtekarın tekidir" diyor.

Bu silahla işte gideceksin, bu rüyayı görüp de yok “zuhuratta göründü” yok “rüyada göründü” diyerek avama uyduruk rivayetlerle hikaye ve masal anlatanlara gidip BENDE GÖRÜYORUM diyeceksiniz. Sizi yalanlamaları kendilerini yalanlamaları anlamına gelir. Onları kendi paradokslarında çaresiz bırakacaksınız. Konuşmanıza ve saatlerce dil dökmenize gerek yok. Rüya gördüğünüzü ve rüyada da ne gördüğünüzü bu adamların ya da bunlara inananların boynuna asın ve kenara çekilin.

Ee tıpa tıp aynısını yapmayacak kadar kafan çalışıyorsa sende başka bir silah bul ki seri atış yapalım. Çalıştır saksıyı yan etkisi yok...

-19- İNDİXLE'ME

Kur'an'ı Kerim, kavramları indexlenmiş bir kitap değildir. Bir kültüre, kendi sorunlarını anlasınlar ve çözümünü uygulayabilsinler diye, yerel dili ile hitap edildiğinden folklorik izler taşıması da gayet doğaldır. Bu izlerin her toplumun kendi mutlak izdüşümlerine denk gelen yönleri ve uygulamaları vardır. Dönemin herhangi bir sorunu “İnsan her yerde İnsan” olduğu gerçeğinden hareketle benzerlik ya da motamotluk gösterebilmektedir. Önemli olan folklorü değil çözümü kültürel izdüşümü ile zamanın ruhuna taşımaktır. Folklorü taşımak dinleri sentezler ve dinler sentezleşerek tahrif ve tahrip olurlar. Zira Din, insanların insanlar ile olan sorunlarına çözüm ararken, folklor, dini mabede hapseder ve bir süre sonra Din, İnsan ile Allah arasında bir trans aracı dar kapsamından çıkamaz. Buna batıda Religion(İnanç) deniyor. Kanımca bunu en iyi Türkçeye “dogma;bağnazlık” olarak çevirmek gerekir.

Bakın çok ciddi bir şey söyleyeceğim lütfen bu konuyu çok iyi araştırın ve üzerinde dikkatlice durun. Bu meseleyi çözememiş olmamız bizim başımıza ne büyük dertler açmıştır. Müslümanlar Allah'a inanmayı bir kenara bırakıp, Allah'a güvenmeliler. Zira Kur'an Allah'a inanmayı bir inanç şeklinde varlık/yokluk biçiminde değil sorumluluklara olan duyarlılık düzeyinde ele alır. Kısacası Allah'a olan inanç Kur'an da “Teolojik” düzlemde bırakılır ve sürekli geçiştirilir. Bunun en önemli gerekçesi; ontolojik bir varlık olan İnsanın Allah'ı “anlama”, “anlamlandırma”, “tanımlama” gibi çabalarının yetersiz kalacak olmasındandır.

Uzatmadan özetleyelim;

Sorumluluk bilinciyle hareket etmek, sabah akşam “Allah var/yok” tartışmasına girmekten daha evladır. Dönemin folklorik sorunlarını, hala günümüz izdüşümünü ile değil kendisini tartışmak, Kur'anın mesajından hiç nasiplenmemektir. Kur'an bir index kitabı olmadığından onu indexlememek, kavramlarını katılaştırmamak, ayetleri bağlamından koparıp bercesteleştirerek sağda solda serpiştirmemek ve böylece Kur'anı "kolsuz, bacaksız, gözsüz, kulaksız, insan" konumuna düşürmemek gerekir. Kitabın ilk muhatabının anladığı basitlikte anlamak, hitabı günümüz muhatabının da anlam dünyasının ötesine taşımamak gerekir. Aksi durumda Kur'anda “Salyangoz yenir mi?”, "İnternet niye yok?" soruları gibi kofti sorular, bu soruların geyik sanal cevapları bizi sürekli meşgul eder.

Her bir kavram, kelime ya da bir harfinin altını kazmamak, birden çok anlamı var gibi saçma bir retorik geliştirmemek gerekir. Bu Kur'ana has ve özel bir durum değil her dilde olan bir kelimenin çok anlamlılığı basit kuralıdır. "Yüz" sayı anlamına geldiği gibi bir şeyin tarafı ya da suda yapılması istenen bir emir de olabilir. Deyim olarak kullanılmışsa bir şımartma ifadesi de olabilir. Allah bize gereğinden fazla yük yüklememişken bizim de Kur'ana gereğinden fazla anlam, retorik, gizli mesaj, sayısal kombinasyonlar gibi yükler yüklemememiz gerekir. Bu kitabın ille de mucize aranacaksa mucize oluşu, muhteşem basitliğindedir.

-20- YÜZDE KAÇ MÜSLÜMANIZ

"Bir torba da 25 mavi cam bilye, 35 kırmızı cam bilye ve 40 yeşil cam bilye var. Elinizi torbaya attığınızda torbadan bir mavi bilye çekmenin olasılığı yüzde kaçtır?"

Bu soruyu oldum olası sevmişimdir...

Sonuçlarını genelde matematik %25 olarak verir. Oysa sosyolojide bunun karşılığı %50'dir. Çünkü Mavi bilye bu sonuca göre "ya denk gelir ya gelmez" durumundadır. Günümüzde Kur'an okuma biçimimiz aslında bu soru ve bu sorunun cevapları gibidir. Kur'ana bakışımız ve yaklaşımımız matematikselleştikçe, sayılar, harfler, kelimeler, gramer, hadis, tefsir ve diğer külliyatlar, geçmiş alimler bu konuda ne dedi ne demedi kritiği de işin içine girince, Kur'an artık meramını anlatamaz hale gelir. Formüller çoğaldıkça elde edilecek sonuç zorlaşır hatta çoğu zaman sonuçsuz kalır. Ümmetin güncel hali değişmediği sürece şimdilik bu.

Ümmet olarak bizler genelde Kur'an hakkında matematiksel sonuçlar elde etmeye yönelik okumalar yaparız ve ortaya çıkan sonuçları tartışırız. Oysa Kur'an matematiksel okunacak bir kitap değildir. O dertli bir yüreğin mücadelesini desteklemek için inmiştir. Sayısal değerlerin acılara ve yürek burkan vahim durumlara dönüştüğü Mekke'de o bir rehberdi. Kur'an bu nedenle tüm matematiksel soruların sonucunun en rasyonel olanı ile ilgilenir. Yani onun mücadele alanı sosyolojik bir zemindir. Ortaya çıkaracağı sonuç; "Ya Mavi dir ya değildir." Yani Kur'an Matematiksel bir kitap değil, Sosyolojik okunması gereken bir kitaptır. İçinde geçen tüm sayılar, Ayet ve Sure, Sure Numaraları dahil hiç bir matematik formül elde etmeye ve ya sonuçlar üretmeye yaramaz. Kombinasyonlar kitabı anlamaya değil kitabın kendisini araştırma malzemesi yaparak amacına olan yönelişi kırar. Üzerinde uzmanlık, pratiğinin de imkansızlığına yol açar. Yürek yangınının matematiksel bir karşılığı yoktur. Varsa bile izah etmeye çalıştığında ortada yangın filan kalmaz.

Bu nedenle Kur'anın parça parça indirilişinin de bir amacı vardır. Bizim şu anda ümmetin yaptığı gibi HAZIR VE TAMAM BİR KİTABI didiklemek, Kur'anın indiriliş gayesi değildir. Çünkü o Muhammed a.s ve dava arkadaşlarına yaşamlarında BİLİNÇ KAZANDIRMAK onları davalarında yüreklendirmek, desteklemek istemektedir. Kitap, zaten çalışan ve sürekli hareket eden bir insana destek olmak için gelmiştir. Kur'an Hind Budha'ları gibi bir ağacın

altında oturup aydınlamayı bekleyen sofilere hidayete erdirmez. Keşif yapacağım diye edebi derinliğe inenlere yada elinde hesap makinası çarpma ve bölme yapanlara yeni buluşlar sunmaz. Zaten bir kavga içinde olan Elçi ve beraberindekilere; "Sizden öncekilere de bakın şöyle şöyle oldu" diyerek, DAVA BÜYÜK, MESELE BÜYÜK, YAŞANANLAR HEP AYNI VE TEKRAR.

Sende(Muhammed a.s.)/Sizde(Ashab) bu meselenin BİZİM TARAFIMIZDASIN/IZ demeye getirdi.

Kur'an örnek olayları bilinç geliştirmek için sunar ve tüm kıssalar bilgi amaçlı değil bilinç kazandırma egzersizleridir. Onlardan şifreler çıkarmak, matematiksel kombinasyonlar üreterek Allah'ın varlığına deliller üretmek yahut duvara asılacak özlü sözler resmetmek bu kitabın amacına hiç uymamaktadır. Muhammed a.s ve dava arkadaşları zira işi gücü bırakıp, bugün DİN ADINA yapılan hiç bir soytarılığı yapmamıştır. Ümmet olarak çıldırmış durumdayız!

Her tarafa çekiştirmekten kitabın vermek istediği ANA FİKİR ve BİLİNÇ maalesef uçup gitti. Kitabın “neden iki kapak arasında topyekün gönderilmediği” AMACI bugün önemslenmemekte ve hikmeti hep pas geçilmektedir. Ümmet sabahtan akşama kadar Kur'anı bir matematik kitabına dönüştürüp sonuçlarını tartıştığı formüller üretmekte. Başta sorduğumuz soruyu bu bağlamda tekrar soralım;

İçinde;

%25 Felsefe,

% 35 Tasavvuf,

% 40 geçmiş dinlerin kalıntılarını barındıran günümüz geleneksel İslami algımız,
Bizleri kurtarır mı kurtarmaz mı?

-21-

TARİHTE VE İSLAMİ HAREKETTE OFSAYTA DÜŞMEK!

Yok be yaa maçtan bahsetmicem az öte gidin yer açın bi amma yayılmışınız iftardan ötürümü nedir! Cemal abi sende Ramazan geldi bu millete çay yetiştiremicem ayağına çaya su mu katıyon nedir ya çaylar dünden beri ii değil haaa bilersin!

Neyse, ne diyorduk, hah, İslami Hareket Metodu. Ben diyorum ki İslami duruşumuz yüzyıllardır SAVUNMA REFLEKSİ kalıbı formlarında gelişti. Bu kalıplar zamanla katı birer itikata dönüştü. Davranış biçimlerimiz özgün, konjektürel, vizyoner değil kalıplar çerçevesinde ve cetvelle ölçülmüş hassaslıkta mot a mot oldu. İtikat haline getirdiğimiz İslami kavramların birçoğu soğuk ve fonksiyonları budanmış kuru sloganlara dönüştü. Değişmez bir İslami Hareket Metodu olarak “İktidar” daima “Zalim”di ve Zalime karşı çıkmak bir Mü'mine farzdı. Eyvallah.

Şimdi tarihsel süreçlerde İslam'ın yalnızca bir savunma refleksi olmadığını, Adalet ve Barışı tesis etme noktasında, gerektiğinde Müslümanların taşın altına elini nasıl soktuklarına bir bakalım

Yusuf'un bir hayali vardı

Hangi yusuf mu?

Hızlı olan Yusuf, hangisi olacak, Mısır kaynaklarında Aşağı ve Yukarı Mısır'ın hazinedarı diye söz edilen. Bak sen hep bu konu da tarzan kalıyon Kamil abi. Tabi ki bildiğin Hazreti olan. Gerçi “Hazret” hazırda olan demek ya neyse sen öyle de ben aleyhüsalativesselam diyim, kavgaya çıkmasın. O, dağılmış İsrailoğulları kabilelerini, izzet ve şerefi İslamda bulan bir ümmet olarak tek çatı altında toplamak istemişti. Kısmen başardı ancak onun vefatından hemen sonra İbraniler, Mısırda köleleştiler. Musa gelip onlara "Dünya'nın ikiden, Mısır ve Hitit den büyük" olduğunu, özgürlüğün ancak tüm dünyaya özgürlük götürmekten geçtiğini hatırlatınca, Mısırdan çıktılar. Ancak Musa'da kısmen başarmasına rağmen İsrailoğulları insanlığın derin açmazlarında tekrar parça parça oldular. Davud'u bilir misin! Hani şu Calud'un ensesine binip darmadağın olmuş İsrailoğullarını tek bir merkezde toplamayı başaran Talud'un oğlu. Yecüc

Mecüc değil Mustafa abi amma Çelin Pift izliyon ha! Cinler, periler, şifreler, sırlar, gizemler. Yok abi Calud bu, beş harfli olan, Kur'an'ın “bütün orduları emrine verdik” dediği Süleyman'ın dedesi. Başardı ve oğullarına bir “Selam Yurdu: Jaruselam/Kudüs” teslim etti. Davud ve Süleyman'ı anlatmaya çok uzun zaman gerek. Onlar da, ata-baba yadigarı ümmeti, Allah'ın rızası çevresinde çekip çevirdi. Acaba İsrailoğulları bir prototip olarak insanlığın yeryüzünde adalet ve barış hamisi kalmayı başarabilecek miydi?

Hoppalaaa!

Aradan daha bir kaç kuşak geçmedi ki İsrailoğulları on iki kabileye tekrar bölündü ve adeta deyim yerindeyse dönemin emperyal güçleri Asur ve Babil'e çıtır çerez oldular. Gel ordan abi Zekeriya Peygamber, Yahya, İsa'ya kadar hep kısır mezhepsel ve siyasal çekişmeler.

Yahya abi ne akalası var lanetlenmiş kavimle ya! Sen Allah'ın rızasına uymayınca kanın değişip mutant olmuyorsun abi. Muhammed a.s'ın Mekke ve Medinesi, daha sonrası Emevi ve Abbasi Zalim diktatörleri. Bizim İslamdan anladığımız iktidarı daima ZALİMLER elde tutar biz de onlara haddini bildirirdik. Böyle sürdü geldi hep. İslam ümmetinin İslami Hareketten anladığı hep buydu. Daima Direniş.

Kanaatim odur ki İnsanoğlu, Allah'ın bir dönem ya da coğrafi yerel çözümünü; "DAİMA EVRENSELLEŞTİRİMİŞ, "Allah'ın son sözü budur" diyerek bir refleks dini olarak donuklaştırmıştır. Bunu tüm vahiy alan toplumlar yapmış. Nerden mi biliyorum abi aç oku adamların kutsal saydıkları kitapları içinde azda olsa vahiyden izler var. Hint, Çin, Japon, Yunan, Roma, Türk kim varsa. Herkes “bu din benim” demiş ama Allah'ı bir süre sonra devre dışı bırakmış, Neyse tarih dersi değil muhabbet ediyoz, adamları sallıyom sen anla hepsi işte, hepsi.

Sorunumuz şudur; okullara hapsedilmiş olarak tedris edilen Din, bu nedenle sahada hiç bir yaraya merhem olmamıştır. Ya da ömrü kısa olmuştur. Sahte doktorların cirit attığı Ruhbanlık Dini nedeniyle Vahiy, insanlığın kurtuluşu olacak iken adeta, kötü bir kaderi olup çıkmıştır. Ateistlerin beğenmediği din, işte bu dindir. Bu din kaos dinidir. Fırkalar mezhepler birbirini yiyip tüketmeden çoğaltmakta ve bir canavara dönüşmektedir. Hurafeler, bi'datler ve donuk katı itikatler Din'in, “nihai emri” kabul edilerek mabedlere hapsedilmektedir. Bu hurafe dinine itiraz eden biraz daha akıllı cahiller de Protestan Müslüman olup çıkmışlardır. Kiliseye kızıp Tanrıya küsenlerle bizde Camiye küsüp Allah'la bozuşanların kafası aynı kafadır. Neyse yazı uzadı, çaylar soğudu meramımıza gelelim;

İslam'ın her şart ve dönemde katı bir hareket metodu yoktur. İslam terdici (zamana yayılarak benimsetilen) çözümleri zaman içerisinde doğru anlaşılmaz ise ilk kendi müntesipleri tarafından birbirleri "zındık" ilan edilir. Zira sürekli defansta kalmayı “ed-Din” sanmak bunu gerektirir. Hiç bir işe el atmadan Camiye küfretmek, Camiye giren çıkanları gıdıklamak daha kolaydır. Mahallesindeki her türlü pisliği görmezden gelip müdahil olmayanlar koskoca devlet sorunlarını masa başında çözerler. Zalime haddini bildirecek gücümüz yok ama imanımız var deyip sabah akşam salvolar ve sloganlar ile İslam'ı yeryüzüne hakim kılmaya çalışırlar. Keşke içimizden biri çıksada şu mazlumları ayağa kaldırsa, adaleti tesis etse bizi emperyalizmden kurtarsa, şu sahipsiz garibanlara sahip çıksa derler ancak hiç bir zaman GERÇEK BİR KURTARICI ile karşılaşmak istemezler. Sabah akşam hurafe dinine savaş açıp ordan taraftar toplamak ve sosyal hayatın yaralarına eğilmeden DİN ANLATMAK en kolayı. Çünkü gerçek bir karakter gelse bu “iş demek”, “gece gündüz emek harcamak” demek, “çelik gibi sinir” demek, “iharetlerden yılmamak” demek, “dünya beş'ten büyüktür” demek, “rahatı bozulmak” demek.

Sadede gelelim Beyler, Bayanlar; Müslümanların hiçbir konuda artizlik yapma hakkı kalmamıştır. İslam şu anda en azından konuşulabilir durumdadır bu ülkede. Devletin çözebileceği konuları Mü'minlerin sırtına yüklemek, faiz, içki, genelev, piyango, at yarışı kafasını bir kenara bırakıp Devlet'in önce Emperyalizm'den kurtulmasına yardım etmek gerek. Kadınlarımızın namusunu kirletende bizi bir bataklıkta boğulmaya mahkum edende Küresel Şeytanların varlık sebebi olan Emperyalizm'dir. Önce Devlet olmak sonra Devlet'tenden Erdemli ve Sorumluk Bilinci Taşıyan İşler üretmesini beklemek gerek. Ne acıdır ki Müslümanların hiç devlet kurma hayali olmadığı ki! Hep karşısında bir zalim olsun ya da olmasın bir Devlet bulsun ki “Kahrolsun Tağut” sloganı atılsın...

Musa gibi Mısır'dan çıkmadan, Muhammed gibi Mekke'den çıkmadan Medine hayalleri kurup sağa sola Medine ayetleriyle saldırmak İslam ümmetinin yapacağı iş değildir. Haydi kolları sıva ve "bana düşen nedir?" sorusunu sorabileceğin bir yaka bul, yapış hemen. Ben elimi hangi taşın altına sokabilirim diye kıvrın bakalım sahada yapacak ne kadar çok iş var göreceksin.

Hadi aslanım, hadi paşam, hadi mücahidim benim...

-22- Bİ'ÇARE

Tarihi insanlar yapar ama öyle kendi keyiflerine göre yapmazlar, yapamazlar. Bunu kendileri tarafından seçilmiş koşullar içinde değil, doğrudan içinde bulundukları verili ve geçmişten aktarılmış koşullar içinde yaparlar. Kur'anı Kerim, Elçi'nin moral ve motivasyonunu desteklemek ve ona rehberlik etmek için inmiştir. Böylece Kur'an ve Elçi birlikte bir tarih oluştururlar. Bu detayı bilmiyor ya da dikkate almıyor isek Kur'an'ı Kerim yerine bir yemek kitabından da matematiksel ve hayret verici kombinasyonlar, geçmişten geleceğe dair sırlar ve gizemler, astrolojik fallar çıkarılabilir. yeter ki zorla, yeter ki iste. Çünkü elde ki malzeme nasıl olsa “harf” ve “sayılar” İnsan aslında inanmak istediğini gören bir varlıktır. Kur'ana bu muamele yapıldığında Peygamberin mücadelesi de böylece kaybolup gider. Peygamberin Tarihi artık geçmişte kalmıştır.

İşte bu noktada bizim Felsefeciler, Tasavvufçular ve Masalcı abiler devreye girerek; Tarihi, Toplumu ve Bizi oluşturan bağlam-anlam ilişkisine dayanan hayat bağına birbirinden koparıp paramparça ederler. Üretilen kitaplar hayal aleminde bizi gezdirir ve bir okyanusun uçsuz bucaksızlığında hiç karaya çıkamayacakmışsın hissi ile sarhoş ederler. Kelimelerle dans etmenin ve kelimelerin canını bezdirmenin, din-imanla hiç bir ilgisi olmadığını bu sarhoşluktan kurtulamadığın için hiç anlayamasın. En iyi bildiğin üstadın, hocan, abin, şeyhin bile bunu yapar. Kur'an malzeme üreten bir HAMMADDE kitabıdır çünkü. Birde öylesine uyduruk masallar anlatırlar ki o masalların içinde kaybolup gidersiniz. Masalcılara Adaleti, Merhameti ve ya Hakikati hatırlattığınızda ilk olarak karşınıza "Koskoca Alimler" diye bir BOŞ İNANÇ çıkar.

Dev'dirler, tatışılmaz'dırlar, ejderha gibi ağızlarından ateşler çıkar, gözleri korkunçtur, kanatları vardır ve seni hemen paramparça edebilirler.

Ama sakın ol, çaren var!

Nedir çare?

Kur'an ı Kerimden İnsan ile Tarih arasında sosyal hayat bağlarını koparan ve toplumsal sorunların çözümleri ile ilgili hiç bir çare sunamayan ne varsa derhal ama derhal çöpe atmalıyız. Yoksa “on emir”den oluşan minicik bir hayat rehberini yani ilahi emirleri taşınamaz hale getiren Yahudilere benzeyecek ve “Kitap Yüklü Eşek” olmaktan kurtulamayacağız.

Sokağa çık, Açların arasına karış, varoşlara in, acıyı ciğerlerine çek...

Allah yol gösterip yardım edecek, Söz!

Allah sözü ben demiyorum;

"Yemin olsun ki biz sizi imtihan ediyoruz. Bazen açlık korkusu, bazen kazançlarınız veya canlarınızla. Zorluklara karşı sabredenlere çabalarının karşılıksız kalmayacağını müjdele"
(Bakara-155)

KUR'AN'IN GÜNDEMİ, ALLAH'IN MURADI

Kur'anın indiriliş gayesi Muhammed a.s'ı desteklemektir. Kitabın bu konuda bir ana teması vardır ve bu tema sürekli işlenir. Kur'an'ın neredeyse yarısı kadarını teşkil eden kıssalarda bu desteğin, daha önce de yapıldığını, diğer elçilerin de desteklendiğini ve toplumların bu duruma olan tepkileri çeşitlendirilerek "laftan anlamadıkları" minvalde özetlenerek nihayetlendirilir. Bu çerçevede bakıldığında ister yarısı kadar yekünü tutan kıssalar olsun, ister diğer yarısı kadarında olsun Allah'ın, mutlaka ana bir "gündemi" ayrıca Allah'ın genel bir "muradı" vardır. Kur'an bu çerçevede Muhammed a.s ile örtüştüğü için onu desteklemiş ve ona rehberlik etmiştir. Biz biliyoruz ki O, daha vahiy gelmeden önce haksızlık yapanın kapısına dayanıyor, kız çocukları diri diri toprağa gömülmesin diye hamile kadınların çetelesini tutuyor, yetimi kolluyor, aç doyuruyor, çıplağı giydiriyor ve mazluma arka çıkıyordu. Ona gelmeyecekti de vahiy bana mı gelecekti Allaşkına!

Tam isabet.

Allah işini asla şansa bırakmaz ki O'nu seçti. O'nun ihtiyacı olan şey; doğru rehberlik, kalıcı bir çözüm ve nasıl gündem oluşturacağıydı. Ayrıca her yerde rastlanan genel sorunların yerel prototipiydi O. Ahh iki gözüm, ne güzel adammış Muhammed.

Gelelim Bize ve günümüze. Kur'an bir teolojik malzeme olarak sokaktan masa başına getirildi ve kitapta gündem; açlar, açtıakiler, mazlumlar sahipsiz arkasızlar iken konu, kitabın kendisi ve tedrisatı oldu. Hal böyle olunca da gelsin çaylar, yansın cigaralar, başlasın tartışmalar. Kavga unutuldu ve Allah'ın gündemi de muradı da masada kaldı. Elimizde cimcik cimcik edip, ecüş bücüş çekiştirdiğimiz Kur'an, dertli bir adamın gözüyle ve Allah'ın gündemi muradıyla okunmadıkça masada kalmaya, masa başında ümmet olarak da kaybetmeye devam edeceğiz. Kur'an iki kapak arasında elimizde topyekün bir "gündem kitabı" ve Allah'ın muradının içeriği olmaktan çıkıp ayetleri kurşunlaştırıp birbirimize sıktığımız bir silaha döndü. Herhangi bir ayeti hem bağlamından koparıyor hem anlam kaymasına uğratiyor ve masa başında oturarak açların, açtıakiler ve mazlumların gece gündüz damarını yapıp duruyoruz. Her yanımız teolojik kepazelik...

Bana kalırsa Allah'ın niçin vahyettiğini biz de ıskaladık. Tüm daha önce ıskalayan İnsanoğlu gibi. Eğer birbirimizi yerlerimizden yurtlarımızdan sürmeseydik, yetimin malına çökmeseydik, kadınları cariyeleştirip alıp satılan metaa yapmasaydık, üstelik mirastan hiç zırnık koklatmayıp bir de boşasakta köle kalmasını sürdürmeseydik, başkasının malını rızasız ve zorla kendi malımız gibi yemesek, başkasının topraklarına "Size demokrasi getirdik, Sizi ıslah etmeye geldik" diyerek girmeseydik, "Bizim oyumuz Çobanın oyundan daha muteberdir" diye halkı aşağılamasak onları köleleştirmesek, Aylan bebekleri diri diri denizde boğmasak, mülteci ölümlerine sebep olmasak yine de Allah bize vahyeder miydi?

Hiç sanmıyorum !...

Allah durduk yere; "Haydi gelin galaksilerden, dünyanın nasıl döndüğünden, insanın psikolojik ve psikanalitik derinliklerinden, bilimsel ilerleyişinize katkı biraz da biz katkı sunalım, coğrafi keşifler ve kainatın muhteşemliği hakkında sizi azıcık bilgilendirelim, köken olarak maymundan gelmiş de olabilirsiniz gelmemiş de olabilirsiniz" demek için vahiy göndermedi. Bunu görmek, buna şahit olmak ve bu muhteşemliğin sahibine hayran olmak için vahyin kendisine ihtiyaç da yok zaten. Kainat her zerresi ve kürresi ile bas bas hakikati bağırıyor ama sorunumuz bunları gereği gibi bilip bilmemek değil. Sorunumuz; Allah'ın gündemini ve niçin vahyederek neyi murad ettiğini daima ıskalamış olmak.

Elimizde duran Kur'an bir gramer kitabı olarak okunmaktan bir türlü öteye gitmiyor. Sorunumuz daima "Allah bu ayette ne diyor acaba?" özelinde kalıyor, bunun ötesine geçerek "Allah acaba ne yapmak istiyor?" muradını anlamaya geçmiyor. Bu durum da sürekli, hem gündemin hem de muradın ıskalanmasına neden oluyor. Allah, Muhammed a.s'a niye vahyetti? Bir kavganın içinde çaresiz kaldığı için mi! yoksa "Hadi size hiç bilmediğiniz şeylerden bahsedeyim ve benim ne kadar Muhteşem olduğumu takdir edin" diye mi!

Haşa, ne mümkün, tüm noksanlıklardan O'nu tenzih ederim, Süphandır O!

Darda kaldık, yolda kaldık, çaresiz ve amansız kaldık. Karanlıklardan aydınlığa, yoldan çıkmış yolda tutmaya, çaresize çare için vahyetti, anlamadık. Oysa Muhammed a.s ve dava arkadaşları Allah'ın gündemine sadık kalarak muradını anladılar ve imtihanı bitirip göçüp gittiler, ardından hiç bitmeyen destansı hikayeleri kaldı. Ya bizim hikayemiz!

-24- MÜSLÜMAN AYAĞA KALK!

İslam toplumlarının ideal bir medeniyet kuramamalarının gelecek ile geçmiş barışıklığından uzak ve geri kalmışlığına dayanan birçok sebebi vardır. Tarih sahnesinde dinimizin Adalet gibi, Merhamet gibi, Barış gibi, Kardeşlik gibi muazzam argümanlara sahip olmasına rağmen yeryüzünde Adaletin, Barışın, Kardeşin ve daha birçok erdemli ihtiyaçların İnsanlık için İslam açısından yoksunluğu maalesef ortadadır. Bu yoksunluğun, kabahatini salt İslamın geçmiş ümmetlerinin geri kalmışlığına yüklemek yükten omuz çekmek olur. Bugün Müslümanların daha cesur olması bu nedenle zaruridir. Bugünden biriken sorunlar gelecekte diğer ümmetlerin de altından kalkamadığı yükler haline de dönüşecek. Elbette gelecekteki sorumluluk bugüne atfedilemez ancak Müslümanın görevi “anın vacibi”dir. Yani gününün kaçınılmaz gereklerini yerine getirmesidir. Bugün karşı çıkılmayan zalimler, geleceğin mazlumlarının başına bela olacaklar.

İslamın varlık ve bilgi tasavvurunun net olarak ortaya konulamaması,
İlim ve bilim ayrımları, Kainat Kitabının (bilim), Ahlak Kitabı(Vahiy) ile çatıştırılması,
içtihat kapısının kapanmış varsayılması,
cahiliye tasavvurundaki din, tanrı ve araçların aynı şekilde tekrardan tezahür ettirilmesi,
Felsefe, Tasavvuf ve bilimum ekollerin din ve dinin gereklerinden tamamlayıcısı, yardımcısı sayılması ya da zannı,
Dünya ve Ahiret arasında ödül/ceza tasavvurunda büyük bir uçurumun oluşması büyük sorunlarımızın başında sayılabilir.

Bu nedenler içinde en önemli yer tutan şeylerden biri de Muhammed a.s ve dava arkadaşlarının mücadelelerinin şekli kopyalanmasının kuru kuruya ve kaskatı taklide indirgenerek “Sünnet” olarak Din’den sayılması, meselemizin daha da içinden çıkılmaz bir hal almasına yol açmıştır. Muhammed a.s ve dava arkadaşları hiçbir zaman geçmiş ümmetlerin katı ve kuru şekli mücadelelerini örnekleştirmemiş, onları genelleştirip dinleştirmemiştir. Sünnet dediğimiz peygamberin hal tavır ve davranışları ile sözlerinin, doğru ve İslama göre tashih, tahkim edilmeyişi ve tedkik yetersizliği, İslam düşmanlarının eline muhteşem bir koz olarak geçmiştir. Günümüzde Müslümanlar gelecek ve geçmiş ile barışık bir adalet algısı tesis

etmekten ziyade bu bilgi kalıntılarının fırkalaşmasından doğan kin ve nefret algıları üzerine birbirlerine düşman olmuşlardır.

Bir ikilem sonucu olarak Sosyal hayattan çekilip inzivaya çekilmek ya da alabildiğine seküler bir hayatın içine dalarak İslam yaşanamaz. Seküler bir hayatın eleştirisini, modernizmin faturasını ıslah hareketleri önünde bir barikat gibi yükseltmek ve bu konuda sadece atıp tutmakla da İslam yaşanamaz!

Geçmiş ümmetlerin kahramanlıklarının bir din melankolisine dönüştürölüp herkesin “Mücahid” kılığına sokulması ile de İslam yaşanmaz!

Ayakta geçen vaktimizin büyük bir çoğunluğunu kazandığımız rızıkların, Allah ve Rasul yolunda değil de beton tanrılarına kurban edilerek feda edilmesi ile de İslam yaşanamaz!

Sevapları ve günahlarıyla Semerkand, Endülüs, Buhara, Osmanlı geldi geçti, geçmişin hayallerini kurarak ve eskiyi canlandırmak için kuru bir taklidi “Yitik Altın Nesil” sendromlarına dönüştürmek ve bunun üzerine bir medeniyet kurgulamak ile de İslam yaşanamaz! İslam eskinin ihyası değil Yeni’nin Islahı’dır. Geçen, geçmiştir...

Medeniyet algımızı, gelecek algımızı, geçmiş algımızı, yönetim algımızı, din algımızı hatta ALLAH algılarımızı tekrar gözden geçirmeliyiz. İçinde yaşadığımız bu “Allahsız Müslümanlık” ile İslam yaşanmaz! Yaşanmadığı ve yaşanamadığı da yeryüzünde barış ve esenlikten eser kalmayışı ile yeterince ortada değil mi zaten!

Haydi Müslüman,

Yeni bir dünyanın ihyası için artık kendine gel ve ayağa kalk!

KUR'ANI KENDİ MATRIX'İNDE OKUMAK

Hatırlarsınız,

Matrix filminde Morpheus, Neo'ya, bembeyaz bir alan içinde iki koltuk, bir tv olan ortamda anlatmaya çalışmıştı kendisinin bir matrix içinde olduğunu. O sahneyi gözünde canlandırabiliyorsanız devam edelim;

Vahiy,

Tarih bağlamında ve sosyolojik bir ortamda insan sorunlarını çözüme kavuşturmak için Allah'ın elçiler yoluyla ulaştırdığı rehberliğidir. Vahyin ana teması, Allah'ın muradının ne olduğu, içinde bulunulan tarihsel bağlamı gözönünde bulundurulduğunda anlam kazanır çünkü o toplumun içinde doğar, toplumun rengine göre gelişir ve geleceğe bilinç olarak aktarılamazsa misyonunu tamamlar. Vahyin tarihsel bir olgu olması onun evrensel bir hakikat olduğu gerçeğini asla değiştirmez. Vahyin amacı toplumun içinde bulunduğu kültür, gelenek, coğrafi koşullar, dönemin jeopolitik ya da reelpolitik gelişmelerini analiz, kritik ya da tahlil etmek, insanlığın uygarlık seviyesi veya ilksel köken, kainatın varoluşu, yokoluşuna dair inanç kalıntı ve birikimlerini düzeltmek, onlar hakkında informatif bilgilendirmeler yapmak değildir. Ayrıca Vahyin amaçları arasında insanın bilimsel gelişimine ivme kazandırmak ya da insanın bilişsel gelişimini tamamlamak yoktur.

Vahyin öncelikli ve belki de tek amacı yüzler ve binlerce yıldır hiç değişmeyen insanın ahlaki olgunluk seviyesini medenileştirmektir. Bunu yapmasındaki amaçta "Sizi yarattık ama yaptığımız iş yarım kaldı, şuna bi el atalım" tarzı bir yardım değildir. İrade sunulmuş bir varlığın imtihanına bu bağlamda Allah asla müdahale etmez. Allah ancak ve ancak yasalarıya (Sünnetullah) her daim bir oluş ve iş içerisinde gerek insan hayatında gerekse algılanabilir tüm evren içinde vardır. İnsan birbirine zulmettikçe, birbirine kıydıkça, haksızlık ettikçe Allah'ın rahmet sıfatı gereği rehberliği insan için bir zaruret kazanır. Bu zaruret Allah'ı bağlayıcı bir nitelik taşımaz. Kainatın yasalarıyla insanın iradesi çatıştığı ve uyum bozulduğunda Allah duruma müdahale eder. Çünkü güç dengesi kötülüğün (yalan, kara propaganda, hile, adaletsizlik gibi unsurlardan dolayı) elinde iyiliğe galip gelmeye çalıştığında Allah, iyi olanın tarafında olur. O insanlar arasında sulh, barış, adalet olsun istiyor.

Çünkü Allah;

es-Selam'dır (her türlü kötülükten barışa, selamete çıkaran),

el-Müheymin'dir (her şeyi koruyup gözeten),

el- Hakem'dir (hakk'ı batıldan ayıran)...

el- Adl'dir (adaleti tesis eden, koruyan ve gözeten) ve daha nicesi...

Vahyin nüzul süreci tamamlandığında ve elçinin bu hayattan göçüp gittiği ilk yıllardan itibaren insanoğlu, vahyin bu misyonunu hemen değiştirmeye başlar. Vahyi sürekli kendi içinde bulunduğu tarihsel bağlama, toplumun sosyolojik içinde bulunmuşluğuna, kültürel geleneğinin rengine uyarlamaya zorlar. Eğer vahyin taşımak istediği bilinç fayda esası gözden kaçırılırsa vahiy sonraki kuşaklara mezhep, fırka, tarikat, ekol ve diğer kalıntılarının da içinde bulunduğu bir formda aktarılır ki Kur'an buna Atalar Dini/Ehl-i Kitaplaşma der. Çıkış noktası her ne kadar vahyi rehberlik olsa da geçen süreç içinde vahiy, yerini ikinci, üçüncü ve diğer farklı yardımcı yaknaklara bırakır ve tek başına yeterli görülmez.

Vahyin içinde doğduğu toplum dinamikleri dışında yapılan tefsir, tahlil, analiz ya da yorumlanması aslında bir bakıma Kur'anı insanın “kendi canının istediği gibi bir matrix'in içinde okuması” gibidir. Bu durumun ortaya çıkardığı maraz öylesine ciddidir ki Allah'ın hiç değişmeyen değişmezlerimize yaptığı yardım bu sapılan yolla hiç bir işe yaramaz hale getirilir. Çünkü Vahiy artık, ilksel ve biliç esaslı bir yardım değil sonraki kuşakların çözmesi gereken bir şifre, gönül gezginliği, gelecek kehanetleri, matematiksel formüller, kimyasal veya fiziksel problemlerdir. İnsanın bu dünyadan nasıl olurda en kısa yoldan Mars'a taşınacağına, ilk indiği toplumun tüm dinamikleri yerine (insanlığın inanç serüveni, tarih serüveni, ekonomik serüveni, düşünce serüveni) kendi güncel algı, olgu ya da düşünce fikir deseninin matrix'ini şekillendirmekte kullanılır. Yapılan bu yeni dizayn algı ve beraberinde geliştirilen olgular, aslında insanoğlunun kurtuluşu değil aksine fırka, mezhep ve iç çekişmeler bağlamını azdırıcı bir unsur olarak karşımıza çıkar. Çünkü herkesin kendi matrix'i kendi canının istediği gibidir! ve benim martix'im seninkini döver!

ÇÖZ ARTIK ŞU MÜTEŞABİHLİK MESELESİNİ

Kur-an insanı anlam gezginliği, kendi akıl ve sezgilerine dayalı bir gayb tasavvurunu önlemek için görünen ve görünmeyen alem ayrımını baştan ortaya koymaktadır. Ayrıca MÜTEŞABİHAT ile MUHKEMAT ayrımını bir anahtar ayırım olarak ortaya koymaktadır. Mutlak gayb ile ilgili olan ayetleri ve anlamayı sağlayan sebepleri, ön çalışmalara bağlı olarak belli bir süreçte anlaşılan ayetleri MÜTEŞABİHAT tanımı içine almakta ve Mutlak olan Allah'ı ve gayb alanına giren hususları bu kavramla ilişkilendirmektedir. Böyle ayırım ve tanımlama esas alındığında, taraf ve yön gibi dayanakları, insan-biçimci tasvirleri ile temsilleri, Mutlak'ı insanın müşahade, algı dünyasına anlaşılır ya da anlaşılmaya en yakın hale getirmek için kullanılan lisani vasıtalar olarak görmemiz gerektiği anlaşılmıştır.

Bu ayırımın yapılıyor olması ilk dönem İslami ilimler açısından büyük bir sorunu da beraberinde getirmiş, meselenin doğru anlaşılması nedeniyle İslam alimlerinin gizli/açık, yeni/eski veya çok anlamlılık gibi kategorileştirilebilecek ayet tasniflerine götürmüştür. İnsanın algı dünyasına hitap eden bir düşünce ya da fikrin, İnsana has anlatım biçimleri ve kuralları kullanılmasının zorunluluğu gözden hep kaçırılmıştır. Bu metodun tercih edilmesi İnsani bir zorunluluk metodu iken Vahyi okumada, kavramada, anlamada bu sorun katlanarak büyümüş ve günümüze kadar kadim sorunlar olarak gelmiştir.

Vahyi, mevcut bilinen ve algılanan bir dille aktarması, ayrıca dilin sözdizimi, tümce yapısı, gramatik yapısı değil de kelimelerin anlamlarında değişiklik yapılması göstermektedir ki Kur-anın, alıcının yani muhatabın içinde olduğu toplumu, hatta bütün insanlığı ontolojik, epistemolojik ve estetik dizgelerde gerçekten ve doğru algılamaktan uzaklaştıran değer ve inançların tümünü değiştirmek istediği görülür. Peygamberin yaşadığı döneme bakıldığında, dilin söz dizimi, tümce yapısı, gramatik yapısı ile ilgili hiçbir soru veya sorunla karşılaşmamıştır. Çünkü tekrarlanan şey, farklı dil ve coğrafyalarda daha önceki toplumlara da gönderilmiş insanlığın "hata tekrarları"dır ve bu hatalar hiç bir zaman değişmemiştir.

Allah Peygamberleri aracılığı ile İnsan aklına hitab eden vahiy/kitaplar göndermiştir. İslam'ın bu bağlamda değişmez metodu, İnsanlık Tarihi boyunca; "balık verme, balık tutmasını öğret" metodu gibidir. Örnekler ve gerekçeler sunularak insanın bir sonraki karşılaştığı problemde

kendi akıl ve deneyimleri ile doğru sonuçlara ulaşabilmesi istenmektedir. İslam özü itibari ile “balık tutabilmek” iken, olta iğne misina dini olmaktan kurtulamamıştır. Kur’anın anlaşılabilmesinin önündeki en önemli engellerden biri bu hata tekrarı olmuştur.

BİLİM VE DİN ÇATIŞIR MI?

Geleneksel İslami algımızda "Kur'an'da hangi tür bilgilerin olduğu" sorunsalı zihinleri daima meşgul etmiştir. Bu amaçla verilen cevaplar içerisinde en ilginç ve bir o kadar da kapsamlı olanı, onun "din" ve "dünya" hakkında her şeyi veya her tür bilgiyi içerdiğidir. Başka bir iddiaya göre ise o, sadece dini konuları içerir. Oysa kesin olan şudur ki Kur'an, insanın bu dünya ve ahirete dair dini anlamda ihtiyaç duyacağı "asıl bilgileri" vermiştir. Onun bu anlamdaki ilmi kuşatıcılığı müslümanlar nezdinde tartışmasızdır. Din ile Bilim bu bağlamda çatışmaz çünkü her ikisinde aynı şeydir. Din'i gönderende kainatın yasalarını yaratanda farklı mı ki ikisi bir biriyle çatışsın!

Tarihsel olarak baktığımızda, Kur'an'ın ilk hitap çevresinde toplumun ulaştığı bilgi ve ilmi zihniyetin oldukça iptidai ve dağınık olduğunu görürüz. Kur'an'ın açtığı çığır bu bakımdan ileri bir düzey sayılabilir. Bunu gören insanların onu, bütün bilgileri münderiç ve bilginin ana kaynağı olarak görmeleri doğal kabul edilebilir. Bunun mahiyeti ve sınırı bakış açılarına göre değişmektedir. Bu konuda fikir beyan edenler, hangi açıdan bakarlarsa baksınlar onun kuşatıcı muhtevasını çoğunlukla 'her' ya da 'bütün' kelimesi ile tanımlayarak genelleştirme yoluna gitmişlerdir.

Kur'anda her bilginin var olduğu inancı zamanla güncel olan hayatın içinde her şeyi onda aramaya onda ispata dönmüştür. Bu alanda yapılan en çarpık örnekler geçmişten işaret yollu güncele yani bugüne gönderme yaptığı varsayılan ayet tevilleridir. Burada dikkat edilmesi gereken Kur'anda her şeyin olduğu değil kelimelerin bütün şeyleri kapsayacak şekilde tevil edilmesidir. Nuh'un Kıssasında "tennur" kelimesi (Kazan kaynayınca bir deyimdir.) örneğin devasa bir geminin "buhar tribünü"ne gizli bir işaret olabilmekte. "Tarık'a Andolsun!" ayetinden "yıldızların yerlerine" yanlış meal çeviri ve yorumu ile "karadeliklere" tevil yapılabilmektedir.

Kur'an da her şeyin olmayışı bir eksiklik midir? Elbette değildir!

Peki ne mi demek istiyorum?

Kur'an bir insanın, Muhammed a.s şahsında, büyük bir kavganın destekçisidir. Güncel hayatta her türlü saçmalığa bir dayanak ve ispat index retoriği değildir. Akıllarda tutulması gereken bi diğer önemli husus da şudur, Kur'an'ı Kerim Muhammed a.s ve dava arkadaşlarının Mekke, Medine sosyolojisi içersindeki durumlarını desteklemiştir. Onların gardı düştüğünde sırtını sıvazlamış, yalnız olmadıklarını hatırlatmış, tüm zorluklara rağmen gelen baskı ve zorbalıklara direnilmesini istemiş, davanın mevzilerini Yunus Peygamber örneğinden giderek terk edilmemesini salık vermiştir. Süreç Nuh Peygamber gibi bıçak kemiğe dayandığında ise İslam Gemisi'nin içine tüm sorulukluk bilinci taşıyanların yüklenerek Hicret edilme ruhsatı tanınmıştır. Bu moral, motivasyon ve rehberlik esnasında ne Nuh'un yaşı, ne Yunus'un hangi balığın karnına sığabileceği asla tartışma konusu olsun diye yer almamıştır. Mekke'de "deve" ile verilen örnekleri illa da "araba" ya da "uçak" ile güncellemek gerekmez. Deveye de binen insan arabaya da binen insan. Ayrıca Kur'an bir bilim kitabı değil ahlak kitabıdır. Allah'ın Kainat Kitabı(Sünnetullah) ile Ahlak Kitabı(Vahiy) asla çatışmaz.

Öyleyse rahatlıkla şunu söyleyebilir ki Kur'an değişkenleri değil değişmezleri konu edinen bir kitaptır. Değişmezlerin başında gelende İnsanlık tarihi boyunca insanlığın ahlaki olgunluğunu yerinde sayıyor oluşudur. Bu akıldan asla çıkarılmamalıdır. Aksi durumda değişkenleri güncelle taşımak için komik olmanın sınırlarını zorlar da durur insan ve Allah'ın tüm kitaplarını birbirine düşürür.

TÜM ZAMANLARA VERİLEN CEVAP; İHLAS SURESİ

Vahiy kesintisiz bir süreçtir. Öylesine tekrarlanan bir uyarı ve hatırlatmadır ki onun izine yeryüzünde varolan tüm inanç biçimlerinde rastlayabilirsiniz. Fıtrat içine kodlanmış olan varlık sorunu: "Ben neyim?" ve "Niçin varım?" sorularının beraberinde bir yaratıcı arayışına dönüşür. Dini olguların bütünlükleri parçalarda ve bölümlerde anlaşılamadığından insanın Tanrı arayış serüveni vahiy ile doğru kanalize edilmezse şu süreci izlemekten kurtulamamıştır.

Tanrı kimi zaman;

somut şekilsel cisim ile tarif edilmiş ve böylece Tanrı “kutsal”ın kendisi olmuş,
ya da kendisine derin bir anlam ve içkinlik yüklenmiş “mana” olarak betimlenmiştir.

İnsan daima Tanrıyı kendi algı kapasitesi ölçüsünde tanımlamıştır. Bu tanımlama da daha çok çerçeve, duyu organlarının dar tezahürleri olarak karşımıza çıkmıştır. Kimi zaman gök cisimleri, ya da içsel bir sezgi, kutsalın ve mananın tezahürleri olmuştur. Bu tezahürlerden gök, yıldız, güneş daha sonra yeryüzüne ait doğa ve doğa olayları olarak dönüşmüş, asıl ilk tanımlanan kutsal ve mana olan Tanrı böylece yeryüzüne indirgenip çoğaltılmıştır.

Alt tanrı kültleri olarak yeryüzüne inen “ışık”, “ruh”, “sevgi”, “yağmur”, “rüzgar”, “doğa ana”, “doğurganlık”, içsel her türlü duyu olarak diğerlerinden çok farklı olarak betimlenen insanlaştırılmış tanrılar, bir taş, kaya, görkemli bir yapıt ve onun arkasında ona yüklenen anlam olarak karşımıza çıkmıştır. Putperestliğin kökeni sayılan bu her alt tanrı, daha sonra bir tanrıça ve tanrı oğulları biçimlerinde tezahür ederek insan akıl ve doğasının anlamına indirgenen ve kabul gören politeist tanrılar kültürüne dönüşmüştür. Asıl ve ilk başta yönelmesi istenen benzersiz aşkın ve içkin olan kutsal ve mana Tanrı, ötelenmiş ve yaşamsal alanın dışına itilmiştir. Birçok tanrı ve tanrıçalar aracılığı ile tanrı çocuklarının oluşturduğu bu Tanrı formuna İhlas Suresinin verdiği cevap çok manidardır ve tüm tarihsel süreçleri içine alan muhteşem bir cevap niteliğindedir;

Gul huvalâhu ehad.

(Tektir ancak Onun tekliği matematiksel birlik değildir. Onun benzeri yoktur, bu nedenle eşsizdir. İçkin ve aşkınılığı bakımından O asla yardımcı ve ortak kabul etmez. O öylesine biriciktir ki hiç kimse O nun dengi olamaz.)

Allâhus samed.

(Arapça da Samed, Etrafında hiç bir kayaya benzemeyen altına sığınılınca kendini güvende hissedebileceğin kaya anlamına gelir.)

Lem yelid ve lem yûled.

(doğmak, doğrulmak, doğurtmak Onun şanına yakışmaz. O yarattıklarının münezzehdir. Tenzih edilmeye layıktır.)

Ve lem yekul lehû kufuven ehad.

(Benzetegelđiđiniz ve yüklediğiniz her anlamdan farklıdır O)

Muhteşem öyle değil mi!

...ve tamda kendisine yakışır bir cevap.

Rabbimiz! yanılır ve sapacak olursak Bizi kendi halimize bırakma.

-29- KUR'AN, OZON TABASINA İŞARET EDİYOR MU?

Diyanet Meali: 21.44 - Evet, biz onları da atalarını da, faydalandırdık. Öyle ki uzun süre yaşadılar. Ama, artık görmüyorlar mı ki, biz yeryüzünü çevresinden eksiltiyoruz? O hâlde, onlar mı galip gelecekler?

Diyanetin mealinde ki gibi bir çeviri yapılnca, ayetin kendi öncesi ve sonrası bile değil ayetin kendi içindeki bağlam bile koparılıp, bilimsel tevil ve bugüne ya da geleceğe dair şifreye nasıl yorulabilir ?. Bu ayet de çevirinin anlam sorunlarından

1.

41. ayetten 44. ayete kadar "de ki" diye hitab etmesi İstenen Muhammed a.s, mutahaplar ise Mekkeli müşrikleridir. Bu nedenle "atalarını faydalandırdık" diye işaret ettiği Mekke ologarşisidir.

2. "biz yeryüzünü çevresinden eksiltiyoruz?" diye çevrilen kelime, Kur'an da bir kalıp olarak geçen tüm yeryüzünü ya da dünyayı kast eden "semavati vel ard" kalıbı gibi kullanılmamaktadır. Ayet de geçen yalnızca (ard) bir yerdir ve o yerin neresi olduğu konunun bağlamı içinde doğal olarak geçen yerdir. Söz konusu kişiler Mekke müşrikleri ise bu yer de Mekke'dir. Pekii Mekkenin etrafını eksiltmek ne demek? ve "O halde galib mi gelecekler" kinayesi nedir?

Ayet aslında bas bas bağılıyor Mekke müşriklerine;

Görmüyor musunuz! Sonunuz geldi! Uzun süre kaymağını yediğiniz ve her tarafını ranta çevirdiğiniz bu belde de hakimiyetiniz yavaş yavaş eriyip yok oluyor/olacak!

Yoldan çıkan toplum/kavmin ürün/toprak/ülke sınırlarının eksilmesi ile kastedilen ayet, kafayı bilim balına batırınca doğal olarak ayetler de böyle bağlamından koparılıp koparılıp Kur'an amacından koparılır. Dikkat ettiyseniz Mekke müşriklerine gözdağı veren ayet ozon

tabakasına atıfa çevirildi. Bazı yorumlarda "dünyanın tam küresel değil kutuplardan basık" olduğuna işaret de değildir. Kur'an ın tüm sosyolojisi nasıl da kaybolup gitti!

Peki "Kur'an'ı böylesi bilimsel yorumlamanın ne gibi bir sakıncası olabilir ki kardeşim" itirazlarına bakalım.

1.'si

Kur'anın demek istediğini, mücadele ettiği sosyal sorunlarını bilimsel tevillerine malzeme yapmak Allah'ın muradına, kavgasını verdiği mücadeleye, çelme takmaktır.

2.'si

Kur'an'ı Kerim'in hiç bir yerinde "Burada ben bir sosyal sorundan bahsesiyorum ama siz onu isterseniz başka bir anlama da YORUN" anlamına gelebilecek bir sistematik, paradigma ya da öneri yoktur. Bu anakronizm sorunu Müslümanların tarihsel süreçte canının istediğini Kur'ana söyletme haytalığından başka bir şey değil. Üstelik bu haytalığın çok ağır bedeli sessiz sedasız Kur'anın altını oymakta ancak hiç kimse bu kadar çok konuşurulan bir kitabın nasıl olurda bu kadar fırka, mezhep, ekol farklılaşmasına yol açtığına bir anlam veremeyişinin sebebini burada aramaz!

Gerisini saymaya gerek yok sanırım. Kur'an Fizik, Kimya kitabı olacak olsa tek ve yekpare inerti. Kavgaya eden bir adama böylesi bir kitap nasıl destek olacaktı ki. İnsanlar doğa ve tabiatı araştırarak bilimsel yasa ve kanunları bulabilir. Bunun için bir peygamberin veya kitabın inmesi gerekmiyor.

-30- SOL SAĞ MESELESİ

Dün gece sahurda İhvan'dan bir kardeş oturdu karşıma. Arkadaşın arkadaşısı.

- Sen solak mısın? dedi. önce anlamadım, sonra;
- hea yok abi sağlak'ım, dedim.
- Sol elle yeme günah günah, dedi.
- Abi nerde yazıyor? dedim.
- Hadislerde yeri var, dediheimm, Peki abi artık bundan sonra sağ elle yiyeyim ama bu Hadis'in muradının ne olduğunu biliyor musun? Yani niçin Peygamber sol elle yemek yememiş de sağ eli tercih etmiş? " dedim.
- o kadarını bilmiyorum, deyince,
- peki abi ben sana gerekçesini söyleyeyim, dedim. Bak Abi yıl 600'ler yer Mekke. Araplar'ın şehir yapılanmasında kanalizasyon sistemi maalesef bulunmuyor. Araplar yaklaşık bir kilometre şehir dışında hacet gidermek için açık arazilerini kullanıyorlar. Hijyen su azlığından dolayı çok düşük seviyede. Hatta Kur'anda Namaz'ın kılınışı biçiminden ziyade ABDESTİN ŞARTLARI sayılır, işte bu yüzden. "topuklarınızıda" detayı Kur'an da yer alır çünkü kişinin topuğu o dönemde çift katlı kendi tuvalet kağıdıydı, çaktınnnn!" deyince önce bi ağzındaki lokmayı yutkundu gözleri büyüdü.
- Hadi yaa" dedi.
- yaaa, dedim.
- Eee, sonra?
- sonrası şu abi sol el hijyen ve hijyen görevi gördüğünden Resul bir içtihat yapmış 'sol elle yemeyin de sağ elinizi kullanın demiş' olabilir. Sahabe de o günün şartlarında buna uymuş. Gayet güzel bir uygulama. Ancak sağ elin bir günahı yok. Tuvaletten çıkınca ellerini sabunlar yıkarsan sol elini de artık kullanabilirsin, dedim. Öyle işte. Sonra onlar, diyanetin ramazandan bir gün önce bir saat geç okuduğu ezanı, sözüm ona "tedbir" adı altında keyfi uygulamasına göre bir saat erken okununca niyetlendiler, benim sahurum bitmedi, siyah iplik beyaz ipliği bekledim, vurdum çayın gözüne, vurdum çayın gözüne, taaaa beyaz iplik siyah iplikten ayrılincaya kadar.

-31-

OTURUN OTURDUĞUNUZ YERDE! (KADINLAR ÇALIŞABİLİR Mİ ?)

Kur'anı Kerimde Ahzap Suresi 33. Ayette "Evlerinizde oturun. Önceki cahiliye dönemi kadınlarının açılıp saçıldığı gibi siz de açılıp saçılmayın. Namazı kılın, zekatı verin. Allah'a ve Resûlüne itaat edin. Ey Peygamberin ev halkı! Allah, sizden ancak günah kirini gidermek ve sizi tertemiz yapmak istiyor. " der.

Bu ayetin muhatabının kimler? Kapsamınınsa neler? olduğu ve kadının sosyal hayat içerisinde yerinin "yalnızca evin içi ve çocuk bakımı" olup olmadığı sürekli tartışılmıştır. Bu tartışmalara daha çok duygusal tepkiler verip konuyu feminal düzeye indirgeyen kadın dünyası ile daha çok "canım öyle istiyor" diyen ve buna da yukarıdaki ayetten delil getiren geleneksel bir erkek egemen bakışı hakimdir. Tartışmayı kadının ve erkeğin sosyal statüsü üzerinden götürmek isteyen her iki bakış açısına da sormak gerekir; Acaba bu tartışmada söz konusu edilen mesele ayette ki “ahlaki” bağlama denk düşüyor mu?

Açıkçası bu tartışma çerçevesinde iki şey sürekli gözden kaçırılmıştır.

Birincisi, İslam'ın tefsir geleneği yoluyla İran düşünce ve inanç arka planından çok fazla etkilenmiş olması. Bu bağlamda Eski İran'ı Geleneğin kadına bakış açısı Cahiliye Düşüncesi ile aynıdır. İslam, kadının sosyal hayata dair tüm olumsuz etkilenmiş haklarını yeniden düzenlemeye ve hak iadesine yaklaşmışken sonraki dönemlerde bu durum yine eski eksenine döndürülmüştür. İslam kadının boşanma, mirastan pay alma, sosyal hayatın içinde varolma mücadelesinde onun arkasında dururken daha sonraki dönemlerde özellikle kadının statüsünün “ev” içinde kalması yolu tercih edilmiştir. Bunun düşünce arka planında maalesef İran düşünce ekolünün tevil yoluyla yapılan çalışmalarda İslam düşünce yapısını tahrifi söz konusudur. Kadınların mabetlerden uzaklaştırılmasının arka planında da bu düşünce vardır. Bu düşüncede İran geleneği Hint düşünce yapıları ile akrabadır. Tasavvuf olarak İslam'a sızan İrani düşüncede kadınlar "erkekler için dünya hayatına bir yöneliş aracı", “zafiyet” olarak görülür. Hint Budizmi’nde de bu durum farklı değil ve kadına yöneliş benzer bir biçimde "haz

ve lezzet” eksenindedir. Çünkü Budizm'de hayatın gerçeği “acılar”dır. Acılardan kurtulmanın yolu ise ihtiyaçlardan kurtulmaktır. Kadın da bu bağlamda bir ihtiyaçtır ve bu ihtiyaç ise insanı yeryüzüne bağlamaktadır. Tasavvufta da benzer şekilde "yeryüzü bir çile cenderesidir" formatındadır. Farklı inançlarda rahiplerin evlenmeyişi de bu nedenledir. Bu ortak düşünceye birçok inanç sisteminde rastlanır. İnsan her yerde İnsan sonuçta...

İkinci sorun ise sadece bu bağlamda değil tüm Kur'an ayetlerinin bağlamından kopararak okunmasından kaynaklanmaktadır. Ayetin kendi bağlamı aslında ayetin niçin indiği ile ilgili de çok güçlü fikirler vermesine rağmen ayetin bağlamından koparılması hususi hitabın genele yapılmasına neden olmuştur.

Sorun kısaca şudur; Peygamberin özel statüsü nedeniyle ev halkı ile Sahabe arasında bir farklılıktan doğan sorunlar.

Bugün de bir devlet başkanının eşinin özel durumu ile sokaktaki bir kadının durumunun aynı olmaması gibi. Burada her ikisinin de kadın olması ile ilgili bir çerçeve söz konusu değil sosyal statüleri ile ilgili bir çerçeve söz konusudur.

Ahzab Suresi Medeni bir Suredir ve İslam Devletinin kuruluş dönemidir. Savaşlar, Ensar-Muhacir çekişmeleri ve hele ki Ganimetlerin paylaşılması dönemi. Ganimetlerin paylaşım sorunları. Surenin genelinde sosyal hayatın düzenlenmesi için genel ahkamlardan ziyade ortaya çıkan bu yeni statü farklılıklarının düzenlendiği gayet açıktır. Bu bağlamda öncelikle 33. Ayette "Evlerinizde oturun" hitabının muhatabının kim olduğu sorusu büyük önem kazanmaktadır. Hitabın kime olduğu, ayetin yalnızca kendisine bakıldığında tüm yeryüzündeki “kadın” cinsine yapıldığı zannı doğurabilir ancak 32 ve 33. Ayette hitabın peygamber eşlerine olduğu gözden kaçırılmamalıdır. Ayrıca 32. Ayet ile 33. Ayetin bağlamı birdir. Çünkü sonraki gelen 34. Ayette de muhatap hala peygamber eşleridir. Yani ortada bir sorun var ve o konu hakkında konuşuluyor.

Pekii konu ne?

O konunun ne olduğu yine ayetlerin içinde. Çünkü Allah'ın muradı, ne yapmak istediği, tavsiyesi, sakındırması ya da öğütler ayetlerin sonunda verilir. 28. Ayetten itibaren Muhammed a.s'ın ev hayatı ile ilgili, daha doğrusu Devlet Başkanı statüsünde olan bir Peygamberin eşlerine yakışan tutum ve davranışlar işleniyor ki o da şudur;

Dünya malına tamah etmemek, dünyanın gösteriş ve süsüne kanmamak, yeryüzünde asıl kavganın ganimetler değil Allah'ın rızası çerçevesinde bir hayat sürme gibi gibi...

Abicim aslında asıl mesele özetle şu;

Kadının SGK ile ilgili düzenlemeleri yapılmıyor bu ayetler çerçevesinde...

Sen, n'olcak bu Ümmetin hali? Diyorsun, yenge koltuk eskidi, salon takımını değıştirelim mi? diyor. Mesele bu !

-32- PAPAZ BÜYÜSÜ

Herhangi bir olgunun Kur'an'ı Kerimde geçiyor olması, o olgunun nesnel hayatımızda mutlak bir karşılığının ya da varlığının olma zarureti doğurmaz. Kur'anda "sanem" kelimesinin geçiyor olması çocuklara bu ismin verilebileceği anlamına gelmediği gibi. Çünkü sanem; put demektir. İlla ki Kur'anda geçiyor olması, çocuklara bu ismin verileceği anlamına gelmez. İslami geleneğimizde bazı konular genelde bu çerçevede algılanmak istenir; "Kur'anda geçiyor" sihir, büyü, nazar konuları gibi...

Sihir, büyü gibi kelimeler Kur'an'ı Kerim de geçiyor olması mitolojik tanrının mağarasına sızıp onun sihirli yüzüğünü çalmaya çalışan ve bunu da "din" diye yutturanların herzeleridir. Konumuz ilgili ayet şöyle;

Ve (onun yerine) Süleyman'ın hükümdarlığı sırasında şeytanca niyetler taşıyan kimselerin telkin edegeldiklerine uyarlar. Hakikati inkar eden Süleyman değildi, ama o şeytanca niyetler taşıyan kişiler halka sihir öğreterek hakikati inkar ettiler; -ve onlar, Babil'deki iki melek Harut ve Marut vasıtasıyla ihdas edilene (uyarlar)- gerçi bu ikili, öncelikle, "Biz sadece ayartıcılar; sakın (Allah'ın vahyettiği) hakikati inkara yeltenmeyin!" şeklinde uyarıda bulunmadan hiç kimseye onu öğretmediler. Ve onlar, bu ikiliden, karı koca arasında nasıl huzursuzluk çıkarılacağını öğreniyorlardı; ancak Allah'ın izni olmadan onunla hiç kimseye zarar veremedikleri gibi sadece kendilerine zarar veren ve hiç faydası olmayan bir bilgi ediniyorlardı; oysa onlar, bu (bilgiyi) edinenin ahiret hayatının güzelliğinden nasipsiz kalacağını biliyorlardı. Doğrusu, karşılığında ruhlarını sattıkları o (sanat) ne kötüdür, keşke bunu bilselerdi!

Harut ve Marut, Pers mitolojisinde, Zerdüştlük'te ve Kur'an'da ismi geçen iki melektir. Yahudiler Babil Sürgünü döneminde tanık oldular bu uygulamalara. Süleyman a.s bir Mısır prensesi ile evlenince ve Yahudilerin siyasal talepleri Tevhid ile örtüşmeyince kara propagandaya başladılar. Süleyman'a "Amerikanın BOP eş başkanı" dediler.

Ha ha ha, tanıdık geldi değil mi!

Bakara Suresi 102. Ayette geçen "halka sihir öğreterek" kısmındaki öğretme, bu işin mümkünlüğünü değil, halkı böylesi bir yalana inandırma meşgalesinin sürdürüldüğünü gösterir. Halka böyle bir şeyin mümkünlüğünün üzerine kurulmuş bir tezgah var. Sosyal ilişkilerimizin en sorunlu alanları olan kişilik bozukluklarının, karı koca geçimsizliklerinin giderildiğı yer bu sanal tezgahtır. Tarihsel bir sürecin ve bir olgunun nasıl itikat haline geldiğine bakar mısınız! Kur'anda bir kelimenin geçiyor olması o kelimenin istendiğı amaca hizmet eder hale getiriliş i insanın yaptığı ilk ve son hainlik değıldir.

Kur'andan büyü ve sihir çıkmaz. Fal çıkar, nasıl çıkar uzat elini bakayım. Tüm olasılıkları duymaya ve inanmaya hazır mısın?

-33- DOMUZCULUK

Bakın, Allah'ın bir şeyi yasaklaması ya da izin vermesi tamamen insanın, ya doğrudan beden sağlığı ya akıl sağlığı veya sosyolojik eşitlik denge unsurunu gözetmesi sebebiyledir. Bir kaç örnek verelim;

Kan veya leş; Doğrudan sağlık sorunlarına yol açan bir tehlike sözkonusudur.

İçki; Bireysel olarak sağlıklı davranış biçimlerini yok edip toplumsal sorunlara yol açar.

Şans oyunları, kumar; Emek ve alın terine dayalı hakça bir yaşamı kökten baltalayan önce sosyolojik sonra ruh sağlığı açısından korkunç bir sona götüren hastalıktır

Faiz; Toplumsal emek-değer ilişkisine dayalı sistemi bozup haksız kazanç yöntemlerinin baş müsebbibidir. Toplumu bu yöntemle sömürme ve toplum üzerinde baskı kurma yöntemidir.

Zina; Aile kurumunun kökünü kurutur. Toplum aileden oluşan bir organizmadır. Aile çürüdüğünde tüm toplum kanserli bir dokuya dönüşür. Psikolojik olarak aldatılma duygusu da asla onarılamaz büyük bir başka sorundur. İntikam duygusunun korkunç sonuçları da cabası.

Bu saydıklarım üzerine uzun uzun şeyler yazıp meseleyi uzatmak istemiyorum. Sebebinin bir türlü anlayamadığımız şu “domuz eti niçin haram?” sorusuna gelmek istiyorum. Bu meseleye ancak şu üç perspektif çerçevesinde bakıldığında doğru anlaşılabilir. Bu yasak bedensel, ruhsal ya da sosyolojik bir yasak mıdır? buna bakmak gerek. Bu sorunun doğru cevabını verebilirsek niçin yasaklandığını anlayabiliriz.

Tarihsel olarak baktığımızda insanoğlu, göçebe hayattan yerleşik hayata bir geçiş süreci yaşamıştır. Göçebe hayatın beslenme formlarını ise kendisi ile birlikte kolay yol alabilen ve aynı zamanda beslenme kaynaklarını kendisi temin edebilen hayvanlar oluşturmuştur. Örneğin taşıma ve yük çekimi unsuru olarak at, eşek, etinden ve sütünden, deri ve yününden faydalanmak için sığır, koyun, keçi. İnsanoğlu hem göç etmiş hem de bu hayvanların beslenme

güzergahlarını kendilerine yurtlar edinmiştir. Tarımın yaygınlaşması ile birlikte bu zorunluluk kısmen kalkmış, yerleşik hayata geçiş beraberinde bir takım kolaylıklarda getirmiştir. Belli başlı iş organizasyonları geliştikçe bu hayvanların bakımı ve otlatılması belli bir kesimin mesleği haline gelmiştir. Bahar ve yaz aylarında uzak yerlere götürülüp çobanlar tarafından otlatılan hayvanlar kışın ahır, ağıl gibi kapalı alanlarda tarımsal ürünlerin stoklanması yoluyla beslenebilmiştir. Şunu rahatlıkla diyebiliriz ki domuz yerleşik hayata geçişten sonra bir besin maddesi olmuştur. Zira domuz otlamaz, meyve ve sebze bitkileri ile beslenir. Yerleşik hayata geçişin ilk dönemlerinde insan kendi karnını bile zor doyurmakta iken kaldı ki domuzun karnını doyurup kendi beslenme yoluna gitmesi, lükstür. Birinci olasılık bu hayvanın bir süre sonra zengin zümrenin bir tüketim alışkanlığına dönüşmesi ve toplumsal eşitliği bozması. Bugün herkesin pastırma sucuk yiyememesi gibi...

Allah'ın bir şeyi yasaklamasının bireysel ya da toplumsal fayda/zarar esasının sağlık sorunlarına yol açma potansiyelinin, psikolojik sonuçlarının da olduğu göz önüne alınırsa şu örnek bu bağlamda en iyi meseleyi açıklayan örnektir. Kur'an'ı Kerimde iç yağlarının İsrailoğullarına yasaklandığından söz edilir ancak bunun neden ve niçin yasaklandığı detayına girilmez. Çünkü ayetin indiği ortam ya da muhatapların bilgilendirilmesi gerekmez onlar bir sürecin sonunda niçin böyle yapıldığını kendi iç vicdan muhasebelerinde rahatlıkla yapabilmişlerdir. Yani kabahatlerini çok iyi biliyorlardı. Sorun bizim tarafımızdan bu sürecin iyi bilinmemesidir. Kur'an geçmiş hataların tekrar nedenlerini iyi bilen, hatalarında ısrar edenlerin tutum ve davranış özetleri ile mücadele eder, detayları pas geçer. Bu bağlamda Eski Ahit kurcalandığında meselenin mabede getirelen adak ya da günah keçilerinden elde edilen yağlar ile bir servet biriktirildiği meselesi olduğu rahatlıkla görülür. “yağ'dan ne olur!” demeyin zira o gün için yağ demek bugün baraj demek, elektrik demek, şarj aleti demek, temizlik maddesi demek...

Bu bağlamda domuz etinin geçmiş kültürden gelen benzeri bir sömürü aracı, toplumun zenginlik göstergesi yahut tamamen boş bir inancı olduğu göz önünde bulundurularak Kur'anın polemik yaratmamak için meseleyi pas geçtiği düşünülebilir. Toplum tarafından genel kabul gördüğü ve sosyolojik kavgaya çokta müdahil olmayan meseleleri kurcalamanın bir faydası olmayacağından hareketle kalkıp da şimdi domuz eti helaldir fetvası verecek değilim zira bilinçaltımıza artık o hayvancağızın kendisi dahi olumsuz bir olgu olacak şekilde kazındı. Asıl derdi açlar ve açıktakiler olan vahyin gereksiz polemiklere girmedeği, toplumun genel birlikteliğini zedemeleyen, hak ve hakikat karşısında büyük bir engel teşkil etmeyen bu gibi konuları teğet geçtiği düşünülebilir. Zira toplumlar kültürel geçmişlerine ait biriktirip

getirdiklerini kolay kolay dışlamazlar. Dışlayanları da sevmezler. Bir de bu pazara tezgah kurmuş ruhbanlar böyle her işe çomak sokan acemi dindarları hiç sevmezler.

Çok öncelikli bir konu olmadığı müddetçe Kur'an bu meselenin üzerinde çok fazla durmamış "sevmezseniz sevmeyin, yemezseniz yemeyin, bizim meselemiz sokaktaki kavga" dercesine olayın yalnızca "yasak" kısmını teyid edip geçmiştir. "Yasaksa size yasak bizi bu işe karıştırmayın biz hele şu asıl meseleye bi gelelim" bağlamında dönmekte mesele. Sağlık konusunda yapılan olumsuz ve kötü tezlerin çoğu geçmişe ait bu bilinçaltı olumsuz olgu nedeniyledir. Bu gün domuz eti birçok ülkede ciddi bir tüketim maddesidir ve Müslümanlar ve diğer inançların bazıları hariç büyük oranda tüketilmektedir. Özetle domuz etinin yasaklanması kültürel bir inanç oluşuyla açıklanabilir. Allah daima kültürel bir zemin bulmuş, insanların anladıkları dilden konuşmuştur. Birbiriniz üzerinde Rabb'lik iddia ederek yeter ki öldürmeyin, çalmayın, birbirinize zulmetmeyin demiştir. Ancak bunu söylerken üzerine konuştuğu kültür, dil ya da mesajı getiren kutsanmış, mesaj didik edilip, süte su katar gibi arttırılmış böylece Allah sokaktan, kavgadan el çektirilmiştir. Bu nedenle başımıza gelenlerin bizim bize ettiğimiz dışında hiçbir açıklaması yoktur.

-34-

DİNDARLIK VE ATEYİZLİK

Rivayet kültürü erozyonuna uğrattığımız, dünyevi çıkarlara, kişisel hırs ve arzulara kurban ettiğimiz ve bugün yaşadığımız şeye hiç kimse kalkıp da bu; "ed dini el-İslam"dır demesin. Temiz ve güzel bir kartopu, yukarıda sayılan ve saymakla bitmeyeceklerle birlikte bir yokuştan aşağı yuvarlanarak devasa bir çığ oldu ve bizde altında kaldık.

Bu çığ, kabul edelim ya da etmeyelim tüm dinlerin başına gelen şeydir. Bu dinin değil insanın doğasında olan bir hastalık. Allah'ın gönderdiği ile yetinmeyip halis dini, dindarlık görünümüyle alınabilir ve satılabilir bir şeye dönüştürme hastalığı. Kur'an buna "Dinlerini az bir pahaya sattılar" der. Bu işin formülüne de "ehli kitaplaşma" der. Vayhi bilinci bir kenara bırakıp, kitap üzerinden çığ meydana getirmek. Kitapla yetinmeyip üretmek, üretmek, üretmek. Sonrası malum, ürettiğini tüketememek, tükettiğini taşıyamamak ve İsrailoğullarından baki kalan teolojik eşşeklik.

Velhasılı, kendi ürettiğini tüketemeyen ya da kendi sesinden rahatsız olmayan eşekliğin sürgit bir devamı. İyi de kardeşim, bunca rengarenk oluşuna, yeryüzünün her yerinde rastlanmasına rağmen bize huzur, barış ve esenlik vaat ettiği halde getirmeyen bu din nedir!

Din;

Yetimi tutup kaldırmak,

Açı doyurmak,

Çıplağı giydirmek,

Bileğinin hakkıyla kazandıklarını kardeşiyle paylaşmak ve bu konuda sürekli istekli olmaktır.

Mazlumlar için yumruğunu sıkarak direnmek, namazı yalnız Allah için kılmak ve Salat'ı da işte bunlar yoluyla daim kılmaktır. Daha sayayım mı!

Din budur kardeşim!

Allah'ı birlemek de tekbir etmekte budur,

"Allah vardır" demek de işte budur,

"Allah yoktur" demekte bu taraklarda hiç bezi olmamaktır.

Dinini bir kenara bırakmak ve salt "Allah var-yok" kavgası yapmak teolojik eşeklik yapmaktır.

Elin gariban ateistiyle uğraşmayı bırakmalı bunlara bakmalı. Asıl bunları inkar eden ateyizdir.

O yüzden demiyor mu Allah;

Dini yalanlayanı gördün mü!

O dur yetimi itip kakan, aç doyurmaya istekli olmayıp üstelik bir de engel olan ve çıplak bırakıp, asla giydirmeyen. Hiç dikkat etmedin mi Kur'anda;“Allah'ı yalanlayanı gördün mü demiyor”, “dini yalanlayanı gördün mü diyor...”

-35- RUBİKUBİK KUR'AN

- Bana bir emrin var mı baba?

"var ama sana verip zayi etmek istemem" diyordu ya hani bir filmde, bizim de yeni bir peygamber beklentimiz, bin dört yüz yıldır gelmeyişi ile cevap buluyor aslında. Anlamak istemiyoruz o başka.

- Rabbimiz, Bize niçin yeni bir peygamber gönder miyorsun?

"gönderirdim ama bir peygamber daha gönderip zayi etmek istemem!"

İnsanoğlu tarihsel süreçte kendisine emanet edilen vahye ne kadar sahip çıktı ki yeni ve son model bir emre daha sıkı sıkıya sarılsın ve onu hayatın tam merkezine koysun.

Bizim tarihsel süreçte akıbetimiz daha çok vahyi tahrif ve rayından çıkarmak olmadı mı! Fatiha'da özetle;"sapmışların ve gazaba uğramışların" akıbeti kendi yapıp ettikleri ve "yol"dan çıktıkları için elde edilmiş bir sonuç sapmışlığı değil mi ki!

Biraz Kitaptan konuşalım, Kur'an'dan.

Elimizde tastamam duruyor. Harfinin değişmediğinde şüphe yok. Sorunumuz, onun amaçsal yönünden ziyade araçsal yönü üzerinde kafa yormak. Yani Mekke ve Medine'nin sosyal sorunları için inmiş bir vahyin araçsal yönünü amaca dönüştürmek. Ortada akan kanı durdurma amacına değil de kendisine odaklanıp davasını ıskalamak. İşaret ettiğini değil parmağı din sanmak. Böylece sorunları çözmesi gereken vahyin araçlığını bir kenara bırakmak ve onu bir kritik malzemesi haline getirmek. Kur'an'ın sözlü kültürde inmiş halini, yazılı hale getirince amaçsal faydasını bir kenara bırakıp yazılı kültürde üzerinde sürekli kritik edilen bir araca dönüştürmek. Etrafımıza baktığımızda herkes bu Kitabı "daha iyi" anlamak için uğraşıyor ama bu kitabın sözlü kültüre indirilmiş olmasını nedense hep gözardı ediyor.

Sözlü kültüre inmiş bir kitabın özelliği ne ki? Şöyle;

Dikkatinizi çekmiştir Kur'an Sureleri arasında indiriliş zaman farkı vardır. İnş sırasına göre sure tertibi konusunda da ittilaf var. Yani inş sırasına göre dizilmiş bir Kur'an "Kime göre dizilmiş, Kur'an? Hangi Meal'ciye göre?" sorusuyla karşılaşır. Kimine göre ilk inen Sure Alak, kimine göre Kalem, kimine göre Fatıha. İster mushaf sırası olsun ister inş sırası olsun farketmez arka arkaya gelen Sureler arasında inş süresi bakımından zaman farkı söz konusudur. Ancak biz kitabı elimize alıp okumaya başladığımızda sayfaları çevirdiğimizde o zaman farkına muhatap olmadan okuruz kitabı. Hatta Surelerde anlatılan olay ve konuların psikolojik arka planında bulunmadan evimizde masabaşında. Bazen bir dükkan açılışından önce ya da bir yazar sohbeti öncesi altlık. Bir Sure içinde iki ayet arasında bile zaman farkı söz konusu. Kendi dönemi içinde hitap muhatap bağlamında bu makul ve anlaşılabilir bir şeydir. Çünkü kitap canlıdır ve bir ortama göre bağlamsal anlam kazanmaktadır. Hatta elimizdeki mushafta tekrarlar bize "vardır bir hikmeti" bağlamında yorumlansa da, sözlü kültürde hikmeti çok daha anlamlıdır. Zira sözlü kültürde asla tekrar yoktur. Çünkü her iki tekrar arasında zaman, olay, durum farkı gibi nedenle söylenen söz "tekrar" babında değil "hatırlatma" babındadır. Yapılan Kur'an kritiklerinde dönemin şartları, dönemin kültürü, Kur'anın değindiği diğer toplumların kültürel farklılıkları, diğer toplumlardan örnek verilen Peygamberlerin kendi dönem ve şartlarındaki mücadele detayları gibi konular da bir kenara bırakılınca Kur'an, anlaşılmaktan ziyade anlaşılmakta zorlanan bir kitaptır, maalesef...

Bunun nedeni çok basittir. Kur'an bir dönemin sosyolojik özetidir. Tıpkı bir rubik küpün bozuk hali gibi. Bu durum Kur'an'ın tutarsız ve faydasız bir araç olduğunu göstermez aksine onun araç yönü bir kenara bırakılıp bu bozuk kombinasyon durumunu anlamaya çalışmak amaçsallaştığı için vahyin rehberliği bize hizmet etmiyor! Bu durum asla göz ardı edilmemeli ve bu nedenle onun bir amaç haline gelen nihai halinden ziyade, amaçsal hedefine odaklanılmalıdır. Kısacası Muhammed a.s'ın davasında gözü olmayanın Kur'an da şifre araması, matematiksel tutarlılık ya da tutarsızlıklar bulması, kozmolojiye, kozmogoniye, aforizmaya, paradigmaya dalması beyhude bir iştir. Bu durum Vahyin amacını Kitaba indirgeyip amaçsal niteliğini ortadan kaldırır. İşin içine felsefe ve mistisizm de girince eyvah ki ne eyvah...

Alttan gir üstten çık, ötesini berisini çekiştir ne buldun Kur'anda? Bir, **Tevhid**. İki, **Nübüvet**. Üç **Ahiret**. Yani tüm insanlık tarihi boyunca süren insanın insana kulluğuna son verecek Yalnızca Allah'a teslimiyet. Örnek bir sosyal düzenin peygamberler örneğinde nasıl kurulacağı ve bu mücadelede davranış biçimi kalıpları. Dünya hayatının geçici oluşu ve her

şeyin bir karşılığı oldu gerçeği. Bu kadar. Bu hatırlatmalar için indirilmiş Kur'an'ın bu öğüt ve hatırlama amacı olmaktan çıkarılıp üzerinde tartışma yapılan bir objeye dönüşmesi bizim de Allah'tan yeni bir eçli bekleme hayalimizin lükse kaçtığını göstermiyor mu!

N'apacaktı ki Allah! yeni bir elçi ile yeniden vahiy göndersinde içinde yeni galaksiler, gezegenler mi arayalım!..

-36- KUR'AN-CALAMA!

Toplumların kültürel geçmişinde arkaik algıya göre kainat/evren, zıtlıkların uyumu ya da çarpışması sebep ve sonucu olarak “gök” ve “yer” bitişik iken ayrılarak oluşur. Kozmogonik anlatımlarda kültürden kültüre değişen yaradılış kimi zaman bu bağlamda kaos, su, bulut/duman, ışık, karanlık, belirsizlik gibi aslında insanın bilgi sınırlarının ötesindeki kaçamak bir “bilinmez” ile izah edilmeye çalışılır. İnsanoğlu yaratıcının müdahalesini ya bu kaçamağın öncesine yahut hemen sonrasına yerleştirir. İlk “vareden” ve varoluş, çoğu anlatılarda belirsizdir. Böyle olmasına karşın kainatı yaratan güç tüm toplumlarda “tek”, “eşsiz”, “muhteşem”dir (aç göğl çok bilmiş sahte tanrısına sor: deus otiosus) Tanrılar panteonu da genellikle bu aşamadan sonra ortaya çıkar. İnsanoğlu işine geldiği ve işine yaradığı biçimde tanrılar üretir ve çoğaltır. Kimi toplumlarda Yaratıcı, bizzat kendisine yaratan bir fenomendir. İnsanın kendi akli ile açıklamaya çalıştığı bu bilinmezlik denizi çoğu toplumun kültürel ve toplumsal kastlar yoluyla sömürülmesine de kapı aralamıştır. İnsan bilmediği ve en çok merak ettiği yerden vurulmuştur. Elinde bu konularla hiçbir delili olmayan ve asla da olamayacak olanlar, insanoğlunun bu açlığını gidermiş, ücretlerini ise fazlasıyla almıştır. Toplumların geçmişleri işleyen bu sistemin derin izleriyle doludur ve olan daima mazlum zavallı halklara olmuştur. Zira Kur'an'ın da daima üzerinde durduğu gibi aklını kullanmayanlar, aklını kullanmayanları kullananların hizmetkarı olmaya mahkum olmuştur.

Yaradılış konusu kimi zaman toplumların tarih sahnesine çıktıkları kabile, devlet, imparatorluk gibi erklerin de malzemesi olarak kullanılmış ve ideolojik kurgular ile harmanlanarak reddedilmesi imkansız tabulara ve yasalara dönüşmüştür. Bu nedenle olsa gerek, dünyanın döndüğü iddiasını dillendirmek bile aslında toplumsal inancın otoritesinin el

değiştirmesi tehlikesini doğuracağından bu düşünce ve fikrin sahibi kelleler derhal koparılmıştır.

Kur'an'ı Kerim de ise "yaratılış" konusu mevcut toplumun bilgi seviyesini yükseltmek yahut mevcut toplumun entelektüel kapasitesini arttırmak için yer almaz. Kur'anda "Yaratılış" Tevhid bağlamında; Allah'ın tek ve biricik otoritesini tasdik etmek, güçlendirmek, teşbihte hata olmaz ise "patronun kim olduğunu göstermek" için yer alır. Bir diğer yer alma nedeni de "Yeniden Diriliş" bağlamındadır. İnsanoğlu nasıl var oldu ise aynen yeniden öldükten sonra diriltilecektir. Bunu yapacak olan kudret, ilk varoluşu meydana getiren kudretin yine kendisidir. Kur'an bu nedenle yaratılışı, mevcut toplumun itaat ve otorite boşluğunu başka tanrılar ile doldurma çabaların emellerini boşa çıkarmak, otoriteyi mutlak sahib olan Allah'a teslim etmek için söz konusu eder, başka bir amaç için değil. Kur'an'ı Kerimde evrenin yaratılışı olsun, insanın yaratılışı olsun, mevcut toplumun kültürel bilinçaltının sınırları ve daha önceden süregelen bilinç düzeyi seviyesinde anlatılır. Kur'an tam da o günün algıları ve olgu çerçevesi ile seslenmiş, geçmişin hatalarını düzeltme yahut geleceğe şifreli mesajlar gönderme yoluna gitmemiştir. Bunun nedenini Kur'an'ın kapsamının, sosyolojik sorunlar çerçevesinde kalmak isteyişinde aramak gerekir. Zira maksadının böyle olduğunu Muhammed a.s ve ondan önceki tüm peygamberlerin, içinde yaşadıkları toplumun genel geçer adaletsiz ve hukuksuzluğuna, sürgit düzenine başkaldıran kişiler olmasından da anlayabiliriz.

Kur'anı Kerim mevcut algı düzeyimizle bilimsel sınırlarına ulaşmaya çalıştığımız kozmolojik evreni; "semavat-i vel arz", "semavat-i vel ard" kalıbı ile "Gökler, Yer ve İkisi Arası" şeklinde bir formülle izah eder. Kimi zamanda "alemin" kelimesi kullanarak yine evren/kainat kastı için kullanılır. Kur'anda "Kainat" kelimesi geçmez. Genellikle "semavati" kelimesi gökyüzü ve ötesini, "vel ardi" ya da "vel arz" kelimesi yer ve yeryüzü için kullanılır. "Vel semavati vel ard/arz" kalıbı evreni ve her şeyi kapsamak için kullanılır. Kur'an'ın geçmiş kültürlerin algı dünyasındaki evren modeli ile konuşması topluma taşımak istediği mesajın teknik, kültürel yahut bilimsel kavgalarda heba olmasını istememesi nedeniyle, muğlaktır. Kur'an, evrenin yaratılışı ile ilgili olarak kronolojik bir sıra vermez ayrıca kimi yerde yerin, kimi zaman göklerin önce yaratıldığına değinir. Dikkat çekici bir tezat görünümu andırsa da maksadının polemik yaratmak değil geniş bir algı kitlesine hitap etmek için mesajını ulaştırmak olduğu ve yine Tevhid'i bağlamda mutlak otoritenin yalnızca Allah'ın elinde olduğunu vurgulama istediği gözlerden kaçmaz. Örneğin; Bakara 29.Ayette önce "yer", Naizat 17-19 arasındaki Ayetlerde ise önce "gök"

Hud Suresi’nde ise; Allah’ın arşı suyun üzerindeydi der ki toplumlardaki genel algının yani varoluşun sulardan başladığı genel algısının üzerine taht(otorite)sini yerleştirmesi muhteşem bir yöntemdir. Bu birinci varoluş yani ilk aşama. Sonraki aşama “gökleri yarattı” daha sonra “yeryüzünü yarattı” ve son olarak yeryüzü şekilleri ve insanın yaşamına uygun herşeyi varederek nihayetinde insanı yarattı şeklinde özetlenebilir. Aslın bakılacak olursa bu sıralama tüm toplumların kozmogonik yaratılış süreci ile çatışmayan ve uyumlu bir süreçtir. (Yahudilerin can alıcı dayanağı Tevrat’ın Yaradılış bölümü ile neredeyse örtüşmektedir.) İşin aslının gerçekten böyle mi yoksa toplumların algılarıyla çatışmak istemeyişi mi noktasında tüm Kur’an mantığı çerçevesinde bakıldığında ikinci yaklaşım akla daha yatkın görünmektedir. Nihayetinde Allah toplumların bilgi ihtiyacı için değil, söyleyeceği mesajın akıbeti ile daha çok ilgilenmektedir. “Sizin bildiğiniz ya da öne sürdüğünü gibi değil” tarzından bir düzeltme ve karşı çıkışın ne bilimsel ne kozmolojik kanıtını peygamberler toplumlarına sunamayacak kavgaya bu bağlamdan öteye gidemeyecektir. Sokaktaki kavganın kahvehaneye taşınıp kainatın neyden yaratıldığını tartışmak kölelerin, gaibanların, varoşlarıda yarınsızların davasını gölgelemek olacaktı. Vahyin öncelikli hedefi toplumun, ahlaki düzlemde gösterilen rehberliğe uygun hareket etmesini sağlamaktır.

Kur’an’ı Kerimde evrenin yaratılışı yine birçok toplumda kabul gördüğü gibi “6 günde” yaratıldı şeklinde izah edilir. Ancak bunun yine tezat duruma denk gelecek istisnası mevcuttur. Genelde “6 Günde” yarattı şeklindeki anlatım Fussilet 9 ila 12. Ayette ise yerini toplamda “8 gün” e denk gelen bir anlatıma bırakır. Ayetlerde geçen “gün” kelimesi bildiğimiz manada insanoğluna ait bir zaman dilimi değil kozmik bir zaman dilimi, süreci ya da aşamayı ifade eder. Zira gün olgusu ancak ve ancak dünya güneşin etrafında dönmeye başladığı zamandan itibaren insanlık için bir ölçü birimi olmuştur Evrenin dünya ve güneşten önce yaratıldığı göz önüne alınırsa burada söz konusu edilen günün, bizim yaşam süremizin yirmi dört saatlik dilimini kapsamadığı rahatlıkla anlaşılır. Ölçü birimlerinin insani olması, meselenin soyut alandan somut alana bir aktarım biçimi olması bakımından zaruridir. Zira anlatılmak istenen mesele soyut olmasına ve insan algılarının ötesinde gerçekleşen sürelerde meydana gelmesine rağmen anlatım içinde geçen ölçü birimlerinin tamamı “insani”dir. Konunun giriş bölümünde de değinildiği gibi Kur’an aslında, toplumların kabulleri ile çatışmamak için genel geçer kabulleri reddetmez. Pekalaa “Hayır öyle değil! Aslında böyle böyleydi” şeklinde bir çıkış her ne kadar ilahi kelama uygun görünse de Allah, küçücük insanlığın sürdürerek bir dev haline getirdiği kocaman kozmogonik tabularını, yanılgılarını, herzelerini yontmak değil, basit bir ifadeyle söylemek gerekirse “adam olmalarını sağlamak için iki kelam etmek” istemektedir.

-37-

KARINLARINA ATEŞ DOLDURAN HAKİMLER

"Güneşi sağ elime verseler, Ayı sol elime, yine de ben bu davadan vazgeçmem" diyen bir peygamberin ümmeti "DAVA"larını çoktan unutup gittiler. Peygamberin davası din tüccarları için köşeyi dönecek bir malzeme ve rant kapısı oldu. Açların, açtıakilerin ve zavallı mazlum halkların umudu olan Muhammed'in davası, üç beş ergen ile kör ateist döğüşüne, elinde hesap makinesi sürekli kabala kırıntıları ile şifre peşinde koşmaya yahut "Aa bak bak Kur'an karadeliklerden de söz ediyormuş" zırvalıklarına kurban gitti. Neyse, biz şimdi kendi meselemize geri dönelim. İki dava karşılaştıracacağız.

Bu nasıl bir davadır ki Güneş ve Ay'dan daha değerli olsun. Bu nasıl bir Din ki birilerini güneş ve aydan vazgeçmeye, birilerini ise güneş ve ayı avuçlayacak kadar hırsıla dini; "bir geçim kapısı"na dönüştürmeye yarıyor. Gel sana Din, nasıl paraya çevrilir? onu anlatayım, gerekli malzemeler yaz;

Sakal,

Def,

Def çalabilen, üçbeş ilahi okuyabilen, gariban bir kaç halk çocuğu,

Radyo ya da bir Tv kanalı,

Telefon hattı ve

sonunda "dua" kelimesi, "zikir" kelimesi, "şerif" kelimesi geçecek bir kitap, yahut duvara asılabilecek yanında taşınabilecek herhangi bir şey.

Haa unutmadan bir dee paraaa saymaaa makinesi!!!!, evet bu önemli.

Başlıyoruz, öncelikle sonunda dua kelimesi olacak bir hurafe uyduralım, benim aklıma ilk nedense “Ümmü Sübyan” geldi. Nedir bu Ümmü Sübyan? Derseniz, efendim; Ümmü sübyan..Ümmü Sübyan/ (ümmü sıbyan) dişi bir şeytanın ismiymiş, tek amacı insan soyuna düşmanlıkmiş, bunun için yemin etmişmişmiş ve hep bu gaye için mücadele edermişmiş. Musallat olduğu kişiler mutlaka Ümmü sıbyan muskası/duası taşımalyıymışmış. Bu “mışmış” ların kaynağı nedir? diye soran olur diye endişeye kapılmaya gerek yok çünkü hedef kitlemiz böyle kaynak maynak sormazlar. Ne anlasın elin gariban halkı Yunan Mitosları’ndan. Devam edelim...

Bu duayı kime yutturacağız? Pardon, kime satacağız? ya çok affedersiniz "müşterilerimize" ayıp oldu düzeltiyorum; Bu ürün kimlere şifa dağıtır? hemen bulalım, Tabi ki "orta yaş üstü bayanlar" Şimdi hanım kardeşlerimiz bir pazarlama ürününe konu olmalarını lütfen bir cinsiyet müvazenesince sakın ola ki düşünmesinler. Neden orta yaş üstü bayanlar açıklayalım;

Sabahtan akşama kadar evde çamaşır senin bulaşık benim canı çıkmış, laf yetiştiremediği ergen bir oğlu ya da evde kalmış nasipsiz kızı olan, akşam işten gelip "gıcını devirip maç izleyen" kocası olan hanımlar. Geçim sıkıntısı çekiyorlarsa daha güzel olur.

Hele de romatizması, bel fıtığı, boyun ağrısı çekiyorsa daha daha bi güzel olur. Anla işte, derdi olup devasını bulamamış ne kadar muzdarip kardeşimiz varsa onlar işte. Uzun süre evli ve çocuğu olmamış, psikolojik sorunları varsa da dadından yenmez. Offf off, gelsin paralar gelsin paralar. Umut satacak, üç beş ilahi söyleyecek ve bir kaç sırlı zikir duası sallayıp paraları cebe indireceksin hemde kargo bedava kdv, madeve de yok. Allah'ın ayeti parayla satılamayacağından bu hurafe ürünü, başka nesnel bir ürün yanında promosyon olarak vereceksin. Bal olur, çöre otu olur, tarçın at biraz, hep de ben söylemiyim işte.

Büyük küstahlık, çokk hem de çok büyük!

Mazlum halkların kurtuluş umutlarını satanlar, onlara çalışmanın, gayretin ve alınterinin kutsallığını unutturanlar, güç yetiremediği ve sabrı zorlayan durumların bir kader olduğunu ve bu kaderden kurtuluşun ellerindeki tek şifalı derman ile olacağını pazarlayanlar var ya, Allah onların bu kazançlarını; "karınlarına ateş dolduruyorlar" diyerek yerden yere vurur Kur’anda. İnsanın bu dünya için varını yoğunu elinden alıp, onları çırılçıplak bırakarak, Ahiret için yanmaz kefen satanlar, Ümmetin birikimlerini kolundan elinden çalıp altından buzağı döktüren, sabah akşam masal böğürten, Allah'ın yönünü şaşırtıp, “akıllı seccade”, “akıllı Kur'an okuyan kalem”,

“Besmele çeken Su bardağı” sonuna “şerif”, “dua” kelimeleri yazan uydurma hurafelerle süslenmiş kitaplar veya muskalar satanlar ne kötü bir iş yapıyorlar. Allah'ı, insanları çaresiz şifreler içinde başıboş mamur bir şekilde ve onlara eziyetler eden bir Antik Yunan Tanrısına çevirip, kurtuluşu ve umudu Hint Budizmi’nde, Hint Fakirliği’nde, Taoizm Eylemsizliği’nde sunan bu tezgah ne kadar da mide bulandırıcı! Allah, Bakara Suresi 188. Ayet de bu tezgahı işletenlere malını mülkünü kaptırmanın ne kadar boş ve sonuçsuz olacağını "Hakimlere (Din tüccarlarına ki İsrailoğullarında “HAKİMLER” Din Oligarşisinin en tepesinde bulunan bir rütbedir) rüşvet vermeyin" diyerek apaçık bir şekilde ortaya koyar. Söz konusu Hakimler, “Mahkemede Adaleti dağıtan Hakimler” değildir. Allah ile kul arasında sahte kurtuluş umudu dağıtanlardır. Bakara -188 de durum şöyle izah edilir;

"Allah'ın koyduğu bu sınırlara rağmen kolay yoldan cenneti kazanmak için batıl yollara sapmayın. Oruç ve benzeri arınma yöntemlerini geçim kapısına çeviren, delilsiz ve mesnetsiz kurtuluş reçeteleri sunarak sömürü düzenleri kurarak geçim kapısı yapanlara emeğinizi ve alın terinizi kaptırmayın. Siz de hiç kimsenin emeğine ve alın terine bu ve benzeri yollarla göz dikmeyin ve hiç kimse için aracılık etmeyin."

Şimdi,

Açların, açıktakilerin, mazlumların haklarını kendisine dava edinmiş ve "Güneşi sağ elime verseler, Ay'ı sol elime yine de ben bu davadan vazgeçmem" diyen Muhammed a.s'ın davası ile bu şarlatanların davası aynı mı Allahaşkına!

Rabbim!

Karınlarına ateş dolduranları sende cehennemine doldur. Bizi bu sahtekarların elinden kurtar. Muhammed'in davası ile hayatımızı bir ve aynı, yolumuzu da aydınlık kıl. Sensin yalnızca karanlıkları aydınlığa çeviren ve sensin yalnızca bize doğru yolu gösteren...

-38-

İNDİR KUR'ANI YERE Kİ YERYÜZÜ, CENNET OLSUN.

Kur'an ayetleri birbirine bağlı zincirler gibidir ve bir Sure içinde değerlendirildiğinde mutlak surette bir “bağlam” ilişkisi içinde ancak tutarlı bir “anlam” kazanırlar. Bir surede ki ayetlerden bir tanesini, başka bir suredeki ayetin diğerini çekip, bambaşka bir amaç için harmanlamak Kur'anın asla amacı içinde değildir. Bir örnek vererek bu konuyu olgunlaştırmamız ve bunu kısa ve öz olarak anlatmamız yerinde olacaktır. Zira Kur'an ı Kerimde bu konuda çok ciddi bir uyarı vardır ki İsrailoğulları Tarihi (Hıristiyanlık da dahil) bu harmanlama sonucunda Vahiy ile yollarını aydınlatma ayrıcalığından mahrum kalarak karanlıklar içinde debelenip durdular.

"Onlardan öylesi de var ki, (söyledikleri) Kitab-ı Mukaddes'den olmadığı halde ondan olduğunu düşünesiniz diye dilleriyle Kitab-ı Mukaddes'i çarpıtırlar ve Allah'tan olmadığı halde, "Bu, Allah'tandır!" derler; böylece bile bile Allah hakkında yalanlar uydururlar."

Al'i İmran Suresi 78. Ayet tam da bu içine düştükleri karanlık sürecin başlangıcını ve yapılaş biçimini modeller. Onlar yeni bir kitap yazmadılar! Kitap ortada durdu ancak onlar "Kitap'tanmış gibi dillerini eğip бүkerler" di. Onları, geleneksel İslami Algımız genelde; "ağızları burunları yamuk yumuk", "konuşurken şekilden şekle giren" adamlara benzetilirler ancak işin aslı öyle değil. Karşımızda sahtekar son derece profesyonel tezgahhtarlar var. Kendilerine “malzeme üretmeleri gerekiyor” Pekii ne yapıyor bu Profesyoneller? günümüzde yapılanın benzerleri ile şöyle örnek verelim;

Örneğin, Kur'an mesajından bir KAHRAMAN yaratıyorlar.

Kim?

Peygamber. İsrâ Suresi başındaki ayetler ile Necm suresi 1. ayeti birleştirip Muhammed a.s'ın göğe yükselişini açıklıyorlar. Necm Suresindeki "Yıldız" ve "İniş" kelimelerini olsa olsa: "İnen kimdir? Cebrail olmalıdır" diyerek Cebrail'e yorum(tefsir)luyorlar. Böylece her iki surenin kendi içindeki bağlamı, anlatmak istediği ve hayata vermek isteği tüm yön karartıldı. Aynı zamanda bizden olmayan, göğe yükselebilen, ölmüş peygamberlerle sohbet edebilen ve onlarla Namaz pazarlığı yapan bir fenomen ortaya çıkıyor. Farklı kültürlerdeki "Tanrılardan ateş çalanlar" ve benzeri mitosların bir benzeri. Göğe yükseliyormuş gibi "Büyük Giz'den haberler getiren" ot çekip kafayı bulan sahtekar Şamanlardan bizim neyimiz eksik!

Bu peygamber TAKLİT edilemez, ona ancak camide MEVLİD okunur.

Bir diğer profesyonel absürdlükte şöyle;

Malumunuz birçok Kur'an mealinde Necm Suresi 1. Ayette geçen "Ven necmi iza heva" ayetindeki "necm" in YILDIZ olması gerektiği KANAATİ ile

"Battığı zaman yıldız",

"Yıldız andolsun",

"Yıldız yerlerine andolsun",

"Aşağı kayan yıldız andolsun" gibi starwars filimlerine malzeme çıkaracak biçimde çevirilir.

Şimdi siz kardeşlerime bu işin ne kadar saçma, absürd veya Kozmoloji ile ilgilenen meslek erbablarının işine yarayan bir kurgu olduğunu göstereyim;

necm, nukum, necmi kelimesinin üç anlamı var;

1- Yıldız.

2. Yerden biten köksüz ot

3. Parça parça inen sureler, ayetler.

Şimdi 1. Ayette "Ven Necmi" kelimesinin ne olduğunu 2. ayete bakarak siz karar verin. Sizce hangi ayet Kur'an'ın indiriliş amacına hizmet ediyor?

1. Olası Çeviri Necm Suresi: 1-2; *Aşağı Kayan yıldızda andolsun ki, Arkadaşınız Muhammed yoldan sapmış biri değildir.*

2. Olası Çeviri Necm Suresi: 1-2; *Yerden biten otlara andolsun ki, Arkadaşınız Muhammed yoldan sapmış biri değildir.*

3. Olası Çeviri Necm Suresi: 1-2; Ayet ayet gönderdiğimiz Kur'ana andolsun ki, Arkadaşınız Muhammed yoldan sapmış biri değildir.

Eğer Allah bize kozmoloji, astroloji ya da fen bilimleri hakkında şifreli bilgiler verecek olsa tüm derdi; açlar, yoksullar, hakları gaspedilmiş kadınlar, yetimler, köleler olan Muhammed a.s değil, Dar'un Nedve'de fen bilimleriyle ilgilenen, sabah akşam rasat yapan astronomi ile uğraşan başka bir adama gönderirdi Kur'anı. Kur'anın ana öncelikli mesajını pas geçmek bu ümmete verilen vahiy ile gerçek kurtuluş hakkını da kaybetmek anlamına gelir. Bana kalırsa Bizim Ümmet, bu hakkı çoktan kaybetmiş durumda. Tekrar dirilişin tek tek yolu ise; Gök bilimleri ya da matematik kombinasyonları ile göğe çıkarılmış Kur'anı, hayatın sosyolojisine geri indirmektir. Allah indirdikçe biz daima iade ettik. O yüzden de halimiz ortada!

-39- BİLİMSELLEME

Kur'anı Kerimde "yağmuru yağdıran O'dur", "geceyi gündüzün üstüne örten O'dur" gibi ayetlerde Allah; "Gelin şu bilgi eksikliğinizi bi giderelim, hazır yeri gelmişken bi iki bişi öğrenin, sizden sonra gelenler için de hem referans olur bunlar" derdinde olsa tüm sahabeler işkence görmek yerine müşrik kafirler tarafından baş üstünde tutulurdu. Etliye sütlüye karışmıyorlar olacaklardı ne de olsa, ohh, miss.

Hepsi de böylece kurulu düzene ayak uydurmaya devam eder, her biri o dönemin astroloğu, kozmoloğu, kahini, bilgini ya da şairi olup çıkarlardı.

Bakın Kardeşler! çok ama çok önemli bir meseleyi ıskalıyoruz;

Kur'anda geçen yukarıdakine benzer dikkat çekici ayetler ile Allah, o günkü toplumun algı düzeyinde yer etmiş çok tanrılı bir inanç formunun yanlışlığını düzelterip, bağlamı da gözle görülen objelere indirgeyerek; "olmazsa olmazların sahibinin tek olduğunu ve her şeyin evirip çevireni ile çekip çeviricisinin kendisi" olduğunu anlatıyor. Arap toplumu Allah'tan bi haber bir toplum değildir hele ki müşrik ve aynı zamanda zalim kafirlerden birinin, Ebu Cehil'in; "Allah'ım Muhammed'e karşı bana zafer nasib et!" diye dua ettiği çok meşhur bilinen bir gerçektir. Yani Toplum: "Allahlı" ama yaşayış olarak: "Allahsız!" dır.

Bugün çok şükür ki biz böyle bir Ümmet değiliz!

Şimdi bugün o ayetler tekrar iniyor olsa belki de şöyle okuyacaktık.

"asgari ücrete andolsun ki !"

"elektriği yaratan O'dur."

"Elektroniğin sahibi O'dur",

"gogıldan daha fazla her şeyi ama her şeyi bilen, yegane O'dur",

“hiçbir kameranın göremediği ve hiçbir kulaklığın duyamadığını duyan odur.”

çaktınnn !

Allah o gün sahabeye başka şey söyledi biz ise başka anlamalıyız, Allah, bak geceye gündüze işaret etmiş, yıldızlara işaret etmiş, güneşin bir yörüngesi oluşuna işaret etmiş gibi tezviratlara dalarsan Kur'an eksik kalır! Yani tamam olan kitabı eksiltir, kusurlu hale getirirsin. Kaş yapayım derken göz çıkarmak gibi. Amaç buysa bilimsel ansiklopedin için gerekli malzemeyi Kur'anda yeterince bulamazsın. Demir'in atom numarasını bir sure numarasına denk getirirsin ama diğer atom numaralarını bulamayınca kasarsın da kasarsın. Kur'an bir bilim kitabı değildir. Onun gündemi bambaşkadır. Çünkü o süregelen büyük bir kavganın tarafı ve muhteşem bir ahlak kitabıdır. Allah'ın bize bilim kitabı indirmesine gerek yok zaten hepimiz gün be gün onun kanun ve yasalarına tabiyiz ve işleyişini zamanla da kavırıyoruz. Diğer bir deyimler Kainat Kitabı olan Sünnetullah ile sürekli içiçeyiz. Keşifler için işaretler gizlemiş olsa Kur'anda, o dönemin sahabenin işine yaramayan bilgi depolamış ve abes bir iş yapmış olurdu Allah!, haşa. O böyle boş şeylerden münezzehtir. Kaldı ki Allah, asla abes ve abesle iş yapmaz.

Peki ama Kur'an'dan bilimsel yorumlar yapmanın ne zararı olur ki?

Ne gereği var ki! Cevabı kesmeyecek belli. Öyleyse açalım biraz;

Cevabı çok basit aslında, gündemi ıskalarsın. Yani Allah'ın müdahil olmak istediği gündem. Mazlumlar, mağdurlar, sahipsiz garibanlar, hakları yenilmiş kadınlar, köleler, adalet ve merhamete hasret gözler. Mekke ve Medine'de ki kavg; entellektüel aklın seviyesi, bilimsel gelişmişlik ya da gelişmemişlik sorunu değildi ki. İnsanın ahlak sorunuydu. Allah'ın en öncelikli gündemi; açlar iken, çıplaklar iken sen işi atmosferin katmanlarına döndürürsen Aa'a gidecek teknolojin olur ama Afrika'da açlar, Suriye'de çocuklar hala ölmeye devam eder! Allah'ın muradı bizim Ay'a gitmemiz değil Ay'a giderken Afrikayı unutmamamızdır. Ay'a gideceksen git canım, tutan mı var...

-40- BEYİN ÇEVİRME

Bireysel ya da topluca yapılan ve çeşitli isimler verilen tasavvufun ritüelleri İslam’i açıdan değerlendirildiğinde; Namaz, Oruç, Hacc, Zekat, Kurban, çeşitli nafileler ve cihad olarak karışımıza çıkar. Tasavvufta ise ibadet olarak; her tarikata göre farklı “çile”ler, “seyr-u süluk” şekilleri vardır. “Hatm-i Hacegan”, “rabıta”, “teveccüh”, “müzik”, “sema”, “raks”, “zikir” ve “devran” gibi ayinler vardır. Bazı tarikatlarda, aynı zamanda İslam’daki ibadetlere de yer verilmiş olması, yüzyıllar önce, tasavvufu İslam beldelerinde yaygınlaştırmaya yönelik bir çeşit propaganda ile başlamış ve zamanla geleneğe dönüşerek yerleşmiş olmasının bir sonucudur. Ayrıca, sema, devran, raks, musiki ile zikir, vecd gibi ibadet görünümlü ritüel ya da ayinlerin İslam’i izler taşıması, bunların bir harman olmasından ileri da gelmektedir. Hatmenin “Melikşah’a suikast düzenleme planlarının bir perdeleyicisi”, rabitanın “yogadan dönüşmüş olduğu” gerçeği, Tespih ve toplu zikir ayinlerinin bir “Budist geleneği” olduğu gerçeği her zaman saklanır. Çeşitli inanç ve din tahriflerinin kalıntıları, gayri İslam’i ne varsa tasavvuf çatısı altında birleştirilerek benimsenmiştir. Alabildiğine özgür, göze, kulağa ve nefse hoş gelmesinin çekiciliği, mistik, gizemli ve bu karma karışıklıkta aranmalıdır.

Sema; Halk içinde Semah adıyla kavramlaşmıştır; fakat buna “Sema”da denilir ve Allah’ın “Semi” isminin türevidir. “duyan, işiten manasına gelir” diyerek İslami izlerle karıştırılır. Kur’anda “O, duyan,(Semi) ve bilen (Âlim)’dir.” Başka bir ayette ise, “duyan (Semi) ve gören (Basar)’dır.” Buyurur. Semah, Allah’a dönüştür. Fecr Suresi 27–30 ayetleri içinde: “Ey sükuna kavuşmuş benlik, dön Rabbine, razı etmiş ve razı edilmiş olarak. Katıl kullarımın arasına, gir cennetime.” buyurur. Semah, “Dön!!!” sesini duyan kulun o aşk ve vecd haliyle Rabbine dönüşünü temsil eder’miş. Bu dönüş bütün evrende ve her zerrede mevcuttur. (bak burası kainat kanunlarından araklama) Yasin Suresi 40. ayette: “Ne güneşin aya yetişip çatması mümkün olur ne de gece gündüzü geçer. Hepsi (güneş, ay ve yıldızlar ayrı ayrı) bir felekte dönerler. Devirlerini tamamlarlar.” buyrulmuştur. diyerek Kur-an’dan delil de getirmeye çalışırlar. Devir, deveran, kainat dönüyor biz niye dönmeyelim babaaa!

Devir, deveran demişken, Devran /Deveran; “bir dinî motivasyon sonucu sufinin(mutasavvıf) çok defa gayrı ihtiyari olarak yerinden fırlayıp, dönmeğe başlamasına” denir. İradeli olarak yapılan devran, özellikle ilk sufiler tarafından pek hoş karşılanmamışsa da daha sonra tarikat mensupları arasında usulüne uygun ve samimi olarak uygulanması şartıyla bir sakınca görülmemiştir. Toplu olarak gerçekleştirilen devranda dervişler bir halka oluşturarak dönerler, Mevlevî Sema’ında bu, belli bir zeminde, belli bir düzen içinde ve daireler üzerinde dönülerek gerçekleşir. Bireysel ya da toplu yapılan vecd haline “zikir” de denir. Çoğu tarikatlarda buna cezbeyle gelmek gibi uyduruk isimler takılır.

Musiki: Birtakım duygu ve düşünceleri belli kurallar çerçevesinde uyumlu seslerle, beğenilen, duyguları okşayan, zevk veren anlatma sanatı. Raks ise müzik temposuna uyularak yapılan ve estetik değer taşıyan düzenli vücut hareketleri ya da Kişinin, tinsel durumunu birtakım gövdesel devinimlerle açığa vurmasıdır.

İyi güzelde! Size böyle bir ritüel, ayin ya da uydurulmuş ibadet formları icad etmeyi ve icra etmeyi kim emretti? sorusu daima havada kalacaktır

Raks ve devranın helal veya haram olduğu tartışmaları üzerine delil getirenler birçok ayet ve hadislerden örnekler verirler. Bunlar içinde en çok anılan, peygamberin hayatından aksettirilen bir olaydır: *Peygamber ve Hz. Ayşe, evlerinin yanında, raks eden ve def çalan bir grup Habeşli"yi, birlikte izlediler, Hz. Ayşe başını Peygamberin göğsüne yaslayarak dinledi. Bize aktarılan hadise göre olay şöyledir: Ebu Bekir onların yanına gelir, bu görüntüyü tasvip etmediği için, tam Habeşli gruba raksı ve müziği kesin diyeceği sırada, Peygamber: “Her halkın bir bayramı vardır, bu da bizimki” diyerek onu durdurur. Peygamberin sadece müziği ve raksı hoş görmekle kalmayıp, aynı zamanda Ebu Bekir'in, icracıların faliyetine son vermesini önlemesi bu tür davranışları tasvip ettiğini ima etmektedir,* derler.

Birçok tahrifte olduğu gibi bu konuda da müzik ve dansın (raksın) meşruluğuna dair kanıtlar aramak yerine, örneğin Mevleviler İslam'a uygunluğu görüşünü büyük mutasavvıflar için “onlar yaptıysa doğru olmalı” temeline dayandırmaktadır. Oysa İslam tarihçileri, peygamber ve arkadaşlarının, Kur-an’ı Kerim de; insanlık tarihinde böyle bir yöntemle sorumluluklarını yerine getiren hiç bir fert ve topluluktan bahsetmemiştir.

“Hacıların Mekke'de tavafları, dönme ve hareket etme özelliği ile birer devran sayılır tezleri ve şüphesiz hacıların orada tavaflarından amaçları oyun ve eğlence değildir, dolayısıyla sufilerin yaptıkları devrân da, amaç değildir, bir araçtır” tezleri tamamen uyduruma bir tezdır

ve elma ile armut kıyasından başka birşey değildir. Kıyas yaptıkları durumda gözden kaçırdıkları şey, hacıların kabe etrafında dönmelerinin Allah'ın bir emri olmasına rağmen, mevlevi sufilerin ya da diğer devran, sema yapanların, kendi uydurdıkları bu yöntem ile kendi etrafında dönmeleri arasındaki alakasızlıktır. Bu gibi ritüeller esnasında Kur-an okunması, dua edilmesi gibi İslami izler, aslında birer kandırmaca ve göz boyamadır.

Zühd, takva, çile diye kendilerini yokluğa mahkum hale getirmeleri ya da kendilerini böyle lanse etmeleri de kendi heva ve heveslerinden uydurdıkları bir yöntemdir. Peygamber ve arkadaşlarının yoksulluğu, dünyadan el etek çektikleri nedenine asla dayanmıyordu. Hepsi de Peygamberin himayesinde son derece dünyasal bir hayat geçiriyorlardı. Bazen de onun emriyle görevler alıyorlardı. Yoksullukları, onları mistik bir yaşam içine asla itmemiştir. Yani Ashab-ı suffa'dan hiç biri, tasavvufçular gibi asla raksetmemiş, (sema, hatm-i hacegan, rabıta ve devran gibi) ayinler yapmamış, tespih çekmemiş, "huu" çekmemiş, mürit olmamış, mürit edinmemiştir. Daha doğrusu bunların hiç biri onların zamanında yoktu. Şuna kesin olarak inanmak gerekir ki eğer o çağda biri çıkıp bu ayin ve sembollerden birini yapma cesaretini göstermiş olsaydı mutlak surette mürted olarak ölüm cezasına çarptırılırdı! Çünkü bunların hepsi de başka dinlerden alınmıştır. Dolayısıyla Muhammed a.s'ın ve Ondan sonra devlet başkanlığı makamına gelmiş olan "Ul-ül-Emr"ın, İslam düzen ve anlayışını tehdit eden bu tür tehlikeli davranışlara göz yummaları asla mümkün değildir.

İslam, uygulamada formel ibadeti şart koşar. Tasavvufta ise; ibadet sınırsız sevgidir, değişkendir, zamana şartlara mekana göre adet, töre ve geleneklere uyarlanabilir. Hatta kişi böyle bir sevgi üstünlüğünü elde ettiği zaman onun artık ibadet etmesi gerekmez; hatta abestir ve anlamsızdır. (Örneğin; Ruhul-Furkan; 63). Oysa İslam, insan için bir olgunlaşma planı sunar. Bunlar: iman, bilgi, uygulama ve içselleştirilmiş sorumluluk bilincidir. Yeryüzünde Adalet ve Hukuk tesisi için mücadele için bu olgunluk şarttır. Tasavvuf ise; Olgunlaşmayı sadece sınırsız sevgi ve özveri de görür. Tasavvufta olgunlaşma derdi güden bir muridın dalda ki bir armut tan farkı yoktur. Bu felsefeden hareketle tarikatlar seyr-ü süluk, vahdet i vücud, hulul, fenafillah adı altında mensuplarını, İslâm'ın formel ibadet biçimlerinden farklı şekilde eğitirler. Onları dalda olgunlaşmaya bırakırlar. Bu nedenle Bu ağacın hiç bir meyvesi sosyal hayatın sorunlarına dair çözümler üretmez. Zulüm, baskı, şiddet üreten düşmanlara savaş açılmaz.

İslam, ibadeti belli formüllere bağlamış ve onu imanın görünürdeki kanıtı olarak kabul etmiştir. Bu formüller Tevkifilik sistemiyle tespit edilmiştir. Ana formları değiştirilemez, onlardan bir şey eksiltilemez, onlara bir şey ilave edilemez. Tasavvufta ise böyle bir amaç

yoktur. Buna rağmen kişi eğer ibadet ediyorsa hürdür, ancak bu, onun fenâ mertebesine henüz ulaşmadığının kesin kanıtıdır. Dolayısıyla cahildir. Bazı tarikatlar tasavvufun bu görüşünü spekülatif yorumlarla önemli derecede yumuşatmışlardır. Tasavvufun esasen en büyük amacı ibadetullah değil, marifetullah'tır. Çünkü fenafillah mertebesine ulaştığı zaman kişi, kendisinin bizzat Allah olduğunun farkına varacak ve kendine tapmanın saçma olduğunu ozaman anlayacaktır. Sır saklayan tarikatlarca yüzyıllardır tasavvufun titizlikle gizlenen en önemli yanı budur.

Not: Bu yazıda, kendisi de daha önce bir Nakşibendi Şeyhi olup daha sonra Şeyh'likten ayrılan Ferit Aydın'ın bilgilerinden istifade edilmiştir.

-41- BEYİN ÇEVİRME

İnsan beyni, bir şakanın kelimelerini sağ yanı ile şakanın şaka olduğunu diğer yanı ile kavrayabiliyormuş. Hangisi sağ hangisi sol aklımda kalmadı zaten bu görev dağılımının elbette insan biyolojisi ve anatomisi açısından uzun uzadıya hikmetleri ile ilgili konuşulabilir ancak konumuz o değil. Konumuz okumanın, dinlemenin yahut konuşmanın tek taraflı yapılması sorunu. Bir anlatan ve bir dinleyenin tek vücut olamaması. Sorunumuz, yarım beyinlerle ortalıkta dolaşıyor olmamız.

Ümmetin büyük çoğunluğu kendisine sunulan ya bir külliyatı okuyor, ya bir vaaz ya da konferansı dinliyor yahut her şeyi dibine kadar artık öğrenmiş bir eda ile ümmete bilgi yüklemek için sadece konuşan bir üstadı ya bir abiyi yahut bir hocayı takip ediyor. Bu bir görev dağılımı olsa herkes üzerine düşeni ne güzel yapıyor olacaktı ancak bu bir görev dağılımı değil. Ortaya çıkan durum aslında ümmetin tembelliğinin yansımasından başka bir şey değil.

Bu genel durum aslında bizim İslam adına ne gibi eylem ve pratikleri ıskaladığımızın da bir özeti. Hepimiz saydığımız şeyleri bir arada yapamayabiliriz, hepimiz çok iyi birer okuyucu, çok iyi birer dinleyici ya da profesyonel birer konferans verici olamayabiliriz, Eyvallah! Ancak her birimiz İslam'ı bir pratiğin azıcık ucundan tutabiliriz. Tutmuyor, tutamıyoruz. Tüm meşgalemiz “Anlatan ve Dinleyenler”in meydana getirdiği bir “Teoloji Dini”ni “Allah'ın Dini” zannetmek. Allah'ın Dini sokaklara indirilen, sokaklarda bir karşılığı olan Din iken, bizim üzerinde tepindiğimiz Din, daha çok “beyin egzersizi” gibidir. Bizler teorik olarak yalnızca okuyan, yalnızca dinleyen, yalnızca anlatan konumundan çıkmadıkça pratik eylemlerimiz de gelişmiyor ve İslam beyni sürekli büyüyen tek taraflı çalışan bir din oluyor. İlk girişte değindiğim beyin ile sonuç bölümündeki beyin aynı beyin oldu konuyu bağlamış oldum, kaçayım ben...

-42-

3'LER, 7'LER, 40'LAR,CİNLER, PERİLER. YETER ULAN YETER!

İslam'ın tahrip ve tahrif edilmesinde etkili olmuş gayretlerin birçoğu Kur'ani değerlerin, Kur'ani kavramların yanlış yorumlanmasıyla başlamıştır. Ancak unutmamak gerekir ki; fıkıh, akaid, tefsir gibi ilimlerin tarihlerinde de görüldüğü gibi bu yorumlar ilhamlarını farklı kaynaklardan almışlardır. Bunlar, Sünni ve Şii fıkında da görülmektedir. Kur'an'ın yorumlanmasında Sünnet ve Rey'in dışında bazı ilham kaynaklarının da etkisini görülür. İşte Tasavvuf esasen çeşitli felsefeler, ömrünü tüketmiş batıl dinler ve İslamın yanlış yorumlanmış ya da bilinçli bir tahribatın ta kendisinden beslenir. İster enkarnasyon (Allah'ın İnsan Bedeni ile bedenlenmesi) ister Reenkarnasyon (İnsanın Allah'ın varlığıyla bütünleşmesi) olsun son hedefte kendilerinin haşa “Allah” oldukları iddiası tüm Tasavvuf ekolünün önde gelenlerinin ortak iddiasıdır. Bu önde gelenler kendilerinin de vahiyden nasiplendiğini alenen ya da dil altından defatle söylerler. Aldıklarını iddia ettikleri bu Vahiy! “ilham”, “rüya”, “keşif”, “sezgi”, “evliya ve derviş menkıbeleri” ve “kerametleri”dir. Bunlar dinde bilgi kaynağı olarak kullanılır. Allah olabilmek! için; meditasyon ve yoga devşirmelerini “zikir”, “vird”, “rabıta”, “ruhlarla bağlantı” şeklinde kullanarak; “seyyitliğe”, “keramet gösterme”ye, “dünya nimetlerinden uzak durma”ya, “nefsine eziyet etme”ye, “evliya ruhlarıyla irtibat”a, “bolca nafile ibadetleri yapma”ya bağlanmıştır. Bu düşünce ve gayret erbapları, ilahi kitaplar da dahil her şeyin gizli-gizemli, sırlarla dolu, batını yönü olduğuna ve bunu ancak yeterince gayret gösterip dini tecrübeyi içselleştirmiş kişilerin anlayabileceğine inanırlar. Yoğun biçimde dini değerleri kullanmaları ve ilahi kitaplardaki benzetmeleri, konjonktürel olayları ve rivayetleri istismar etmek içindir.

Tasavvuf mensupları için akıl yürütmek, sorgulamak, tartışmak ve çalışmak değerli değildir; ancak teslimiyet sürekli övülmüştür. Çünkü bir “müntesip olmak” , “Şeyh'e bağlanmak” ve

kendileri için çalışmak ancak istekli kölelerin sayesinde olacaktır. Dikkatli incelendiğinde İnsanlık tarihinin yanlış Tanrı inançları zirvesi olarak tüm diğer dinlerin içine atıldığı Tasavvuf'un derinden işlediği kavramlar; Peygambervari Veli, Evliya, Keşiş, Aziz, Şeyh, Mehdi, Mesih, Hint Fakiri, Budist Rahibi, Şaman, Pir, Hızır, Dede, Baba(Hıristiyanlıkta Papa/Peder) ve Şiilikte ki İmam gibi figürlerin Allah'ın sahip olduğu pek çok özelliğe sahip olduğudur. Kur-anı Kerim'den ve Peygamberin sünnetinden az da olsa nasibi bulunan bir Müslüman, tasavvufun ürettiği ve söylediklerinin Allah'ın Kitabı ve Peygamberin Sünnetiyle uzaktan yakından bir ilişkisi bulunmadığı, düpedüz yalan ve iftira olduğunu anlar. Tasavvuf, batın dünyasında Gavs, Aktab, Evtad, Ebdal, Nuceba, Nukeba, Urefa gibi isimleri egemen bir devletin hiyerarşik yapısını andıran vasıflarıyla, "esrarengiz güçlerle" insanları boyundurukları altına almaya çalışmışlardır.

Tasavvufçular, kendilerine göre velayeti mertebelere ayırmışlardır. Kimileri bunları Gavs-ı Azam dedikleri velilerin en büyüğü ile başlatmış, ondan sonra evtad, aktab, ebdal, nuceba, nukeba, urefa gibi kısımlara ayırmışlardır. Tasavvufçuların bu yollarla insanları nasıl kul köle edip sömürdükleri ve esrarengiz hurafe dinlerine onları nasıl soktuklarını görünce, insan hayretler içinde kalır. Zira insanlara yerde, gökte ve bütün yaratıklar üzerinde egemenliği esrarengiz devletlerinin yöneticileri olan bu isimleri elinde olduğunu, onların arzularına boyun eğmeyen insanların velilerinin dünya ve ahirette bedbaht edeceğini telkin etmişlerdir. Halbuki sözünü ettikleri bu veliler bazen hayatta olup okuma yazma bilmeyen koyu cahiller, bazen ölüp gitmiş ve kemikleri çürümüş zalimler, fasıklar, bazen yol kenarlarında geceleyen meczuplar ve bunaklar hatta ibadet teklifini kendilerinden kalktığını iddia eden kafirler, bazen hayat boyu su ve sabunla yıkanmayıp güya fakirler için tasarruf yapan murdar ve pis kişilerdir. Bununla beraber bu murdar ve fasık kişilerin gaybı bildikleri, yerde ve göklerde kendilerine gizli hiçbir şeyin bulunmadığı, herşeye güçlerinin yettiği ve iradelerine karşı kimsenin gelemediğini iddia ederler. "Kutbu'l-Aktab'lık hizmeti cefilesi, her asırda bir zatı vâlâ-kadir'in uhdesine verilir ve o zat Allah'ın lutfu ile halifetullah olup iki cihanın tasarrufu bizzat kendisine ihsan buyurulur ve dilediği gibi tasarruf eder. Gavsu'l-A'zam tabir olunan zatı vala-kadir ise, Kutbu'l-Aktab'a mülazımdır, onun da tasarrufa kudreti varsa da el ve dil uzatmaz ve hiçbir şeye destursuz karışmaz. Kutbu'l-Ula tabir olunan zatı şerif de bütün diğer kutupların evveli demektir. Kutbu'l-Aktab, Gavsu'l-A'zam ve Kutbu'l-Ula tabir olunan bu üç zat, halk arasında olarak anılan ve tanınan zatlardır. Bunlardan başka 7'ler ve 40'lar tabir edilen zatlar da her biri birer kutup olmakla beraber Allah'ın ihsanıyla Kutbu'l-Aktab'a hizmetçi düşmüşlerdir. Bunlardan her birisi hallerine göre birer yere memurdurlar. Yani Kutbu'l-Ula, Bağdad, Haleb, Şam gibi beldelere mutasarrıf olurlar. Diğer kutuplar da halince birer ve ikişer yere

mutasarrıftırlar. Hatta aralarında küffar beldelerine mutasarrıf olanlar da vardır. Ancak bunların tasarrufları Kutbu'l-Akiab'ın emriyledir. Zira Kutbu'l-Aktab'ın iki cihanda tasarruf edemeyeceği hiçbir şey olmaz. Bütün eşyayı ve bütün ehfullahı nefsinde toplamıştır. İki cihanda iyi veya kötü, her ne ki olursa, onun bilmesi ve dilemesi ve kalbinin onaylamasıyla olur ve memuriyetinin icrasıyla vucud bulur. Kutupların tasarrufları, memur bulundukları yerde bizzat bulunmaları demek değildir. Kendisi İstanbul'da bulunur ve memuriyeti Hindistan'da olur ama bir anda icrasına muktedirdir. Onlara göre uzak veya yakın musavidir.

Bunlardan başka 100'ler, 300'ler, 700'ler ve 1000'ler de vardır. Allah tarafından bunlar da Kutbu'l-Aktab'ın ve diğer kutupların hizmetlerine memurdurlar. Ayrıca 3000'ler, 7000'ler'ler, 10000'ler'ler de vardır. Ler de ler, ler de ler lerr. Bunların kamil ve mükemmeli olsa bile, tasarruf işlerine karışmazlar ve bunlarla birlikte her asırda rivayet göre 124 bin veliyullah mevcut bulunur. Kıyamet gününe kadar da bu mevcut hiç eksilmez. Ve tasavvuf ülkesinin bu meçhul ve esrarengiz hiyerarşisi böyle devam eder. Aslında 3 7 40 v.b inançların; Tek bir yaratıcı inancının zaman içinde tahrif edilmesi, Gök Tanrı inancına dönüşmesi sonucudur. Gök tanrı inancı da zamanla insana indirgenip hiyerarşik bir inanç sistemi kurgulanmıştır. Unutulmamalıdır ki bu inanç sistemi insanlık tarihi kadar eskidir. Birdenbire ve aniden ortaya çıkan bir durum değildir. Katlanarak çoğalması karışık ve grift bir hal alması da bundandır. Bu nedenle Kur'anı Kerim bilginin etüd edilmesini Akla ve vahye indirger, Bilginin muteberi "eski" olması değil, "evrensel gerçeklere uygun", "Sünetullah ile çatışmayan", "Aklın asla reddetmediği" ve "Vahiy destekli" bilgidir.

-43- KUKALI GÜNLER

Kuka'nın ne olduğunu bilir misiniz?

Kukaaa, eımm, şeyy hani ikiyüzelli gramlık salça kutusu varya hah işte o. Bizim çocukluğumuzun en basit, en ucuz ve en kolay bulunan oyuncuğuydu. Onu yapmak için hiçbir işçilik gerektirmiyor her yerde kolayca bulunabiliyordu. Genelde her çöpten çıkardı. Bulamadığımızda ya da eskisi işe yaramadığında ve yenisi lazım olunca annelerimize bir iki gün yemekleri bol salçalı yaptırıp içi boşalınca çöpe atmadan“ben atarım ana” deyip mahallede arkadaşlar arasına, elde yeni kukayla, bir komutan edasıyla giriyorduk.

Kuka niye bu kadar aklımda kalmış anlatayım. İlk defa babam onun yüzünden kulağımı çekmişti. Ayakkabım eskimişti hem de yepyeni olan ve birkaç hafta önce aldırduğım. Babama

- Bana yeni bir ayakkabı alsana, bunların önü açıldı, dediğimde. Anlamsızca önce kulağımı çekmiş sonra da ensemde bi şaplak indirip anneme:“kesin bu, okula kukayı tekmeleyme tekmeleyme götürüyordur, ondan eskimiştir” demişti.

Bilmişti vallaha. Hakkatten ya, hiç dikkatimi çekmemişti. Öylesine dalıyorduk ki yolda onu görünce, ayakucunda tekmeleyme tekmeleyme kendimizle birlikte taa okula kadar götürmeye ya da okuldan geri mahalleye kadar yolda bulmuşsak getirmeye.

Kuka bizim için çok güzel bir oyuncaktı. Kukalı saklambaş, karpit patlatma, kukalı top, kukalı taş, kukalı da kukalı. Top bulmak zordu, pahalıydı. Top'u olan elimizde avucumuzda ne varsa alıyordu. Topu olana yaranmak için biriktirdiğimiz kibrit kağıdı, gazoz kapağı, misket, cin-cin ya da pembo çiklet kağıtlarını rüşvet olarak veriyorduk. O yüzden kuka baştacıydı. Masrafsızdı, akarı kokarı da yoktu.

Bir kişi ebe olur, daire çizilmiş kuka konmuş bir kaleyi beklerdi. Yüze kadar sayar sonra saklanan bizleri arardı. Kaleden uzaklaşınca içimizden biri koşup kale içindeki kukayı tekmeleyip daire dışına atmayı başarınca oyun başa döner, ebelenenler tekrar saklanırdı. Kukalı Saklambaş buna derdik. Mermer kesme atölyelerinin yanında atık karpitler olurdu, nadiren bulurduk. Mahallede en cafcaflı oyun ve büyüklerden alkış alan curcuna “Kuka Patlatmacaydı.” Bak herkes bilmez bunu anlayatayım da dinle. Salça kutusunun yani kukanın, açılmamış tarafına çiviyle üç beş delik açardık. Kuka çapı kadar bir kuyu kazardık, kukanın yarısı kadar bir derinlikte. İçine biraz su döker, bir parça karpit atar ve kukayı delikler üste ağzı alta gelecek şekilde bu kuyuya tıkarđık. Biraz beklerdik. Ne kadar bekleneceğine elinde gazete kağıdı yanar vaziyette bekleyen ateşleyici karar verirdi. Aramızda uzmanlık alanları gelişmişti. Kukayı yerine koyana:“Kukacı”, suyu dökene:” Sucu”, karpiti suya bırakana:“Karpitçi”, gazete kağıdını yakıp tutuşturuna: “Ateşçi” derdik. Bildiğin organizasyon yahu! Ateşçinin biraz bekleyip yanan gazete kağıdını, suyun içinde bekleyen ve genleşen karpitin sıkıştırdığı gazın çıktığı çivi deliklerine yaklaştırmasıyla, gümm. Buna Kuka Patlatmaca ya da Karpit Patlatmaca derdik. O teneke parçası on on beş katlı apartman boyuna yükseliyor, mahalenin kahvede oyun oynayan okeycileri, tavlacıları sokağa dökölüyor, bir curcuna bir kıyamettir gidiyordu. Bak bunun yüzünden de çok kulak çekilmişliğim var, söylemeyi unumuşum. Çünkü su, ateş, karpit bir araya gelince ortaya çok kötü kokulu bir çamur çıkıyor ve genelde söylemesi ayıptır çoğu zaman ateşçi olduğumdan bütün elbiselerim berbat oluyordu. Ah anacığim ah! Çamaşır makinası yok, o zamanlar İstanbul’da su ne arar. Bidonla evlere su taşındığı, muslukların pas tuttuğu dönemler. Önce bir kulak, enseye şaplak, söylene söylene çamaşırlara girişirdi.

Bir daire içine konmuş kukayı, on on beş adım öteden hepimiz attığımız taşa devirttirip ebenin sürekli ebe kalmasını sağlamaya da Kukalı Taş derdik. İlginç oyunlar, kim icat etmiş nasıl ortaya çıkmış bilinmez. Sırf bu oyun için mermerciden gidip biraz kalın mermer dilenirdik. Sağolsun mermerci amca, kedinin ciğerci dükkanı önünde bekleyişi gibi bekleyişimize dayanamaz hepimize birer parça verirdi. Biz de o mermerlerin köşelerini yuvarlatır avucumuza sığacak ölçülere getirirdik. Bakma sen büyük ustalık ister haa. Altı kaygan ve düz, üstü düz yuvarlak avuç içi kadar yapmak gerkirdi. Üç beş arkadaş geriden kukayı devirmek için bu mermerden taşları kullanırdık. Her birimiz atış yapıp deviremezsek içimizden en son atış yapan ve deviremeyen ebe olurdu. Bazen de hepimiz tek ayaküstünde zıplayarak gidip kendi taşımızı kapmaya çalışırdık. Ebe, içimizden birini yakalarsa yeni ebe o olur, yakalanmadan taşına ulaşan ve üzerine basan, el değmeden ayağının gücüyle bir diğer ayağının üstüne koyup taşı havaya atarak eliyle tutunca:“Askerliğimi Yaptım” diye bağırarak elini kolunu sallayarak atış yapılacak çizgiye tekrar giderdi. Ve atış yapıp umutsuzca tek ayak üstünde zıplayan arkadaşları

kurtarmak için konsatrasyonu son derece yüksek bir atış ile kukayı devirmeye çalışırdı. Kukanın dairesi önünde bir düz çizgi çizerdik, orayı geçemeyen doğrudan zaten ebe olurdu. Kukayı eskiten oyunlardan biriydi. O yüzden hepimiz çok salçalı yemek yerdik. Çünkü yeni kuka için bol bol boş salça kutusu lazımdı.

Diğer oyunları da tek tek saymayayım kim bilir belki bunlar içinde bildiğiniz ya da sayacaklarım içinde “biz zaten bunları biliyorduk” diyenler olacaktır. Mesele aslında oyun ya da oyunların çeşitliliği değil. Basit bir oyuncağın bizim dünyamızda ne kadar çok yer yuttuğu ve “herşey”e yarıyor oluşuydu. Bak “herşey” deyince hatırladım ne diyeceğimi;

Diyeceğim o ki bu kuka neyse Kur’an da bizim hayatımızda aslında o oldu. Olumlu anlamda değil, olumsuz anlamda. Nasıl yani! Diye şaşırdığınızı duyar gibiyim, anlaticam. İçinde “herşey var” zorla kurduğumuz mantığıyla, hani “her şeyi” söylettiğimiz Kur’an’dan söz ediyorum.

Kur’an’da “her şey var” tezini ortaya çıkaran süreç şöyle gelişti. Dönemin Abbasi Halifesi Mütevekkil (850’den sonra...) Tüm camilere bir hutbe göndererek “Bundan böyle kim derse ki Kur’an mahluktur artık onun kanı helaldir” Bunu demesi beraberinde Kur’an’ın sonsuza kadar hayata ve dönemin sosyolojisine “arap akli ve dönemin kültürü” ile tüm coğrafyalara hitap sorununu doğurdu. Altı yüzlerde Arap sokağına hitab eden Allah’tı, şimdi günümüze hitab eden dönemin aktarılan Arap Aklıdır. Güncel dönemle uyuşmayan tüm ayetlerin bağlamı, dönemin araçları ile güncellendi. Aradaki zaman farkı, kültür farkı nedeniyle anlaşılamayan tüm Ayet, Sure, Kelime veya gramer sorunlarının tek çözümü yorum ekseninde çözüldü. Buna anakronizm diyor. Bunun ortaya çıkmasına sebep Kur’an’ın bölgesel ve yöresel bir dil ile hitap kullanmadığı ilanihayette öğünden sonra olmuş ve olacak tüm sorunlara çözüm sunduğu teziydi. İlk başta naif bir savunma refleksi gibi duruyor ancak sorun katlanarak büyüdü.

Arap sokağındaki kavga farklı toplum ve kültürlerle sadece DİN (tüm tarihsel süreçlerde süren büyük kavga Tevhid, Ahlak, Nübüvvet, Ahiret) olarak değil şeriat (Dönemin hukuki, sosyolojik kültürel) örnek çözümleri bağlamında donuklaşarak taşındı. Bununla birlikte Kur’an’ın bu kadar kutsal ve kadim bir kelam olması beraberinde dönemin Kur’an araştırmacılarına aşırı basit geld. Çünkü Allah bu kadar basit konuşuyor olamazdı ve O, daima bir söylemiş bin şeyi kastetmiş olmalıydı! Sonuç olarak Kur’an böylece hiç susmadan konuşması gereken düne, bugüne ve yarına hitap eden daha doğrusu etmeye zorlanan bir araca dönüştürüldü. Sonsuza kadar tüm bilimsel keşiflerin izini Kur’an’dan aramak Kur’an’ın ana mesajının gölgelenmesine ve karartılmasına yolaçmıştır.

Oysa Kur'an içinde bilimsel birçok hakikate değinilmesine rağmen O basit bir ahlak kitabıdır. Bu ahlak ilkeleri başka argümanların arkasında kaldığında öne geçen hiçbir ilerleme ve gelişim insan hayatının mutluluğunu sağlayamamış ve sosyolojik hiçbir dengeyi kuramamıştır. Bu bağlamda örnek vermek gerekirse Kur'anda ortalama ve dönemin ortalama zekasında "yaprak" basit bir kelime ve anlam dünyasına sahipken günümüzde daha akıllı ve bilimsel ilerleme ile zenginleşmiş algı dünyamızda fotosenteze tekabül eder anlayışı üretilmiş ve Kur'an amacı dışında bir yorumlama geleneğidir. Güneş, ay, yıldızlar, yağmur, rüzgar, gemilerin yüzüp gitmesi, bitkiler, hayvanlar velhasılı Kur'anın bahsettiği müşahhas örnekler bilimsel ya da çok anlamlı değil Allah'ın lütfunun zenginliği, kudretinin sonsuzluğu gibi konulara vurgu için yer alır. Eğer bilimsel ilerleme ya da bunun dışında bir katkı sunuyor olsa Vahiy, 1400 yıl önce kesilmezdi. O günden sonra vahyin tekrar gelmiyor oluşunun nedeni İnsanın laftan anlıyor ve ilerliyor oluşu değil ahlaki olarak hep yerinde sayıyor oluşudur. Kur'anın içtihat kapısının kapanıp gönül kapısının ardına kadar açık bırakılması İslami geleneğimizde ayet, sure yorumları özelinde üç ekolü doğurdu;

Mutasavvıf bakış açısı ve yorumları buna Sufi Gelenek diyebiliriz. Örnek İbn. Arabi, Bakara Suresinin başlangıcındaki "Sen onları uyarsan da birdir uyarmasan da onların gözleri, kulakları mühürlenmiştir" ayetlerinden kastedilen kişilerin Allah'ın Veli Kulları olduğunu söylemiştir. Çünkü Allah'ın veli kulları Allah'ın dışında hiçbir şeyi görmez, duymaz ve istemezler (miş)! Oysa ayetin muhatapları Müşrik, Kafir ve Münafıklardır...

Yine ayet ve Surelere kişisel yorumsama getirmek suretiyle alt ve derin anlamlar arama çabası da beraberinde Kelami Geleneği doğurdu. Kısacası Felsefenin Arapçalaşmış formu. Bu bağlamda "İslam Felsefesi" kendi özel tarihi içinde metafizik ve bilgisel tarihin art arda gelen bir yorumu değildir! Kelamcılık olarak şekillenen bu düşünce sistemi Yunan Felsefesinin kaba taklit yorumları haline gelmiştir. Maalesef adına Kelam ilmi denen şeyin tarihsel süreç sonunda içi bununla tıka basa doludur. Kendilerine "İslam Filozofu" adını veren her ne kadar düşünce adamı varsa genellikle AKIL ile NAKLİ uzlaştırayım derken ortada İslam da bırakmadılar. Ümmetin de bütün işi gücü bırakıp geçmişin bu boş etüdünü kritik etme hastalığı, hiç bir sosyal yaramızın kabuk tutmasına yaramadı aksine hep sulandırdı.

Bir diğer çarpıcı gelenekte Fakihi Gelenek. Fukaha; içtihat, asıl, kıyas gelecek bütün insanlık için aslında ayetler içine yerleştirildiği yanılgısı. Şafi Gelenek bu konuda gelecek kıyamete kadar bütün sorunların cevaplarını Kur'an dan bulma ve verme yoluna gitti. Dönemin değişen şartları, kültürel farklılıklar değişen şeriat nedeniyle Kur'anda bulunmayan "herşey" ayetin altından define çıkarır gibi mana çıkarma yoluyla ve ayetlerin birbirleriyle kıyasıyla halledildi.

“Kur’an Kur’anı Tefsir eder”e bakış açısı bu düşüncenin ürünü olan anlayıştır. Oysa yeni çıkan tüm sorunları Müslümanların akli, feraseti, basireti ve Kur’an merkezli bakış açısı çözmeliyken bu yola başvurmayınca dilimize de geçen “Hilei Şeriye «kitabına uydurma»” deyimi doğdu. Çünkü ayetlerin altında gizli halde bekleyen çözümler bulunamayınca artık uydurmaların tamamı kendisine Kur’an’dan kitabi delil buldu!

Oysa Ulul Emr Ömer, kalbi ısıdırılacaklara çıkma yapmayı Muhammed a.s’ın hemen vefatından sonra kaldırmıştır. Ganimet ayetlerinden gazilere verilen payı da kaldırmıştır. Çünkü şartlar değişmiş, Mü’minler sayısal üstünlük ele geçirmiş ve kimseye eyvallahları kalmamıştı. Altını çizmek gerekirse Kur’an bizim geleneğimiz üzerinden tüm insanlık tarihi öğütleri bağlamında bir bilinç olarak değil, geçmiş ümmetlerin sapmış ve gazaba uğramışlık akıbetinin bir tekrar sürecinin kanıtı olarak aktarıldı.

İnsan her yerde insan! Sabah akşam “sapmış ve gazaba uğramışların yoluna bizi iletme” diye dua eden bir ümmetin “acaba Bizde aynı hataları yapıyormuyuz” endişesinin hiç akıllarına gelmiyor oluşu ne acı tevafuk...

-44-

GELİŞMİŞ UYGARLIK VE HUZURLU MEDENİYET

Uygar olmakla Medeni olmak arasında dağlar kadar fark var. Uygar olmak, gelişmişliğin alet edevat ile taçlandırıldığı, akıllı telefon, araba, ev, buzdolabı, koltuk takımıyla döşeli mutluluk demek. Medeniyette ise esas olan araçlar değil mutluluk ve huzurdur. Medeniyet alet edavatı azaltırken, Uygarlık çoğaltır. Daha çok üretmek için daha çok tüketmek gerekir. Daha çok tükettiğimiz için daha çok üretmek. Daha hızlısını, daha gelişmişini, daha son modelini üretmek ve satın almak demek. Oysa Medeniyette "Mutlu insan" en az alet edevat kullanan insandır. Bana göre Afrika Kabileleri dünyanın en medeni insanlarıdır. Hele ki barış ve adaleti de kendi aralarında sağlamışlar ise Cennetlik bu adamlar.

Daha çok üretmek ve tüketmek Uygar insanlığın daha çok çalışmasına, Medeniyet ise yeteri kadar çalışıp yeteri kadar dinlenmekle huzuruna hizmet eder. O yüzden Allah bizim Uygar olmamızı değil daima her alanda Medeni olmamızı ister. Temel ihtiyaçlar düzeyinde yeme, içme, barınma ve neslin çoğalması ile emniyeti bugüne kadar insanlığın asgari düzeyde tuttuğu bir ihtiyaç düzeyi olarak asla kalmamıştır. Mutlaka

yıgđıkça yıgđık,

içine bir köy sığacak evlere sığamadık tekimiz,

yedikçe yedik, anasız babasız çoğaldıkça çoğaldık.

Yeryüzü Uygarlığın dibini gördü dibini!

Medeniyet ise az ilerde köşeyi dönünce!

-45- HADDİNİ BİL

Alak Suresi insanın muhteşemliğine v.s vurgu yapmaz aksine insanın aciz ve çok nankör oluşuna vurgu yapar. Alak Suresi insana; "Haddini Bil" diyen bir suredir. Ayeti şöyle çevirmek tüm insanlık tarihi boyunca Allah'a kafa tutan bir varlık olan insana tekrar doğruları hatırlatmak bakımından daha doğru olacağı kanaatindeyim;

1. Yaratan Rabbini Hatırla!

2. O seni bir damla sudan yaratmamış mıydı!

3. KERİM OLAN YALNIZCA ALLAH DEĞİL MİYDİ! (Bu ayet de geçen EKREM in birinci anlamı; Cömert, ancak biz ikinci anlamı alacağız çünkü ayetin bağlamı İnsanın haddini bilmeden aşması. Bu nedenle, KERİM: En yüce, En büyük...)

4-5. Tarihe bakmıyor musunuz! Hiç mi ders almadınız, Hiç mi öğrenemediniz bunu...

Allah insana KENDİSİNİ hatırlatmak için VAHİY göndermiyor. Allah insana "yine haddi aştınız" diye vahiy gönderiyor. Biz genelde Vahyi, İnsanın ontolojik farkındalığı için gönderildiğini düşünürüz.

Biz muhteşemiz,

yaratılışımızın detayları mükemmel,

biz diğer canlılardan daha farklıyız v.s

Oysa Allah, tüm evreni kainatı ve duyu ötesinde algılayamadığımız ne varsa hepsini kusursuz, benzersiz ve sonsuz çeşitlilikte yaratmıştır ancak biz bu düzeni daima bozduk, düzene uymadık ve bozmaya devam da ediyoruz.

Vahyin birinci amacı kanımca "Haddini Bil" dir.

Sonrasında "KENDİNİ BİL" olabilir tabi, zararı yok. Ancak önemli olan insanın kendini tanıması değil haddini aşmamasıdır. Zira insan kendisini tanıyacak başka bir "BEN" e sahip değildir. İçimizdeki içsel ses zannettiğimiz ve Tasavvuf da yutturulan “ben” sadece beynimizin işlemleri sıraya sokma işlemidir.

-46-

KUR’AN IŞIĞINDA KAPORTACILIK

Arkadaşla iki günlüğüne iş toplantısının yapıldığı şehir dışında bir otele gittik. Anadolu'nun birçok ilinden de birçok kişi gelmişti. Geçmiş zaman, ne içindi hatırlamıyorum. Birinci gün, konular, toplantılar, tanışmalarla geçti. Herkes memnun, açık büfe, havuz, çay kahve, mutluyuz, hem çalışıyoruz hem yiyip içiyoruz. İkinci gün sosyal etkinlik günüymüş. Peki, dedik ikinci günde kaldık, sosyalleşelim...

Bir tane dramacı şapşal tutmuşlar, bize kişisel gelişimi Budizm kisvesiyle yutturacak. Katılımcıların bundan haberi yok, onlar genelde açık büfe, deniz manzarası eşliğinde çay kahve ve goy goy dalar. Onlar yapılan şeylerin bir sosyal deney ya da iletişimi kuvvetlendirecek eğlenceli şeyler olduğunu düşünüyorlar. Otelin büyük balo salonunda herkesin duvar kenarına doğru yaslanmasını istediler. Nereden baksan altı yüz, yedi yüz kişi. Geçmiş zaman tam sayısını hatırlamıyorum, neyse.

Elinde içinde cam bilye, taş ve deniz kabuğu olan sepetiyle genç bir bayan, herkesin önünden geçiyor:"Hangisini Seçersin?" diyor ve herkese birer tane seçtiriyordu. Katılımcılar biraz şaşkın, biraz heyecanlı ama birazdan olacak olan şeylerin merakıyla sabırsızlık içinde beklemeye başladılar. Dramacı tiyatoracı Hint gurusu gönümlü yaşlı abla, konuşmak isteyenlere neden seçtiğini ve seçtiği şeyin kendisinde ne çağrıştırdığını sordu.

Taş, katılığı ve hayatın gerçekliğini, deniz kabuğu, duygusallığı ve özgürlüğü, cam bilye ise geçmişi ve çocukluğa özlemi yansıtıyor(muş)du. Aslında o bilmiyordu insan genelinin ilk çağrışımları üzerine, kendi evini yapıp içine kiracı arıyordu.

Herkes kendisinde çağrıştırdığı şey üzere bi sürü şey söyledi. Bunlar olurken dramacı tiyatoracı hint gurusu görünümlü abla katılımcıların sözleri üzerine alttan alta Budizm'i

yediriyordu. Kimse ne anlasın samsara'dan, brahman-atman'dan, avatar'dan, nirvana'dan. Adlarını kullanmıyor ama insanlara hayat diye anlattığı şey bal gibi Budizm di.

Hayat acı, istek ve arzular şelale ama aranmak lazım, falandı filan.

Neyse, katılımcılar içinde hiç kimse birden fazla şey seçmemişti. Önlerine konulan seçeneklerden birine mecbur kalmıştı. Gıcıklık değil mi kardeşim, ben üçünü birden seçmiştim ve söz aldım;

- "Birincisi; önümüze konulan seçeneklerin hepsine değil de bir tanesine mecbur edişinize şaşırdım doğrusu" dedim. "Çünkü siz burada çok naif bir şekilde sabahtan beri bize inceden inceye Budizm gömleği giydirdiğiniz."

Salonda hava birden soğudu. "Sosyal etkinlik görünümünde yaptığınız şu şu şu şeyler, samsara, brahman-atman düalizmi, nirvana, avatardı." dedim.

Kadın şok, yanında ki çıraklar şok. Hatta bizi oraya davet edenler de şok.

Neden üçünü birden seçtiğimi merak ediyor musunuz? diye sordum, isteksizce kibar da görünecek ya "Buyrun" dedi.

"Bakın, aktardığınız şeyler içinde çok doğru ve hayatın nesnel gerçekliğine ya da ruhuna dokunan yönler var elbette. Ben üçünü birden seçtim çünkü hayat bir bütün, inanç da bir bütündür. Ancak unutmamanız gereken şey şu; Tüm hayatı kuşatan ve onu bölüp parçalamadan bir bütün olarak gören tek Din; İslam'dır. Tüm tarihsel süreçlerde adı İslam'dı. Siz onu kendi kültürünüzde başka bir isimle isimlendirdiniz. O geldiği toplumun kültürel rengine bürünüp bir süre sonra tanınmaz hale gelmiş olabilir, hayatın her bir yanına dokunan hakikati, bütünden koparılıp yeni bir ideoloji, yeni bir inanç, yeni bir tapınım, ritüel indirgenişine söz konusu edilmiş olabilir. Sorunumuz hayatı parçalamak! İslam bizi birleştirmek ve aramızda daima kalıcı Barışı sağlamak, aramızda kalıcı bir Esenlik kurmak istiyor" dedim.

Sonra dağıldık tabi. Çıkışta sırtıma dokunup tasdik edenler de oldu artiz artiz bakıp surat ekşitenler de. Neyse ne diyeceğimi unuttum, hahh,

İslam'ın bütünlüğü elimizde iki kapak arasında bulunan Vahyin ayetlerinin bağlamından koparılarak okunması sonucu bozulmuştur. Bakın bu çok önemli bir sorun. Muhammed a.s ve dava arkadaşları için böyle bir sorun yoktu. Çünkü onlar bir soruna, bir duruma, bir olaya binaen inmiş vahyi kendi içinde bulundukları bağlamda bir "bilince" dönüştürmüşlerdi. Bizim

bugün yaptığımız şey ise çoğunlukla ayetleri kendi bağlamından ve gerçekliğinden koparıp duvara asmak yani bercesteleştirip sağa sola fırlatmak. Tek bir ayetin hakikat içinde doğru bir yere oturmasına bir şey dediğim yok ancak öyle ayetler var ki bağlamından çekilip alındığında hem o ayet hem de içinde olduğu surenin ana fikri uçup gitmektedir. Kur'an da Yahudiler için: "Ağızlarını eğip büküyorlardı" diye değinilen sorun işte tam da budur.

Çok konuşma çözümün ne? diyecek olursanız eyvallah, çözüm var çok şükür, evet çözüm şu; Tamam elimizde bir bütün olan kitap ilk dönem muhatapları gibi bizde bir bilinç oluşturmaz. Çünkü onlar olayı ve olaylarla ilgili ayeti ya da ayetleri, sindire sindire yedire yedire özömsüyor ve bilinçleniyorlardı. Biz ise ayetleri bir olayın içinde değil bir durum ortaya çıktığında değil masa başında, konferansta ya da haftalık ders sohbetlerinde okuyoruz, dinliyoruz. Bizim de bu bağlamda yapacağımız şeyler sayesinde bilinç kazanmamız mümkün:

En önemlisi ilk dönem muhatapların olduğu gibi aynı ortak kavranın içinde olmak,

Kur'anı kesinlikle kendi bütünselliği içinde okumak,

Ayetleri tek tek ya da parçalar halinde başka konuların altına yapıştırmamak,

indexleme yapmamak,

Kıssaların anafikrine odaklanmak, detaylarında boğulmamak,

Başına "Kur'an ışığında" cümlesi yazıp herhangi bir Kur'an kavramı üzerine anakronizm yaparak sonra işi kaportacılığa kadar götürmemek,

Bir ayetin içinde geçen kelimenin hangi anlama geldiğini ilgili ayetin bağlamına dikkat ederek çevirmek. Bu konuda gözden kaçan daha önemli şeylerde olabilir ancak bu kadarı bile bizim Kur'an mesajındaki anafikri bilinçlenme yolunda önemli bir adım atmamıza olanak sağlayacaktır.

...ve sonra dönüp Muhammed a.s. ile dava arkadaşlarına, tüm tarihsel süreçlerde diğer peygamberlerin hayatına bakacağız. Kendimize soracağız, tarihe soracağız, hayatın gerçekliklerine soracağız; Neyin kavgası bu sürüp giden?

...ve sonra Kur'ana soracağız; "Senin derdin ne? Bana neden sürekli geçmişte sürüp giden büyük bir kavgadan söz ediyorsun? "

Ee Haydi yeniden başlayalım!

EuzübillahihimineşşeytaniracimBismillahirrahmanirrahim...

-47- DİNDAR İNATLAŞMA

Din'in kültürel alana hapsolması ve millileşmesi sorunu, tüm toplumlarda görülen acı bir süreçtir.

Din, insan eliyle ya folklorik kalıplarda fırka ve mezheplere ayrılarak hayattan koparılıyor ya da milli bir kimlik giydirilerek tekele alınıp hayattan uzaklaştırılıyor.

Kur'an bu nedenle en çok İsrailoğulları tarihinden kesitler sunar. Çeşit çeşit ihanet, çeşit çeşit dini kullanma ve hayatın dışına itme süreçleri. İsrailoğulları Allah'ın kendilerine vahiy lutfunu; ya elçilerini kutsallaştırarak ya da öldürerek, vahyi de külliyatlar yoluyla zenginleştirip taşınamayacak hale getirip hayatın dışına ittiler. Tüm yeryüzündeki mazlumun umudu olmayı ise kendi kişisel çıkarları uğruna emperyal amaçlarına hizmete dönüştürüp:"Tanrı tüm yeryüzünü bize bahşetti" şeklinde millileştirdiler. Arz-ı Mevud dinin milliştirilmesi sendromudur.

Oysa Allah daima;

Zalime haddini bildiren mazluma ise arka çıkanlara yeryüzünü vaadederek.

"Biz ise, istiyorduk ki yeryüzünde ezilmekte olanlara lütufta bulunalım ve onları yeryüzüne önderler, mirasçılar yapalım." Kasas-5

Eğer bir Din Millileşme hastalığına tutulmazsa bu seferde mutlaka mezhepsel bir kalıba hapsolarak varlığını sürdürür. Yahudiliğin milli dini yerine Hıristiyanlığın mezhepsel kopuşu buna en iyi örnektir.

İslam tüm insanoğlunun dini tecrübelerinden geçerek en son 1400 yıllık sürecinde Arababistanda İsrailoğullarında olduğu gibi millileşmemiş fakat onun yerine Ehli Sünnet ve Ehli Beyt olarak mezhep kalıplarında donuklaşarak hayattan koparılmıştır.

Hadis Geleneğimiz, her ne kadar İsrailoğulları gibi dini millileştirmemişse de Muhammed a.s. örneğinde Dini, kişiselleştirmiştir. Kur'an'ı Kerimdeki Peygamber ile bugün bizim algılarımızda yaşayan Peygamber aynı peygamber değildir. O, Teolojik bir din temsilcisi değil bir kavga, bir dava adamıydı O, aç doyor, çıplağı giydireyor, mazlumlara için zalimin kapısına dayanıyordu. Allah'ın yeryüzünde sürgit kavgasının en son destekçisiydi son Nebi...

İnsanoğlu olarak bizler daima Allah'ın yardım eli kitabını ya kutsuyor(kaldırıp duvara asıyoruz) ya da kitabını şifreli zannederek (Allah bu kitapla her döneme ayrı ayrı şeyler söyledi. Kainatın bilimsel, matematiksel, edebi ve gizemli şifrelerini içinde barındırıyor) zannıyla amacı dışında didikyoruz. Çünkü Allah, bize, basit ve yalın olarak

"Ya bi adam olun ya!" demiş olamaz öyle değil mi!

Tıpkı daha önce bir türlü adam olamayan ümmetler gibi öyle değil mi!

Sanki biz öldürmedik, çalmadık, birbirimizi yerlerimizden yurtlarımızdan sürmedik, fırkalara ve mezheplere ayrılmadık.

İnsanoğlu olarak bizler daima Allah'ın yardım eli peygamberlerini de ya kutsuyor (Onun yüzü suyu hürmetine var oldu her şey! Gül Muhammed!) ya da peygamberini sıradanlaştırıyoruz (Sadece vahiy getirdi hepsi o kadar, Postacı Muhammed!)

Oysa O, yaptığı mücadele ile Peygamberlik görevine önce aday oldu. Allahta onun bu mücadelesini karşılıksız bırakmadı ve ödüllendirdi. Onun öncülüğünde Arap Yarımadasında yeniden bir güneş doğdu ancak bu güneşten kopan tüm parçalar zamanla yeryüzünde ne kadar çok olursa olsun ne kadar büyük olursa olsun ışığını ve sıcaklığını kaybetti. İnsanoğlu Allah'ın kendisine uzattığı yardım elini büyük bir çoğunlukla böylece havada bıraktı. Sahte Tanrıların ellerini tuttu ve sahte cennetlere yol aldı. Büyük hüsrana!

Rabbimiz! Bilerek ya da bilmeyerek Sırat-ı Mustakim'den ayrılacak olursak bizi kendi halimize bırakma.

Rabbimiz! İyiliğin ve kötülüğün arasında kaldığımızda bizi iyiliği tutup kaldıranlardan eyle.

Rabbimiz! İyiliğin ve kötülüğün arasında kaldığımızda bizi kötülüğe başkaldıranlardan eyle...

Rabbimiz! Bize kendi ellerimizle kazanacağımız şeref ve izzet bağışla. Mazlumun umudu, zalimin korkusu olmayı nasib et...

-48- CAHİL DİN UZMANI

Allah, vahyin taşındığı objelerin yahut nakleden elçinin değil içeriğinin insanlara kazandıracağı bilinci hedefler ve bu nedenle Vahiy, toplumlara, sözlü kültür aracılığı ile ulaştırılır. Toplumlar vahyin kaybolma endişesini güderek "bilinci geleceğe aktarmak" yerine iki kapağı neseneleştirip geleceğe aktarma telaşına düşerler. Bu nedenle Vahiy, önce yazıya dökülür, zaman geçtikçe dil eskir, kültür değişir ve bu nedenle daha sonra açıklayıcı kitaplarla yardımcı kaynaklar ile Vahyin tafsilatı çoğaltılır. Farklı dillere çevrilmesi (MEAL) ve ilk muhataplar ile son muhataplar arasında aradan zaman geçerek yorumlanması (TEFSİR) sorunları nedeniyle Din'in aracı değil amacı olur. Kur'anın uğradığı nihai son durum budur. Bu süreç anlaşılan o ki tüm toplumlara vahyedilen ilahi mesajın da uğradığı nihai bir sonuçtur

İslam, Barış ve Esenlik ile tüm yeryüzünü kuşatma hedefidir. Bu hedef için gerekli olan malzeme vahiydir. Vahyin uğradığı yukarıdaki tarihsel süreç birlik ve beraberlik gerektiren bu mücadelenin akamete uğramasına ve başarılmasına olanak vermez. Vahiy, yazılı hale getirilip meal ve tefsir ile amacı dışında kullanıldığında mezhepler, tarikatlar doğar. Bu da barış ve esenlik için gerekli olan vahdeti parçalar.

Kendi elimizde sebep olduğumuz bir paradoks içindeyiz aslında. Elde Vahyin sözlü hali değil yazılı hali bulunmakta. Bu durum hitabın katılaşması ve ilgili olduğu sorunun, bağlamın bilinmesi zorunluluğunu ortaya çıkarmaktadır. Bu nedenle ümmetin çocukları en kısa zamanda Kur'an metni üzerinde detay çalışmaları bir kenara bırakıp, Vahyin hedeflediği anafikire odaklanmalıdır. Yoksa üzerinde konuşulan, kritik edilen her detay bizi daha da bölmekte ve parçalamaktadır. Kur'an bir anafikir kitabıdır, ahlak kitabıdır. Verdiği tüm detaylar

ilgili olduğu dönemin sorunsal anlamı ve bağlamı içinde değeriendirilmelidir. Biz bu işi uzmanlarına bırakalım. Hepimizin dönemin Nebatça'sını öğrenmeye, Arap örf ve geleneklerini etüd etmeye ihtiyacı yoktur. Bize düşen; anafikiri öğrenmek, içselleştirmek, yaygınlaştırmak ve bu uğurda mücadele etmektir. Kur'anın en temel mesajı;

Asla öldürmeyeceğiz,

Asla çalmayacağız,

Asla toplumsal huzuru ve dengeyi bozacak içki, kumar ve zina gibi şeylere bulaşmayacağız.

Asla haksızlık yapmayacak, hiç kimseye zulmetmeyeceğiz.

Asla hiç kimseyi yerinden yurdundan sürgün etmeyeceğiz.

Yapabildiğimiz kadar açları doyuracak, çıplakları giydirecek, mazluma arka çıkacak, kapımızı ihtiyaç sahibine sürekli açık tutacak, ihtiyaç fazlasını biriktirmeyip, paylaşacağız. Bunların yerine

Kur'an üzerinde bol bol kritik,

bol bol kavram, index,

meal, tefsir, fıkıh, kelam,

sarf, nahiv, lugat, meani, beyan, bedi gibi Arap edebiyatı,

fıkıh usulu, hal tercümesi, hadis usulü gibi çalışmalar bizi bu amaca götürmüyor ise üzerinde çalıştığınız şey artık İslam'dan başka bir şey olmuş demektir. Bir süre sonra cahil bir din uzmanı olursunuz, demedi demeyin. Çünkü Kur'an cahilliği, bilgi fukaralığı olarak değil hayırlı ve doğru kullanmamakla ilişkilendirir.

-49-

KAPISIZ BACASIZ BIRAKTILAR İSLAMI

İslam tarihi içinde son bin dört yüz yıllık sürecimizde eski inanç biçimlerinin kalıntılarından oluşan bir aylıklık biçimi olan Tasavvuf, Muhammed a.s'dan önce Eski Yunanda, ondan önce Mısır, daha önceleri Hint-İran karışımı inançlardaki "Theosophy"den başkası değildir. Theosophy, içkin ve aşkın olduğu düşünülen "Tanrı arayışı" düşünce biçimi olarak özetlenebilir. Genelde Türkçeye bu kavram "hikmet" olarak çevirilir ki bu bir aldatmacadır.

Tasavvuf, daima bir İslami hakikat veya kavram alınıp batıla bulaştırılarak sunulur. Eğer İslam Şeriatından bahsedecek iseniz Şeriatı;

Tarikat Kapısı,

Hakikat Kapısı,

Marifet Kapısı'ndan girilerek elde edilen "Marifetullah" olarak izah edersiniz.

Zamanla Şeriat yerini Marifetullaha bırakır ve bu kavramı üreten şeytan başka kavramlar üreterek sizi olmanız gereken yoldan(Fatiha) alıkoyar ve saptırır. Marifetullaha da erişmek herkesin harcı olmayacağından bu mertebeye ulaşanların bulunduğu konum adeta Allah'ın yanı başıdır.

Yoldan çıkış, Tasavvuf ile başlayıp tarikatlaşarak, fırkalaşarak derin ve sarsılmaz bir yapıya dönüşür ve asıl sorunun buradan başladığını görebilen bir zihin asla alt başlıkların oyalayıcı

dünyasında kaybolmaz. Bataklığın kendisini tanımak aslında sayısız ve alabildiğine çoğalan sinek ve sivrisineklerin kavram üreten rahatsız edici ve ömür tüketici analizlerinden bizi kurtaracaktır.

Şeytanlar, engelleri aşmak için dinin “akıl” değil “gönül işi”, “erdem ve sorumluluk” değil, “keşf”, “arayış”, “aşk” olduğunu ve Kur'anı herkesin anlayamayacağını söylerler. Bunun için Kur'ana ait olmayan ancak Kur'anda yer alan ilgili ilgisiz kelimeleri alarak kavramlaştırırlar. Kur'anın deyiimiyle “batılı hakk'ka karıştırmak” böyle bir şeydir. İçinde hakikat izleri barındıran şeyden şüphelenmez ve böylece muhatapları bu kavramların İslama ait olduğunu zannedip tuzığa düşerler. İnsanların önüne, kendilerinin kutsadığı başka kavram, kitap, külliyat, risale koyar ve okumalarını isterler. Şeytanın aylaklaştırma projesinin adıdır Tasavvuf. Ancak bu aylaklaşmadan nasipleneler kendilerini tarikat, cemaat, hizip v.b mensubiyetlerden kurtarıp asla gerçeğı görmezler. Kur'ani deyimle;

Sağır, Dilsiz ve Körleşmişlerdir.

SUMMUM: Sağır (Vayhe duyarsız)

BUKMUN: Dilsiz (vahyi yaşamamak)

UMYUN: Kör (Vahyi görmemek)

"Kim Rahman'ın Zikrine/Kuran'a Aldırış Etmezse, Biz Onun Başına Bir Şeytan Musallat Ederiz. Artık O, O'nun Ayrılmaz Dostudur. Bu Şeytanlar Onları Doğru Yoldan Çıkarırlar, Ama Onlar, Hala Kendilerinin Doğru Yolda Olduklarını Sanırlar." **ZUHRUF Suresi 36,37**

-50-

PEYGAMBERİ PEGASUS'A BİNDİRMEK, KAT KATIŞTIR, TAK TAKIŞTIR! (MİRAC HADİSESİ)

Kültür, en doğru kanımca şöyle tarif edilebilir; Bir toplumdan her şeyi alınca geriye kalan tek şey. Bence bu harika bir tanımdır. Geleneksel İslami algımızdan ne kadar gereksiz ve anlamsız hurafe var ise keşke çıkarılabilsen de geriye hiç bir şey kalmayacak olsa. Böylece Vahiy, hayata hakim ve kaim olsa. Malumunuz Muhammed a.s'ın miraca çıkması, İsra Suresi 1. ayet tevil edilirken içine rivayet kültürü de katılarak gerçekleştirilir. Sorunlardan birisi göğe yükseldiği yer olarak Mescid-i Aksa ve Kudüste olduğu bilinen bu mescid, Muhammed a.s henüz hayatta iken inşa edilmemiştir. Yanisi Muhammed a.s eğer miraca çıktı ise böyle bir başlangıç mescidi henüz ortada yoktur. Halife Ömer döneminde yapılan Mescid-i Aksa İsra Suresinin ilk ayetinin yorumunda kullanılmıştır. İsra Suresi 1. ayet şöyle;

Yüceliğinde sınır olmayan O (Allah) ki kulunu geceleyin, kendisine bazı alametlerimizi göstermek için (Mekke'deki) Mescid-i Haram'dan, çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya götürdü. Çünkü, gerçekten her şeyi işiten, her şeyi gören O'dur.

Diğer bir sorun da Muhammed a.s'a atfedilen mirac hadisesinin şaman kültüründe olması ve bu kültürel artığın İslam içine katıldığı mirac hadisesinde kullanılan bineğin de (Burak) Antik Yunana ait olan Pegasus (kanatlı at) olması. Pegasus, (Yunanca: Pegasos) Yunan Mitolojisi'nde kanatlı at. Deniz tanrısı; Poseidon ile yılan saçlı Gorgon Medusa'nın oğlu ve dev Chrysaor'un

kardeşi olduğuna inanılır. Ayrıca Zeus'un oğlu Herkül'ün kardeşi olarak da bilinir. Her toplum mutlak surette birbirinden etkilenir ama İslam'i geleneksel algımız nasıl oluyor da peygamberimizi bu ata bindiriyor inanılmaz bir şey bu!

Bizim şu anda geleneksel İslami algımızda Mirac şu üç kültürün sentezidir. Şamanizm artı Antik Yunan ve maalesef artı İsrâ Suresi 1. ayet. Batılı Hakk'ka karıştırmak tam da böyle bir şey. Şimdi süsle miracı namaz pazarlığını kat içine, Cebrail i kat, buradan öteye geçersen yanarım şiirlerini kat. Kat katıştır yutturabildiğin kadar.

-51- AĞZI BÜZÜLESİCELER

Kur'anı Kerim'in bir bütün olarak kendi içindeki tutarlılığı ve tüm çağlara rehberlik etmesi gereken mesajı, dinlerini oyun ve eğlenceye çevirenler tarafından adeta mahvedilmiştir. Daha açık bir ifadeyle "iki paralık" edilmiştir. İsrailoğulları da tıpkı bizim günümüzde yaptığımız gibi ayetleri parça parça alıyor, işlerine geldiği gibi kullanıyorlardı. Kur'an, Bakara Suresi boyunca onları bu yaptıkları "kurumsal şarlatanlık" nedeniyle yerden yere vurur. Onların yaptığı gibi "A"dan bahseden bir ayeti "B"den bahseden bir başka ayetle, "A"dan bahseden ayetin bağlamını "B" den bahseden bir ayetin bağlamıyla tefsir etmek Kur'ana yapılacak en büyük haksızlıklardan biridir.

Bu yöntemle donanımlanmış kötü niyetlilik; "Allah, aklını kullanmayanların üstüne pislik yağdırır" ayetini alarak "aklı kullanmayı" gidip bir mürşidi kamil edinmeye bağlar. Gerekli ruhsat başka bir ayetten alınır ki ilgisi olup olmaması önemli değildir. Ayetler alt alta konularak okunduğunda artık bu "Sanal İlgisiz İlişik" sistemi çalışır hale gelir ve istenilen verim elde edilir. Kur'an'ı Kerim asla "berceste" okunacak bir kitap değildir. Ayetleri berceste seçip kullanmak Kur'anı amaçsızlaştırır ve hoyratça kullanımı, ayetlerin bize kazandırmak istediği bütünsel bilincin kaybolmasına hizmet eder. Böyle bir okuma biçimi ya da ayetlerin rastgele alt alta indexlenere kullanma biçimi Kur'an ile yol almak isteyen Muttakilere yardım edemez.

Allah, tüm insanlığın sürekli tekrar ettiği "kendi aklını başkasına kiraya verme hastalığı"na karşın, akli bireyin kendi istifadesinde özgürce kullanması gerektiğine yönelik birçok ayette insanları uyarır. Bir örnek vererek konuyu açalım;

Enbiya 67. ayette kendi içindeki bağlamında ayet şöyle biter;

"Yazıklar olsun, size de; Allah'ı bırakıp tapmakta olduklarınıza da! Hâlâ aklınızı başınıza almayacak mısınız?"

Bu bizim için A'dan söz eden bir ayet olsun.

Yine Allah Araf Suresi 118. ayette insanlığın, Hak ve Batıl savaşında mutlak surette Allah'ın uyarılarına kulak verenler ile kulak ardı yapanların olduğuna değinir. Bu mücadelede insanlara, süregelen bu kadim davranış biçiminde gerçek kurtuluşun yalnızca Allah'ın yanında yer almakla olacağı hatırlatılır. Büyük çoğunluğu "arafta kalma"nın eleştirildiği bu surede insanların, arafta kalınması asla istenmez. Bu kadim kavga için söz edilen bir örnek vererek konuyu açalım;

"Yarattıklarımızdan, hakka sarılarak doğru yolu gösteren ve hak ile adaleti gerçekleştiren bir topluluk vardır."

Bu örnek de bizim için B'den söz eden bir ayet olsun. Ancak sonraki ya da önceki ayetlerde söz konusu edilen "hakka sarılmayanlar" v.b'ler amacımıza hizmet eder bir yanı olmadığından onları almıyoruz. Parça parça yeni bir Sure inşa ediyoruz. "Ağzı bükülesiceler suresi" Bu sureyle artık her istediğin şeyi yapabilirsin. İhtiyaca göre ilave ya da çıkarma yapabilirsin. Hamur gibi ve ihtiyaca binaen...

Şimdi kendimize bir düzenek hazırlayıp bunu ranta çevirelim. A'dan ve B'den yeni bir C sonucu elde edelim, her iki ayeti kendi bağlamlarından çıkarıp ayetleri eğip bükelim ve kendi amacımıza hizmet eder hale getirelim;

"Yazıklar olsun, size de; Allah'ı bırakıp tapmakta olduklarınıza da! Hala aklınızı başınıza almayacak mısınız?"

"Yarattıklarımızdan, hakka sarılarak doğru yolu gösteren ve hak ile adaleti gerçekleştiren bir topluluk vardır."

Herşey hazır. "Allah'ın verdiği akli en iyi kullanan Mürşidi Kamiller vardır. Bak ayet ona işaret ediyor. Kendi aklınla her şeyi sen bulamazsın! Mürşidi olmayanın şeyhi şeytandır!"

uydur uydur kullan artık kılıf hazır. Malzeme de hazır. Oysa Kur'an'ı Kerimde altı kalın harflerle çizilen şey şudur: Allah'dan başka Mürşit (*İrşad Edici: Hak ve Hakikati ortaya koymak/ Vahiy*) yoktur.

-52-

KUR'AN VE SÜNNET PARADOKSU

Kur'an' ın birinci kaynak olması hususunda bugüne kadar herhangi bir ihtilaf söz konusu değildir ve bundan sonrada olacağı yoktur. En fazla bazı ayetlerin neye delalet ettiği üzerinde ihtilaf olabilmektedir. Yaşadığımız sorunların en başlıca nedenlerinden birisi “Sünnet nedir? Hadis nedir?” gibi temel sorulardan başlamak üzere Peygamberden aktarılan miras üzerinde görüşlerin fikir ayrılıklarıdır. Mütevatir, ahad, sahih, hasen, zayıf hadisin “ne”liği hakkında farklı görüşler ortaya atılmıştır. Öyle ki bazen tartışmalar Peygamber mirasından bizzat Kur'ana kadar gidememektedir. Sorun, birinci kaynağın unutulup, diğer kaynakların zamanla rivayetlerin bir kültür haline gelip “ed-Din”e dönüşmesidir.

Muhammed a.s'ın "*Eğer benden bir söz işitirseniz onu Kur'ana arzedin, söz Kur'an a uygunsa onu alın, değilse onu almayın*" ölçüsü bu tartışmalar nedeniyle hep gölgede kalmış ve unutulmuştur. Aynı şekilde “rey, içtihat, kıyas, örf ve icmanın dindeki değeri nedir? Bir değeri varsa bunların şartları nelerdir?” gibi sorular çerçevesinde farklı görüşler oluşturulmuş ve bu görüşler sistematikleştirilerek sonraki nesillere aktarılmıştır. Bunlar da dinden sayılmış bu sistematik bilinmedikçe ve etüd edilmedikçe Din hakkında konuşmak adeta yasaklanmıştır. İstenen, bin dört yüz yıllık aktarıla gelen bilgi ve birikimin etüd edilmeye zorlanmasıdır. Eğer Din adına Peygamber adına ya da Allah adına bir söyleyeceğiniz var ise, bu bilgi ve birikime sahip olmanız istenmektedir. Pekii ama bu mümkün mü?

Muhammes a.s ve diğer peygamberlerin yaşadığı süreçler göz önüne alındığında görülecektir ki, hiç bir peygamber geçmiş bilgi ve birikim ile sorumlu tutulmamış aksine yaşadığı toplum tarafından ilk bu konuda suçlanmıştır. Kur'an'ın “Atalar Dini” olarak isimlendirdiği bu durum

aslında bilginin de aktarılması ve benimsenmesi için gerekli olan kriteri göz önüne sermektedir. O kriter tüm İnsanlık Tarihi boyunca, Vahiy olmuştur. Bakara Suresi 2. ayet dikkatlice incelenir ise; *"Üzerinde hiçbir şüpheye yer olmayan bu ilahi kelam Allah'a karşı sorumluluklarının bilincinde olanlara bir rehber (olarak indirilmiş)tir "* ayeti inceden inceye aslında "Bu kitap dışındaki tüm bilgilenme kaynakları potansiyel sabıka taşımaktadır" sonucunu bas bas haykırmaktadır.

Önemi nedeniyle bilginin, mutlak surette Kuran çerçevesinde algılanması, değerlendirilmesi ve bu çerçevede hayata dair sorun ve sorunların çözümleri Kur'an perspektifi ile anlam kazanması gerekir. Kur'an merkezli olmayan bilgilenme kaynakları, tüm aktarılmış hatalarında bir bilgi ve birikim olduğunu ve bunun etüd edilmesini zorunlu bir kriter saymaktadır. Oysa Kur'an, kendisinin merkezinde olduğu diğer tüm kaynakları reddeder. Onun dışında hiç bir kaynak Allah adına konuşamaz ve muteber görülmez. Bunun nedeni çok basittir. Sözlü kültür aktarılmasına rağmen doğruluğunu sürdürebilme gücüne sahip değildir. Kur'an Atalar Dini eleştirilerinde bunun Akıl ile sınanmasını ve mantık çerçevesinde olmayanların reddedilmesini öngörür. Kaynaklardan kaynaklanan ve katlanarak gelen farklılıklar fırkalaşmanın ve Müslümanların ilkeler bazında bile parçalanmasında ivme kazanmasına büyük etkindir.

Günümüze gelene kadar ve yaşadığımız çağda bile neredeyse kitaba denk hatta ondan daha fazla itibar gören birçok bilgilenme kaynağı olduğunu farkedebilirsiniz. Kur'an'dan daha fazla hangi kaynakların okunduğuna, hangi kaynakların daha çok Kur'an'dan fazla başvuru kaynağı yapıldığına baktığınızda bunu çok açık göreceksiniz. Bilginin ister ham ister harmanlanmış hali olsun bir doğrulama kriteri ve doğruluk süzgecinden geçirilmeden değerlendirilmesi Müslümanlar için mümkün değildir. Bu kriter Kur'anın deyimiyle "ÖLÇÜ" Müslüman için hayatın içinde karşılaştığı tüm soru ve sorunların çözümünde aynı zamanda yol göstericidir ve Müslüman için vageçilmezdir.

Kur'anın tüm insanlık tarihi boyunca hayat nizamlarının pek de ölçüye uygun olmadığını söylemesi tesadüfi değildir. Bugün de yaşanan farklı değildir. Tüm insanlık tarihinin hatalar zinciri içinde mevcut Kitap Ehli kendisini bu hatalardan beri görür. Önemli olan bilginin kendisidir, doğru olması, hayatın sorularına cevaplar vermesi veya çözümler üretmesi önemli değildir. Hatta bilginin en eskisi daha makbul kabul edilir. Peygamber'in mirasına ait olması yeterlidir, hangi konuda ve doğruluk yanlışlık sonuçları önemli değildir. Kimi zaman bilginin geldiği kişiye göre bilgi değer kazanır ya da itibarsızlaştırılır. Doğru söz yanlış adam, Doğru adam yanlış söz ikilisini etkin kılan bilginin doğruluğu ya da yanlışlığı değil çoğu zaman kişi odaklı da olabilmektedir. Bir bakıma bilgi kirliliğine yol açan etkende bilginin haberin

kaynağının ölçü dahilinde olup olmamasıdır. Fırkalaşma işte bu bilgilenme kaynağının merkezi Kur'an olup olmaması ile doğrudan ilişkilidir.

Merkezden uzaklaştıkça Din, karmaşık ve mistik hale gelir. Bu durum farklılaşmayı da beraberinde getiren bir sorundur. Kur'an bu sorunların tek çözümünü kendisinin yegane başvuru kaynağı ve hayat rehberi edinilmesine bağlar. Aksi durumda yeryüzünde Barış ve Esenlik vaad eden bir dinin hiçbir birleştirici ve çözüm üretici fonksiyonuna rastlayamazsınız.

-53-

KUR'AN-I KERİM VE BÜTÜNSSEL OKUMA

Kur'anı Kerimde ayetlerin zamana ve şartlara göre inmiş olmasının günlük hayatımıza uygun bir yapıda dizayn edilmesi ile çok sıkı bir ilişkisi vardır ve bu durum asla gözardı edilmemesi gereken son derece önemli bir durumdur. Sebep-Sonuç ilişkisi de denilen "Koşul"a bağlı "Önerme" biçimi, dikkat edilmesi zaruri bir okuma biçimine ve hayata aktarılması gereken bir yöntem haline dönüşmelidir. Tüm ayetler bu formdadır, bazen bu form, bir kaç ayet ya da onlarca ayet olarak tezahür edebilir.

Ayetlerin yapısına dikkatlice bakılırsa öncelikli olarak bir sosyolojik durum tespiti: "Koşul" tanımı, tarifi ya da bir durum tespiti yapılır. Bu koşul hakkında Allah'ın önerisi ise genelde ayet sonlarında gerek kensi sıfatına atıf yapması ya da doğrudan muradını hatırlatması bir "Önerme"dir. Bu tavsiyenin gerçekleşmesi mevcut koşulların olgunlaşmasından bağımsız düşünülemez. Böyle bir bakış açısı tamamı ile parçacı bir bakış açısıdır ve hata yapılması kaçınılmazdır. Koşul, önerme ile tavsiye edilen bir çözüm önerisi ile düzeltilmek istenir ve sonuç kısmı Allah'ın bu konudaki kesin istediği emir ya da muradı ile biter. Ayetler dikkatli bir şekilde incelendiğinde aşağıdaki sıralamanın hiç değişmediği görülecektir.

Koşul= Sosyolojik durum, sorun, içinden çıkılması güç hal. Önerme= Allah'ın bu konuda insalaştırdığı çözüm önerisi. Sonuç= Allah'ın Muradı. Bu zincir tek bir ayetin içinde bulunamıyor ise bir kaç ayet önce veya sonrası, bir kaç pasaj gerisi ya da tüm surenin içinde aranmalıdır.

Örneğin; Bakara Suresinde 6. ayette "Unutma ki, hakikati inkara şartlanmış olanlar için kendilerini uyarıp uyarmaman fark etmez; onlar inanmazlar." Koşulu, önermesiz ele alınır ise

kafir olduğunu düşünölen hiç kimseye uyarı veya tebliğ yapılmaması gerektiğı gibi bir yanlış sonuca götürür bizi. Ayrıca kafir olmanın mutlak nihai bir kader olduğı yanılığı da cabasıdır. Oysa 6'dan 11'e kadar ki ayetler Koşul'un içindeki sosyolojik bir durum ve detaylandırmadır. 11. ayette Allah'ın Önermesi şöyledir;"Onlara "Yeryüzünde yozlaşmaya ve çürümeye yol açmayın!" dediklerinde ..."

Koşul= Allah a itaatsizlik ve Hakkı bile bile inkar, 6-10 arası ayetler. **Önerme**= Yeryüzünde bozgunculuk çıkarmayın! 11. Ayet. **Sonuç ve Allah'ın Muradı**= Allah bozguncuları sevmez, Müslümanların inandığı gibi inanın 13. ayet

Bu durum özellikle sosyal ve toplumsal hak ve hukuki ayetlerin günümüze aktarımı konusunda asla göz ardı edilmemesi gereken bir durumdur. Nisa Suresinin özeti bu bağlamda şöyledir;

Koşul= "Kadın ve Erkek bir öz'den yaratılmıştır arasında hiç bir üstünlük yoktur."

1. ayet; Ey insanlar! Sizi bir tek can(lı)dan yaratan, ondan eşini var eden ve her ikisinden pek çok kadın ve erkek meydana getiren Rabbinize karşı sorumluluğunuzun bilincinde olun. Kendisi adına birbirinizden (haklarınızı) talep ettiğiniz Allah'a karşı sorumluluk bilinci duyun ve bu akrabalık bağlarını gözetin. Şüphesiz Allah, üzerinizde daimi bir gözetleyicidir.

Önerme= Kadınların haklarını güce dayalı yöntemler kullanarak yemeyin ve onlara zulmetmeyin. Bu önerme 1. ayetten en son ayetlere kadar tüm ayetleri içine alır ve detaylandırır. Buradaki tüm detaylar koşul ve sonuç dikkate alınmaz ise İslam'dan dört eşlilikte çıkar Cariye de.

Sonuç ve Allah'ın Muradı= Tek eşliliğin tavsiyesi, Allah'ın dosdoğru yoluna varmak isteyenlerin bu hudutlara dikkat etmesi zarureti ve Allah'ın rahmet ve bereketinin tecellisi. 173-176. ayetleri arası

Kur-an ı Kerim bu tarzda koşul ve önermeler zinciri şeklinde birbirine sıkı sıkıya bağlanmıştır. Bu nedenle Kur'an ı Kerimin tamamını biliçli bir okuma biçimiyle okumak idrak etmek ve bu zinciri koparmadan içselleştirmek gerekir. En iyi lafız veya güzel okuma, ezberleme, kavram, sayısallaştırma, kombinasyonlar, şifreler, sırlar içermeyen sosyolojik bir okuma biçimini acil olarak yaygınlaştırmak zorundayız. İslam Aleminin belki de en büyük sorunlarından birisi, Kur'anı Kerim'in tam ve bir bütün olarak anlaşılmasının önündeki engel, parçacı okumadır. Her bir alanı meslekleştirilmiş, ilimleştirilmiş katı ezbere dayalı öğretilerdir. Oysa Kur'anı Kerim asla balık vermez, balık tutmasını öğretir. Onun muhatabı usta çırak ilişkisidir ancak çırak mutlaka ustalaşmak zorundadır. Durum böyle iken İslam Aleminin sürekli muhatabını çığ balıkla

besler. Çıraklar daima çırak, ustalar usta. İctihat kapımız kapalı, fikir ve düşünce dünyamız alabildiğine dar, eleştiri kültürümüz haddini aşan amaçsız söz ve söylencelere dönmüş durumda.

-54- ARABESK MÜSLÜMANLIK

Din, hayatın her alanındaki sosyolojik bir mücadele biçiminden ziyade, salt formel olarak Tanrı ile İnsan arasındaki ilişkilerin düzenlenmesi şeklinde anlaşılınca Din, askeri disiplin ile yalnızca Tanrıyı memnun etme vecibeleri"ne dönüşür. Tanrıyı memnun etmek uğruna çoğu zaman bir başka insanın hayatı heder edilebilir. İnsanların üzerinde yükselerek Tanrıya ulaşılma vehameti çokça karşımıza çıkabilir. Oysa Allah;"Kestiğiniz kurbanların kanı ve eti bana ulaşmaz" derken tam da bu durumun vehametine işaret eder. Din, insan ile insan arasındaki ilişkileri düzenler. Zira Allah'ın kendi, bir din ihtiyacında asla olamaz.

Din'in yukarıdaki sığ çerçevede anlaşılmasında en önemli unsur, hayatın sorunlarından kaçıp sığınılan bir liman olmasını sağlayan bazı düşünce ve ekollerinin varlığıdır. Hayatın içinde barındığı bir çok sorunu kadere ve felek çemberine hapseden düşüncede ki insan, bu dünya zindanında mahkum gibidir. Şimdi gelin işte bu arabesk dinden kimin faydalandığına bir bakalım. Birinci sırada değişmez bir mihenk olarak tüm insanlık tarihinde karşımıza çıkan bir güç erk'i olarak; iktidar var. Zalim İktidarlar, tebaasının arebesk çalıp söylemesinden gayet memnun olurlar zira insanlık tarihinin bir diğer adı bana kalırsa "İnsanlığın Arabesk Tarihi"dir. Bir diğeri de kaçınılmaz olarak bu değirmene su taşıyan her türlü İslam Dışı boş inanç olan düşünce ve ekollerdir. Somut örneğini şöyle ön plana çıkaralım ve en çok bildiğimiz Anadolu topraklarının biraz geçmişine gidelim. Bu tablo tüm uygarlıkların motamot bir kopyası gibidir.

Mutasavvıflara ve ulemaya karşı eskiden beri büyük bir hürmet ve iltifat gösteren Selçuklu hükümdarları, aynı şekilde, Anadolu'ya gelen bu dervişlere de sahip çıktılar. Osmanlı'nın kuruluşu öncesinde Anadolu'da faaliyet gösteren mutasavvıflar arasında;

Konya'da vahdet-i vücud düşüncesini sistemleştiren Muhyiddin b. Arabi (ö. 638/1241),

onun görüşlerini geniş çevrelere yayan talebesi Sadreddin Konevi (ö. 673/1274),
Füsüsü'l-Hikem'in ilk sarihi Müeyyidüddin Cendi (ö. 691/1292[?]),
vahdet-i vücud düşüncesinin önemli temsilcilerinden Saidüddin Fergani (ö. 699/1300),
Mevleviyye'nin piri Celaleddin Rûmi (Mevlana olarakta bilinir) (ö. 672/1273)
Sühreverdiyye'den Evhadüddin Kirmani (ö. 634/1237) gibi önemli şahsiyetler,
Kayseri ve Sivas'ta Kübreviyye ricalinden Mirsadü'l-ibad sahibi Şeyh Necmeddin Daye (ö. 654/1256),
Tokat'ta Lemeat sahibi Fahreddin Iraki (ö. 688 veya 709/1309-10), Kırşehir ve dolaylarında
Hacı Bektaş-ı Veli ve Yunus Emre gibi önemli mutasavvıf zevatlar bulunmaktaydı. Bu düşünce
ve fikir adamlarının Din'den anladıkları bir hücreye ya da mescid içine hapsolmuş, kendisini
tanrı ile birleştirmeye, tanrıda yok olmaya, onunla hemhal olmaya, onda meftun olmaya, O'na
aşık! Olmaya indirgenmiştir. Bu inanç ve düşünce biçiminde Tanrı, mistik'tir. Ne yaptığıнын
hiçbir hikmeti akıl ile sorgulanamaz. Bu düşünce ve fikir dünyasının insanları bireyi
uygarlaştırırken sosyolojik olarak medeniyeti unutturdular. İktidara koşulsuz itaat eden, pasif,
zalimin burnunu yere sürtmeyen, bireyci, hurafelere düşkün, masal ve menkıbe kulağı
kabarık, sürü psikolojisi ile hareket eden bir toplum inşaa ettiler. Bu düşünce ve fikir
dünyasının Budist çileci hayatından bir farkı yoktur. Bir lokma bir hırka, yansın ne çıkar
umurunda mı dünya.

Bir uygarlık kurulduğunda Medeniyete adım atıp atamayacağı üzerinde yükseldiği
toprakların verimliliğine bakılarak değerlendirilmelidir. Bu toprakların "İslami"liği eğer
değerlendirilecek ise yukarıda listelenen Budizm+Taoizm+Hint mistikçiliği "öz geçmiş"i
dikkate alınmadan değerlendirilmemelidir. Zira Uygarlıklar kurabilirsiniz ancak Allah,
İnsanlığın bir MEDENİYET kurmasını ister. Uygarlık ile Medeniyet arasında büyük farklar
vardır. Uygarlık İktidar temelli, Medeniyet ise İnsan merkezlidir. Ayrıca Uygarlık, insan emeğini
zayi etmede daha dikkatsiz ancak Medeniyet insan emeğini merkeze alır ve yüceltir. Bu
çerçevede işte bu topraklarda diğer coğrafyalarda olduğu gibi birçok uygarlık kurmuş
olmasına rağmen Medeniyet kuramamıştır. Zaten İslam bir Medeniyet nihaisi değil bu
uğurdaki mücadelenin adıdır. Kominizm'in çalıp kendine uyarladığı UTOPIA işte bizim bu
Medeniyetimizdir. İslamda kurdun ya da kuramadına bakılmaz, bunun için ne gibi çabalar
harcandığına bakılır. Çünkü bu hedefe odaklanmanın manifestosu Fatihada:"bizi yolda tut,
yoldan çıkanlara yoldaş eyleme" niyazıdır. Rabbim kabul buyursun...

-55-

PEYGAMBER SÜNNETİNİ ALLAH'IN SÜNNETİYLE KARIŞTIRMAK!

Kainatta meydana gelen olaylar Allah'ın koyduğu bir takım kurallara, kanunlara tabiidir. Her şeyde bir sebep sonuç ilişkisi vardır. Evrenin yaratılışından, kıyamet kopuncaya kadar tabiat olayları bu kanunlara bağlı olarak gerçekleşir. Sünnet, Sünnetullah kavram olarak en çok anlaşıldığı düşünülen ancak en çok üzerinde hata edilip anlaşılmayan bir kavram. Kainatın işleyiş yasası. Allah'ın kudreti anlamına gelen bu muazzam düzen kendi içinde düzensizlikleri de barındıran, kusursuz bir yasalar bütünüdür. Bunu bir kenara yazdık...

Allah'ın yarattıklarında yasalar olmasını bize göstermesi, bu yasaları, onlardaki hidayet ve öğüdün en mükemmel şekilde devam etmesi için tedvin edilmiş ilimlerden bir ilim yapmamızı bize zorunlu kılar. Allah'ın yasalarını bilmek en önemli ve en faydalı ilimlerdenidir. Kur'an pek çok yerde ona değinir. Bunu da bir kenara yazdık...

Tarihin yasalarını araştırmanın Allah'ın kitabıyla çok sıkı bağları vardır. Bir hidayet kitabı olması ve insanları karanlıklardan aydınlığa çıkarıcı olması nedeniyle bu yasalarla kopmaz bağları vardır. Çünkü bu ameliyenin pratik yönü, beşeri ve tatbiki yönü tarihi yasalara boyun eğen, onun hükümlerine göre hareket eden bir özelliğe sahiptir. Öyle ise ondan ilham almaya çalışmamız gerekecektir. Kur'an-ı Kerim'in bu sahalarla ilgili düşünceleri ve verileri tespit edilmelidir ki, Kur'an ve İslam düşüncesinin tarihsel yasalara nasıl bakması gerektiğini belirleyen genel bir çerçeve oluşturabilsin.

Şimdi kenara yazdıklarımızı derleyip toplayıp şunu söyleyebiliriz. Herhangi bir dilde kullanılan bir kelimenin zamanla anlam değişikliklerine uğradığı bilinen bir geçektir. Bu anlam değişiklikleri neticesi de bazen bir kelime eski anlamını tamamen yitirirken, bazen temel

anlamını korumakla birlikte ifade etmek içinde kullanılır hale gelebilmektedir. Bundan dolayı sünnet kelimesiyle, ona bitişerek yeni bir kavram oluşturan “Allah” kelimesinin, oluşturdukları “sünnetullah” ifadesinin farklı kavramlar olmadığı ortaya çıkmış oluyor.

Sonuç: Sünnetullah, Allah'ın kainat için uygun gördüğü, kendisinin de bu kurala bağlı kaldığı davranış biçimidir. Allah'ın bu davranış biçiminin ahlaki bir temele oturması demek, muhatabında güven duygusunu pekiştirmek demektir. Allah'ın davranış biçimi bu kadar sabit yasalar ile belirlenmiş iken Elçilerin bu yasalara rağmen “ilaveler”mi getirdiği yoksa “mevcut” yasalara mı uydukları sorusunu kendi deyimleri ile SÜNNET İnkarcılarına sormak gerekir.

Dolaylı olarak çarpık hadislere olan itirazlarımızı Sünnet ve Peygambere karşı bir kurum haline getirmek ahlaki bir davranış değildir. Hadis İnkarcısı eşittir Sünnet İnkarcısı gibi çarpık ithamlar yukarıda bahsi geçen ve çerçevesi çizilen konuya kör ve sağır kalmaktır. Muhtemeldir ki yukarıdaki çerçeve, Allah'dan rol çalmak isteyenlerin pek de işine gelmemektedir. Çünkü yukarıdaki çerçeve, her iş ve oluşun bir hikmet, her tutum ve davranışın bir ahlak, her sonuç ve güzel işin Allah'ın akıl ve irademize sunduğu muhteşem güzellikler olduğu gerçeğini gölgeler. Masal, Rivayet ve çoktan ölmüş tarih olmuş Atalardan gelen her şeyin, sorgusuz sualsiz kabulü; “patatesçilik”ten başka nedir ki!

Çünkü patatesçilerin de en değer verdiği şey toprak altındadır.

-56-

ALLAH'IN KAHRAMANI SENSİN

Kast Sistemi, dünyanın bilinen en eski sosyal sınıf farkına dayalı hiyerarşisidir. Hint kıtasında mazlum kardeşlerimiz yaklaşık dört bin yıldır bu sistem altında inim inim inlediler. Bu sistemde tepede bulunan sözde yarı Tanrı insanlar, onların altında ruhbanlar ve onların altında askerler şeklinde piramid aşağıya doğru iner. Piramidin en altında daima Köleleştirilmiş Halk vardır.

Bozgun, kargaşa ve kaosa dayalı tüm toplumlar bu tür kast sistemi ile kontrol edilirler ve güçlerini en alt tabakanın emeğinden alırlar. Gün gelir biri çıkar bu en alt tabakadan bir güç ortaya çıkarır ve piramit tepetaklak olur. Kast sistemlerinin kurucuları ya da yöneticileri aslında kendi tabanlarında inanılmaz bir güç ortaya çıkarırlar ancak bunun farkında değillerdir. Bu gücün adı Halk'dır.

iki paragrafı bağlayacak bir tarihsel süreçten hemen bir örnek verelim, Yer Mısır.

Musa işte böylesi köleleştirilmiş ve kastlara ayrılmış bir Halktan “asa” yaptı. Yere attığında bir ejderhaya gönüştü bu asanın tüm gücü kire ve pisliğe bulaşmamış alınterine dayalı bembeyaz ellerdi. Bembeyaz elleri olan ejderhalar, yalanların ve yılanların üstüne çıktı, onları ezdi ve ne kadar yalancı, düzenbaz, sihirbaz, işbirlikçi varsa yuttu.

Şimdi tüm dünya paradigmalarını yeniden gözden geçiriyor. Türk Milleti nasıl olur da 15 Temmuzda çıplak ellerle, ellerinde sopalarla ve taşlarla tankları ezdi geçti, şaşkınlık. Sistemin en alt tabakasında bulunan bastırılmış ve sindirilmiş, daima korku ve umutsuzluk içinde yaşayan bir kitle nasıl olur da sistemin en tepesini alaşağı edebilir, ve etti de. Söyleyeyim;

Çünkü Allah daima ezilenlerin tarafını tutar. Onlar ne zaman ki harekete geçer Allah da harekete geçer.

Görmedin mi o geceyi üç bin melek tankların üzerindeydi.

Görmedin mi o geceyi üç bin melek uçakların kalkacağı yolları tarumar ediyordu.

Görmedin mi o gece ki üç bin melek indikçe tepelerine iniyordu.

Sen at, sen attıkça Allah da atar.

Şimdi daha önce sürekli sorduğun şu soruyu bir daha sorma; "Allah bize neden yardım etmiyor?"

Artık; "Allah'a ben nasıl yardım ederim?" diye sor. Sen ettikçe O da etti ya, o gece görmedin mi!

İnsan! Fenomenler üreten, ürettiği fenomenler aracılığı ile kendi düzeni içinde kendi türünü sömüren, katleden ve kandıran varlık. Kast Sistemi ne ki daha ne şaklabanlıklar yapmadı ki!

Ateşte yürüyen sahte kahramanlar, denizleri yaran uyduruk kahramanlar, göğşe çıkan ateş çalanlar, yerin altını üstüne getirenler, şifa dağıtanlar ve hastalıkları iyi edenler

vee her türlü hile ve sihirlerle Halkı Biz; "tanrının kahramanlarıyız!" diyerek aldatanlar.

Öylemi! Pekii;

Alın size Ateşten sağ çıkan; İbrahim,

Denizleri yaran; Musa,

Kuyudan, Balığın karnından sağ çıkan; Yusuf, Yunus

Yetmedi mi, Şifacı Eyyüb.

Ey İnsan! onlar kahramansa bunlarda kahraman, yok bizimkiler kahraman değilse sizinkiler sahtekar değil de ne! Bizimkiler de yanmıyor, boğulmuyor, uçuyor ve dipsiz kuyularda kaybolup gitmiyor. Kulak verin şimdi Kahramanlarımıza Ey Sahtekarlar!

Ya hizaya gelin, ya kaybolup defolup gidin tarih sahnesinden...

Allah'ım, Sen bu uyduruk kahramanlarla sahtekarları nasıl da anladıkları dilden dize getirdin, Muhteşemsin!

İşte bu perspektiften hareketle asla unutma! Allah, Kur'anda peygamberlerden Muhammed'e söz ederken O'na; "Tıpkı Onlar gibi Benim Kahramanım da Sensin" demişti. O gün O'na söylediğini bugün ve yarınlarda Sana söylüyor;

Allah'ın Kahramanı Sensin.

-57- KARMAKARIŞIK BASİT

Askerden yeni gelmişim, daha henüz çekyatta ya da yatakta yatmaya alışamadığım günler, yerde yatıyorum. Hele ki en ufak bir ses de siper alışısı beynimin. Bir telefon geldi çok sevdiğim bir abimdi,

- Gel, dedi. Seninle burdan taa Antalya'ya kıyı kıyı, geze geze gideceğiz, hem bagajda tişörtler var onları satacağız hem de bir hafta on gün tefekkür edeceğiz. Kendine zor bir konu bul kafana takılan, onu işleyelim, amacımız ticaret değil bir tefekkür yolculuğu olsun, dedi.

- Abi askerden yeni geldim, eş dost, akraba ve insan içine daha yeni yeni çıkıyorum, ben gelmesem!

- Sana soran olmadı, bir saat'e hazır ol, dedi.

- Başüstüne abi, peki dedim. Çünkü bu abiyle çok ilginç bir şekilde tanışmıştık. Çoğu zaman Ben onun dükkanın köşede işten gelince duruyor diğer arkadaşlarla rastlaşıp üç beş kelam edip öyle gidiyorduk evlere. O günlerdi işte tanışıklığım. Köşe, abinin dükkanın köşesiydi. Gençliğin serde olduğu zamanlar, halı sahalarda zıpkın gibi top koştuduğumuz dönemler. Arkadaşları bekliyorum, yaz bitmiş sonbahar ise sonlarını yaşıyor, hangi gün hatırlamıyorum dükkandan çıktı ve;

- gel, dedi içeri, katalitiğin yanına otur, ben sana bi çay söyliyim dedi. Daha önceden tanırdım kendisini. Bir hesap defteri vardı, alacakları, ay sonunda gelmeyince üstünü çizirdi yanında yazan telefon numarasını da aramazdı. Elemanlara "isteyene, söylemeye utanana, denkleştiremedim diyene, hesabını Allah ödedi, Selametle Kardeşim deyin, gönderin" derdi. Mahalleli de özellikle ondan alış veriş yapardı. Hem imkanı olmadığından hemde bu sıcak Muttaki adamın tok gözlülüğüne gizliden gizliye hayranlık duyarlardı. O zamanlar dikkatimi çekiyordu ya ondan hiç tereddüt etmeden daldım içeri. Çay geldi muhabbete başladık söz geldi dayandı hayat, dünya, doğum, ölüme. Neler okuduğumu sorunca, anlattım bende

hayatımın en anlamsız anlamı olan, o dönemin saçma sapan kitaplarından edindiğim çöpleri, öyle ulu orta boca ettim her yere.

- Abi, dedim. Bak! Hayatın bir döngüsü var, yaşadıklarımız bir gölgeden, bir zamandan ibaret, aslında biz yokuz. Zaman da yok, evrende zaman her yerde farklı farklı akıyor. Kainat bir tek olmayabilir, paralel evrenler var. Evrende tek renk kahverengidir, karadeliklerden bi içeri girebilirsek başka evrenlerde daha güzel yerlerle karşılaşabiliriz. Birde bak abi Kur'anda bir sayı var toplayıp çarpıp bölünce birbirlerinin katları çıkıyor. Muhteşem bir şey abi. Bu Allah'ın var olduğunu gösteriyor, falan da filanda derken o sırada bi abla girdi içeri.

- Ben, dedi sıkılarak ve utanarak, bizim oğlanın iki ay önce ortaokul için aldığı pantulun taksidini getiremedim, kusura bakma ödeyecek gücüm de yok, bey de işten çıktı kömürü zor aldık, dedi. Ben bi an paralel evrenlerden ışık hızıyla dükkana geri döndüm. Heybetleniyordu böyle zamanlarda abim. Boyu uzuyor, omuzları genişliyor, gözleri biraz buğulu ve uzaklara bakarak,

- abla, dedi "onun parası ödendi" Hep yapardı bunu, duyardım. Bu kez ilk defa yakından şahit oldum.

- Alla Allahhh kim ödedi ki, deyince.

- Allah ödedi abla, dedi. Sen kalbini sen ferah tut.

İşte o gün ben bir karadeliğin içine düştüğümü anladım ama çıktım. Işık hızı bile kaçamazken ben içine düştüğüm karadelikten kurtuldum. Bana dönüpte zaten,

- Bu anlattıklarını şu giden ablaya yetiş de ona bi anlat, faydası olursa senin Dinine gireyim, dedi.

O günden sonraydı asıl tanışıklığım, lafı uzatmıyım, geldi aldı beni abi arabayla, yola çıktık. Önce sımsıkı sarıldık kucaklaştık neredeyse bir buçuk yıl hiç görüşmemiştik. Ama abimle sabahlara kadar sokaklarda sorduğum sorulara verdiği cevapları hiç unutmadım;

“Tevhid, bir slogan değil bir hayat nizamı ve her yerde Allah bizi görüyor ve duyuyor gibi yaşamaktı.”

“İslam bir hayat biçimiydi.”

“Muhammed, çok dertli bir adamdı. Mazlumlar için geceleri uykuları kaçırdı.”

“Zalimler kibirlerinden öleceklerini unutup, düşünmezler.”

“Mü'min bir yüreğin kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı için O en özgür adamdı.”

Saatler, geceler, günler, aylar...

Çıktık yola...

Kafamda deli sorular ama en büyük sorun şu bi sürü kitapta okuduğum ve bir türlü ne olduğunu anlamadım İslami Hareket Modeli'ydi. Dedim ki,

- Abi benim zor konum şu: “İslami Hareket Modeli” Nedir abi İslami Hareket?

Ya o kadar basit cevap verdi ki bir an saçımı başımı yolasım geldi. Onca kitap, onca tefsir, onca meal karıştır, onca sohbeta katıl bir türlü cevabını bulama, adamın söylediği tek cümle bitirdi beni.

- Olm dedi ne safsın ya ne kurcalıyon, İslami Hareket; İslami hareket etmektir, dedi.

- Çüşüş, bu kadar basit mi yaaa dedim, sonra abi çok afedersin ya demek zorunda kaldım.

- Evet ne sandın. İslam bir motod değil, bir hayat biçimi, yaşarken metodlar işe yaramaz, neye ne zaman ve nasıl davranacağını ezberleyemezsin, duruma göre, şartlara göre, değişen durumlara göre değişmeyen ilkeli davranmaktır, bu kadar basit.

- Abi o zaman dönelim dedim geri, benim bu yolculuğa ihtiyacım kalmadı.

- Güldük, baya güldük, gül gül öldük ama yola devam ettik. Bu kadar basit miydi ya! Bu İslami Hareket Metodu için bi sürü kitap yazılmış defalarca okumuştum, hiç bişi anlamamıştım.

Daha anlatacaktım ama kendi hikayemi dinletmeyeyim bu hikayenin devamı, belki de senin karmakarışık gördüğün basitliklerin içindedir. Kendi hikayenin içinde...

-58- YIKILMADAN VE DİRENEREK, İBRAHİMCE.

Ben peygamberlere tav'ım abi. Hepsine. Arıza adamlar, bak şimdi hele biri var çok fena.

Babasına posta koyuyor, Nemrud'a posta koyuyor, Mabede dalıp putları kırıp ruhbanlara posta koyuyor sonra da milletin karşısına geçip "gelmişinize de geçmişinize de" deyip toplumun geçmişten getirdikleri herşeyi “din” sanmayı yerden yere vuruyor... Vay canına...

Hay canına yandığım İbrahim hayy, Vayy benim iki gözüm vayy... İbrahim. Ahh, iki gözüm Muhammed'in dert babası, atası.

Yerini yurdunu Tevhid için İslam için terk eden Müslümanların, Yahudilerin, Hristiyanların, Sabiilerin, Gnostiklerin, Mazdaistlerin velhasılı Hindu'su da dahil Mezopotamyada ve etrafında her milletin, inancın gıpta ile yad ettiği "atamız, babamız" dediği ama davasını ıskaladığı peygamber. Ne işin var be mübarek, millete posta koyup yerleşik düzenin tezgahını bozuyor, babanla tartşıyor, milletle papaz oluyorsun da yerinden yurdundan ettiriyosun kendini! Sende, Beykoz sırtlarında bir malikanede yanmaz kefen, Adıyamanda şöyle görkemli bir cami yaptırıp nerde akli dengesi bozuk, alkolik, tinerci bağımlısı fakir fukaraya çorba ayağına tövbe ettrip sümükü şerif, nallı sırlı zikirli dua kitabı satarak deden Nuh'un gemisini hangi ağaçtan yapıp hani dağa oturduğunu anlatarak, Hud'dan girip Salih dedenin kayaları oyarak mesken tutan halkından sonrada devesinden bahsetsen olmaz mıydı tiviler de ha!

Hem bu hikayeler Ramazanlarda da çok tutuyor haa. Onları anlatarak geçirseydin ya ömrünü. Belki herkesi Müslüman da yapardın ha! Hiç anlamıyorum seni ve senin gibilerini. Gözü karaları, açın hali ile dertlenip tokun rahatını kaçıranları. Çıplağı giydirmek, ezilen kadınların haklarını savunmak, yerinden yurdundan göçenleri yolundan çevirip evinde misafir etmek. Haklıya haklı, haksıza haksızın diyebilmek.

Mazlum için şefkatli zalime karşı keskin bakışlı oluşunuzu. Bu dirayet, bu öz güven, bu cesaret ve her şeyden vazgeçişin sırrı ne? söyleyen ya Ey İbrahim!

-59-

FAZLADAN KILINAN NAMAZLAR, FAZLADAN TUTULAN ORUÇLAR, ZİKİRLER, TESBİHATLAR, DUALAR, FARKLI GİYİNERLER.

Dine sonradan eklenen her yeni uygulama yahut arttırma (namaz, zikir, dua, tesbihat, farklı giyimler v.b) Mü'minlerin eşitliğini bozar. Çünkü Allah, tüm ibadet formlarını herkesin kolaylıkla uygulayabileceği biçim ve sürelerle belirlemiştir. Amaç hiçbir bireyin bir başkasına üstünlük taslamasını önlemek ve Dinin sosyal hayata dönük yönünü canlı tutmaktır. Allah'ın Dini böyle bir şeydir. (Ed-Din-i El-İslam, The İslam)

Dine ne kadar sonradan eklenen (bid'at) şey varsa hepsini sürekli savunan ve topluma dayatan Ruhbanlar ise bu eşitliği bozarak; "Biz sizden daha dindarız", "Biz Allah'a daha yakınız" diyerek Dinde söz ve otorite sahibi olmak isterler. Bunu yaparken de "Ne zararı var ki", "Camiye milleti toplayıp Kur'an okuyoruz fena mı?" gibi kılıfların ardına saklanırlar. Unutmayın ki Din, bu durumların sürekli yapılması ve sürekli böylesi uygulamaların eklenmesi sonucu KURUMSALLAŞIR. Kurumsallaşan Din, böylece herkes tarafından yaşanamaz hale gelir ve hayatın içinden uçup gider.

Kur'anı Kerim, içerdiği mesaj itibariyle evrenseldir. Bir kısmımız tüm kainatın bilgisinin içinde olduğu saviyla sürekli hazineler çıkarılması gereken bir define gibi söz eder ondan. Bir diğer bakış açısı ise yerel sorunların çözümlerinin özel oluşu nedeniyle onu 1400 yıl öncesine Mekke ve Medine sokaklarına hapseder. İki kafa da aynı. Birisinde Tanrı tüm kainatın yaratıcısı ancak meramını bir türlü anlatamadığı bir kitabı var. Diğeri ise masal anlatıyor.

Kafayı değiştirin beyler bayanlar! Bu kitabın içeriği ilkokul birinci sınıf seviyesinde bir anlam dünyası ile İNSANLIĞA hitap eder. İnsanlık tarihinin en başından günümüze kadar daha öldürmek, çalmak, kadınlara ikinci sınıf muamele etmek, yeryüzünde insanları yerlerinden

yurtlarından sürmek gibi en ilkel vasıflarımızı düzeltememiş olmamız bunun en büyük kanıtı olsa gerek.

Ayrıca tek tek, ayet ayet okunup anlaşılmaya çalışıldığı için, tek tek ve yine ayet ayet işine geldiğinde kullananlar olduğu için bir türlü bir bütün olarak anlaşılmıyor. Kur'an'ı Kerim bu nedenle bilinçli bir toplum inşa edemiyor. Bu Allah'ın sorunu değil sorun bizde!

Allah büyük fotoğrafa bakmamızı istiyor. Büyük fotoğrafı göremedikçe kendi küçük fotoğraf albümümüze bakıp bakıp duruyoruz. Cesur ol Tarih yaz, Tarih olma. Bu hayat SEN'den ibaret. Kapat gözünü bak hiç bir şey yok. Bu hayatın kahramanı sensin. Kur'an sana hitap ediyor ve seni harekete geçirmeye çalışıyor. Eskileri hatırlamak işte bu yüzden. "Onlar başardı sende BAŞARABİLİRSİN" demek için...

Kur'ana değerli kağıt, değerli papağan veya dünyaya hitap etmeyen anayasa kitabı muamelesi yapıyoruz. Asıl mesele Kitabın hedeflediği kimlik inşasını sağlamak. O kitap da SENSİN. Kitabın muhatabı SENSİN Sende ortalarda yoksun.

Şimdi tarihi yaz, zamanı güncelle, hayatı kuşat, savaşları durdur, adaleti sağla. Cübbe giyip, sakal bırakıp, masabaşında ya da duvarda duran kitaba, yüzyıllar önce başarmış peygambere işi paslamak kolay...

-60-

ZEKERİYA PEYGAMBERİN DUASI VE ÜÇ GÜN ORUÇ MESELESİ

Meryem Suresi, doksansekiz ayet olup Mekke'de nazil olmuştur. Bazı tefsircilere göre 58. ayet, bazılarına göre de 71. ayet Medine'de nazil olmuştur. Bu sure, diğer bahisler yanında, özellikle Meryem'den ve onun İsa'yı dünyaya getirmesinden bahsetmesi sebebiyle "Meryem Suresi" adını almıştır. Kur'anı Kerimde Meryem Suresinde 1 ila 15. arası ayetlerde bahsedilen Zekeriya Peygamber, Yahudi toplumunun dini ve siyasi parçalanma yaşandığı bir ortamda Rabbine içinden niyaz eder; *"Rabbim bu toplumun içinde benim ve Yakub'un mirasını (Tevhid) sürdürebilecek bir topluluk göremiyorum. Bana bir yardımcı gönder zira tek başıma gücüm tükendi."*

19.4 - şöyle demişti: "Ey Rabbim! Doğrusu, artık kemiklerim gevşedi, saçlarım ağardı. Ama şimdiye kadar, ey Rabbim, Sana yönelttiğim duada cevapsız bırakıldığım hiç olmadı.

19.5 - Ve gerçek şu ki, ben göçüp gittikten sonra yakınlarım(ın yapacakların)dan kaygı duyuyorum; çünkü karım baştan beri kısırdı. Öyleyse, bana katından, benim yerimi alacak bir yardımcı bahşet.

Dua içeriğinden çok üzerinde durulan Zekeriya'nın yaşlılığı ve karısının kısır olup olmadığı bildirilmemesine rağmen meallerde karısı için tıbbi olarak; "kısır" teşhisi konmasıdır. Ayrıca ayette geçen (veliyya), Zekeriya'nın bir çocuk özlemi ile açıklanamaz. O kendisinin davasına sahip çıkacak ed-Din'i İslam'a hizmet edecek birisinin eksikliğini dile getirmektedir.

Duasına karşılık bulan Zekeriya'nın oğul müjdesi karşısında yaşadığı şaşkınlık beraberinde "Bana bir işaret göster" şeklinde ayette detaylandırılır. Mucize algısı ve Rivayet kültürü ile örülü zihin genelde bu ayet mealini "Bana bir Mucize göster" şeklinde çevirince doğal olarak Zekeriya'nın mucizesi de üç gün boyunca dilinin tutulması şeklinde anlaşılır. Kur'an-ı Kerim'in hiç bir ayetinde "mucize" kelimesi geçmez. Müşriklerin ,Peygamber mesajını bastırmak ve onu

bir sihirbaza çevirmek için kullanmak istedikleri bu yöntem Kur'an tarafından Sünnetullah'a göndermeler yapılarak boşa çıkartılır. Zekeriya'nın bir işaret beklentisi

19.10 - Zekeriyya, "Rabbim, öyleyse bana (çocuğumun olacağına) bir işaret ver", dedi. Allah da, "Senin işaretin, sapasağlam olduğun hâlde insanlarla (üç gün) üç gece konuşamamandır" dedi. şeklinde çevirilen ayette maalesef "konuşamamandır" şeklinde karşılık bulur. Oysa ayette konuşamamak değil konuşmama eylemine bir atıf vardır. Zekeriya'dan istenen çok basit bir şeydir. Hatta kendi elinde olan bir şeydir.

Mihraba çık, son sözlerini söyle evine git, işine konsantre ol, psikolojik olarak yıpranmış bir beyin ve bir bedenle çocuk beklemektense karınla ilgilen. Üç gün oruç meselesi budur, dil tutulması değildir.

-61- SOL'LA BENİ

Solla beni Kubart, Sağla beni Firavun. Musa dan Mazdek'e fukaralığın gücü...

Biraz ideolojilerden konuşalım. Kapitalizm, Sosyalizm, Liberalizm. Bizler toplumsal olarak Dinde fırkalaştığımız gibi ideallerin kategorik hale getirildiği bir fırkalaşmaya da zorlanırsınız. İslam, nasıl ki insanlığı özgürleştirmek için Tevhidi ayakta tutmak isterse, Emperyalizm de halkı fırkalara bölerek idealleri çarpıştırıp kendisini ayakta tutmak ister. Aslında söylemek istediğim şey şu; Bütün İdeolojiler tek bir ideolojiyi ayakta tutmak için halkı oyalamaya yararlar. Yaz bunu bi kenara...

Biraz geriye gidelim ve halkı oyalayan oyuncaklardan birine derinlemesine bakalım, değineceğimiz konu Sosyalizm olsun. Hani şu sosyal ve ekonomik alanda toplumsal refahı devlet kararlarının getireceği yalanıyla halkı uyutan sosyalizasyon. Yakın tarihin Sovyetlerinden de daha geriye gidelim. Bizim solcuların bilmediği dönemlere. Mesela Marks amcanın (Karl Marx olarak bilinir) müridi olduğu Mazdek'in, eski İranda sosyalizasyonun zirve yaptığı ve kominizmin ilk dünyada yaşandığı Kubart dönemine...

İran da dörtüzlü yıllar. Kral Kubart zamanı İranda kapitalizm zirve yapmış, asilzadeler (kiyaniler) lüks ve sefahat içinde yaşamaya alışmıştı. Zenginler saraylarda yaşıyor, pembe diziler, evlilik programları ve macunvari yarışma programları ile zevkü sefa içindelermiş. Halk ise sefil ve perişan. Mazdek adında biri çıkar ve bu düzenin tekerine çomak sokar. “Mallarınızı fakir fukaraya paylaşın onlara da kazandıklarınızdan dağıtın” der. Halkı kıskırtır ve halk, zenginlerin çiftliklerinin, rezidanslarının üzerine çökerler. Fakirliğin, marabalığın arkasına sığınan Mazdek bu sefer Kominizmin iğrenç yüzü ile halkı yüzleştirdi. Herşey ortak olacaktı. Kısaca söyleyeyim “Evlilik” diyeyim sen gerisini anla. Kaybedecek bir şeyi olmayanların büyük bir güç oluşunu kendi ütopyası için heder edip gitmişti Mazdek. Neyse, bu dönemde gerisine gidelim...

Yer Mısır, bu kez milattan öncelere, bin ikiyüzlere. Musa ağır şartlar altında taşeron işçisi olarak çalıştırılan Mısır halkıyla tanışınca saraydan dışarı çıktı ve günlerini varoşlarda geçirmeye başladı. Mısır devlet hastanesi kapılarında halk ölüme terk ediliyordu. Kadınların yarınlarına dair umutları tükenmişti. Varoşlarda duvarlara papirüsler üzerinde “Kahrolsun Firavun” sloganları yazılarak asılmıştı. Elden gelense yalnızca buydu. Mısırlı köle ve ikinci sınıf kadınlar yerel kıyafetleri ile Firavunun devlet okularında okuyamıyor, Hitit'in ya da Asur'un kapılarını aşındırıyordu. Halkın tek eğlencesi hafta sonları taştan tetris oynamak, kahvede tavla okey çevirmektir. Haftada bir gün izinleri vardı ve bunu ancak buğday karşılığı Amon Rahiplerinin insafına kalmış miktarda silolardan aldıkları nohut, mercimek ve baklagillerle yaptıkları çorbaları Nil vadisinde piknik yaparken içebiliyorlardı. Evlerin çoğunda bacalar tütüyor, doğalgaz faturaları ödenmediğinden yemekler taş ocaklarda pişiriliyordu. Bir araya gelenler Mısır kahvehanelerinde “kendi içimizden bizi bu zulümden kurtaracak birini gönder” diye sürekli Amon'a yalvarıyorlardı. İşte büyük gün geldi çattı, Musa kavmine döndü ve dedi ki; "Ya Zillet Ya İzzet, Benimle sarp bir yokuşa kim tırmanacak!" Mısırlı ve çevre ülkelerin mültecilerinden köylü esnaf çoluk çocuk kadın kim varsa çıktı Mısır'dan. Zulüm denizini yardı Musa. Zillet kıyısından İzzet kıyısına çıkardı ahaliyi. Sabreden halk emeklerinin, direnişlerinin karşılığını almış dört bir yandan kuşatılan Mısır ise kendi içine çökmüştü. Musa da Firavunun sömürü düzenine çomak sokan biriydi ama o Mazdek gibi kominizmin ütopyasında heder etmemişti halkı.

Ucuz iş gücü kullanarak işçileri ve böylece tüm toplumu köleleştirmeye Sosyalizm denir. Bu Emperyalizimin üzerinde yükseldiği bir basamaktır. Emeğin tam karşılığının verilmeden biriktirilmesine ise Kapitalizm. Emperyalizmin nirvanası Firavundur. Mısır yöneticilerinin bir sıfatı olmasına rağmen biz onu Musa ile kavga eden gıcık bir adam olarak daha çok zihinlerimizde canlandırırız. Kur'an Tevhid ve Emperyalizm mücadelesini Musa ve Firavun kavgasıyla özetlemiştir. Bu kavga hiç bitmeyecek sürgit bir kavgadır. O da tıpkı emperyalizm gibi halkı kastlara ve ideolojilere bölmüş, yönetiyordu. Oysa fukaralık bir güç olarak arkasına saklanılabilecek herkes için devasa bir dinamiktir. İslam fukaralığı sonlandırmak, Emperyalizm ise üzerinde yükselmek ister. Musa fukaralığı arkasına aldı, bu fukaralık ve ezilmişlik ile alınterine dayalı iş gücü elinde ASA oldu ve köleleri özgürleştirdi. Meydanlarda boş boş slogan atan, “acaba emperyalizme hizmet ediyor muyum!” diye hiç kendini sorgulamayan Solcu kardeşlerimiz bu farkı gördüklerinde ve bizimle kol kola girdiklerinde belki Bizde Musa'nın Mısır'dan çıkışı gibi BARIŞ VE ESENLIK yurduna çıkarız ha ne dersin!

-62-

İSA TEKRAR GELECEK Mİ?

İsa'nın tekrar yeryüzüne dönüşü iddiası Kuran'a dayalı bir düşünce değildir. Bu düşüncenin oluşumunda Hıristiyan teolojinin etkisi ve İslama sızan rivayet kültürünün etkisi büyüktür. Kendi istediği gibi bir kurtarıcı bekleyen herkes bu geri dönüş fenomenini benimser ve işler. Bu konuda o kadar çok ayet yanlış tevil edilir ki işin içinden çıkmak için tüm ayetleri redakte etmek zaman alır. Bu nedenle bu konuyu kökünden sona erdirecek bir ayet belirtip İsa'nın tekrar yeryüzüne inmesi konusunu bitirmek gerekir.

İsa'nın yeryüzüne ineceğine dair ayetlerde en büyük delil ayeti Meryem 33. ayet gösterilir;

"Selam üzerimedir; doğduğum gün, öleceğim gün ve diri olarak yeniden-kaldırılacağım gün de."

burada "Yeniden doğacağım, yeniden geleceğim, yeniden diriltileceğim gün" olarak geçen ayetin son bölümü, İsa'nın tekrar geleceğine gösterilir.

Oysa aynı Surenin

12. "Ey Yahya! Kitab'a (Tevrat'a) vargücünle sarıl!" (dedik) ve henüz sabi iken ona (ilim ve) hikmet verdik.

13. Tarafımızdan ona kalp yumuşaklığı ve temizlik de (verdik). O, çok sakınan bir kimse idi.

14. Ana-babasına çok iyi davranırdı; o, isyankâr bir zorba değildi.

15. Doğduğu gün, öleceği gün ve diri olarak kabirden kaldırılacağı gün ona selam olsun!

ayetlerinde bu kez Yahya'dan söz eder ve 15. ayetin orjinal arapça metni ile 33. ayette geçen İsa ile ilgili arapça metin birbirinin aynı gibidir.

15. Ayet Arapça metin: *Ves selâmu aleyye yevme vulidtu ve yevme emûtu ve yevme ub'asu hayyâ.*

33. Ayet Arapça metin: *Ve selâmun aleyhi yevme vulide ve yevme yemûtu ve yevme yub'asu hayyâ.*

“İsa tekrar geri gelecek” diyerek Meryem 33. ayeti delil gösterenlere Yahya neden gelmiyor? sorusu sorulmalıdır. Zira aynı kelimeler Yahya ile ilgili ayetlerde de kullanılmaktadır. Ayrıca bu “yeniden gelecek bir kurtarıcı” fenomeni tüm toplumların kültürel zemininde daimi kendine yer bulmuş bir düşüncedir.

Kurtarıcı Mehdi-Mesih beklentisi, İslami gelenekte önemli bir yere sahiptir ve ezilen kitlelerin kurtuluş ideallerini yaşattıkları bir ümit unsurudur. Gerçekte İslam dinine ait bir inanç olmayan böyle bir düşüncenin oluşumunda, birtakım sosyo-kültürel etmenlerin yanında, özellikle Emeviler’ in kuruluşundan itibaren yaşanan bazı siyasi gelişmelerinde bir hayli etkisi olduğu anlaşılmaktadır. Emevilerin aslında geçmiş inanç köklerinden gelen bir düşünce olan “kutsal kurtarıcı beklentisi” İslama aktarılmış eski bir kültürel düşüncedir. Dolayısı ile bu inanç yalnızca Müslümanlık başlangıcı ile gelen bir düşünce biçimi değildir. İslam’ın tekrar Arabistan Yarımadasında ortaya çıkmasından önce de birçok toplumda yaşayan bir düşünce biçimidir. Bu düşüncenin diri kalmasında ve toplumların zihinlerinde kalıcı tutulmasında iki ana etken ön plana çıkmaktadır.

1- Ezilen ve sömürülen kitlelerin umutlarını bağladıkları, mevcut hayatın zorluklarına dayanma gücü vermesi bakımından bir fenomen olması

2- Toplumlara ve kitleleri elde tutabilmek için gelecek duygusunu canlı tutarak günü düşünmelerini, sorgulamalarını ve değerlendirmelerini engelleyerek güdülemek, yönlendirmek ve bu durumdan doğan sistemi sürdürmek.

Mehdinin bir kavram olarak incelenmesi ya da değerlendirilmesinden ziyade bu kavramın bir temel ihtiyaç ve İslami bir zorunlu itikad haline getirilmesinin temelinde bu iki unsur yatmaktadır. Mehdi, Arapça bir kelimedir ve ism-i mef’ul sigasında “hidayete ve doğru yola erdirilmiş” anlamında kullanılan bir kelimedir. Terim olarak, “Allah’ ın doğru yola erdirdiği kişi” anlamına gelmektedir. Bu kavram, İslam öncesi Araplar arasında da kullanılmış olup, bununla “iyiye ve hayra götüren kişiler” kastedilmiştir. İslamiyetin gelmesinden itibaren ise, dini bir hüvviyet kazanarak “imana götüren” şeklinde yorumlanmıştır.

Müslüman camiada Mehdi olan bu kurtarıcı örneğin; Yahudilik ve Hristiyanlık’ta; Mesih,

Hinduizm’de; Kalki, Budizm’de; Maitraya, Sabiilik’te; Praşai Siva, Eski Mısır’da; Ameni, Şintoizm’de; Miroko dur. Yine Mecusilerde peygamberleri Zerdüşt’ ün soyundan Saoşyant’ı kurtarıcı olarak beklemektedirler. Moğollar, mezarına kurbanlar adanan Cengiz Han’ın Moğolları Çin esaretinden kurtarmak üzere, sekiz veya dokuz yüzyıl sonra tekrar dünyaya döneceğine inanmaktadırlar. Yemen dini düşünceside, benzer şekilde, Fars kökenli ebnanın etkisinde kalarak Kahtani kültünü, yani Kahtaniler’e mensup bir şahsın gelip evreni adaletle dolduracağı beklentisini üretmiştir. Mazdeistlerce (Zerdüştlük, Zerdüşçülük, Zerdüştilik, Mecusilik, Mazdayasna, dünyanın eski tek tanrılı dinlerinden biridir.) beklenmekte olan Şaoşyant’ın sıfatları ile Yemenlilerce beklenen Kahtani (el-Mansûr)’nin sıfatları arasındaki benzerlikler taşır.

Görüldüğü üzere bu inanç biçimi İslam’ın doğuşu ile birlikte gelen bozulmuş ve tahrif edilmiş atıl din kalıntıları ile de beslenmektedir. Özellikle kutlu ve soylu bir silsileye dayandırılması bu beklentinin hak ve gerçek olduğu düşüncesini beslemek içindir. Zira tüm yukarıda örneği verilen inanç biçimlerindeki bu kurtarıcı, çok seçkin birisinin soyuna dayanmaktadır.

Beklenen kurtarıcı düşüncesi, kendilerine yapılan zulmü engelleyemeyen düşkünler ideolojisini içerir. Ezilen kitleler, olumsuzlukları değiştirmede başarısız kaldıklarına inanmaları durumunda, kendilerini karanlıktan aydınlığa çıkarıp, zalimlerden intikamlarını alacak ve yaşadıkları bozuk toplumsal yapıyı kılıç zoruyla değiştirecek bir manevi güç olan Mehdiyi daima beklemişlerdir. Yahudilerin bu beklentisi İsa Peygamber gelmeden önce öylesine tavan yapmıştı ki mabedin her bir köşesinde sahte bir Mesih dolaşıp kendisinin beklenen kişi olduğunu iddia ediyordu. Üstelik bu beklenen kişi (**İşaya, 2/2-3; Mika, 4/1-2**) bir bakireden doğacaktı. Aslında Yahudi geleneği “hiç gelmeyecek birisini bekletmek” ve bu beklenti üzerine bir teoloji tezgahı kurmuştu. Halkın emek ve alınterini bu tezgah aracılığıyla sömürüyor mabed bu vesilesi ile zengineşerek kurumsallaşıyordu. Meryem ve İsa bozdu bu tezgahı. Meryem çocuğun babasını soranlara susarak dedi ki:“bana bir beşer eli dokunmadı” İsa ise dedi ki:“beklediğiniz kişi benim!

Toplumlara sindirire sindire anlatılan beklenen bu kutsal kişinin hakimiyeti altında geçecek dönemi, inançsızlığın ortadan kaldırıldığı, düşmanlarının yok edildiği ve doğal düzende olumlu yönde değişikliklerin söz konusu olacağı bir çeşit altın çağ şeklinde hayal ederler. Her bozulmuş inanç ve din de bu altın çağın izlerine rastlamak mümkündür. Bu zaman diliminin genellikle dünyanın sonuna kadar süreceği ve ardından da kıyametin kopacağı düşüncesi ortaktır. Bu yüzden her toplum, Mehdi’nin kendi zamanında geleceğine inanmak için sebepler bulmuş ve böylece ümitlerini geleceğe taşımıştır. Yaşadıkları her olayı, Mehdi’nin gelişine bir

basamak veya hazırlık olarak algılayarak bu uğurda geçmiş ve gelecek tüm tarihi dramatize etmişlerdir.

Müslümanların Mehdi beklentisi inancını, Yahudi ve Hıristiyanlıktan alma ihtimali çok yüksektir çünkü köken olarak İran yani Fars düşüncesi daha eskiye dayandığı için, Mesih inancını geliştiren Yahudiler’inde bu düşüncelerini dönemin en etkin dini Mazdeistlerden yani Mecusilikten aldıkları söylenebilir. Günümüze gelen tüm tahrif edilmiş inançların bakiyelerinde bunu bulmak mümkündür. Zerdüştlük, Zerdüştcülük, Zerdüştilik, Mecusilik, Mazdayasna; dünyanın eski tek tanrılı dinlerinden biridir. Tek tanrılı bir din olması onun tarihsel süreç içinde çok tanrıcılığa geçmediği anlamına gelmemelidir. Çok tanrıcılığa geçiş beraberinde İslam’ın tahrif olması ve izlerini barındırmasına rağmen bambaşka bir din haline gelmesi demektir.

Yahudiler, Babil sürgünüyle birlikte Babil’e yerleşmiş ve tüm Mezopotamyada hakim olan inanç Mazdeizm’in kurtarıcı fikrini devralmışlardır. Unutulmamalıdır ki bütün dinler ve toplumlar birbirlerinden etkilenirler ve bu etkilenme çok uzun süreçler sonucunda gerçekleşir.

Müslümanlar, her ne kadar farklı din ve kültürlerdeki kurtarıcı fikirlerinden etkilenmiş olsa da, son hali Şiiler’in “on ikinci imam”ı mefhumunda şekillenmesine kadar, kendi tarihi, kültürel ve sosyal şartlarına uygun yeni bir mehdi anlayışı ortaya koymuşlardır. Kendisini bu kurtarıcılardan birisi olarak gören o kadar çok kişi sayılabilir ki. Kendi kurtarıcı beklentilerini daha çok Yahudi ve Hıristiyanlarda var olan modele göre dokuyarak, artık kurtarıcı olarak yeni bir şahıs beklemek yerine, ölen bir kimsenin ölmeyip gaybi bir zaman sonra tekrar ortaya çıkacağını ileri sürmeye başladılar.

Mehdi beklentileri her ne kadar Şii inanç tarafından ön plana çıkarılmışsa da zamanla Sünniler arasında da yaygınlık kazanmıştır. Kurtarıcı Mehdi fikrinin bir cemaati, topluluğu, fırkayı ya da grubu bir arada tutması, tüm beklentileri yarınlara erteleyebilme özelliği de bu inancı beslemiştir. Bu nedenle Mehdi beklentisinin her inanç sisteminde olmasının onun ilahi kaynaklı bir akaid olmasından değil, istenildiği gibi kullanılabilir olmasından kaynaklandığını unutmamak gerekir. Bu inanç sistemini besleyen en önemli unsur rivayet kültürüdür ve bu kültür bir inanışı akaid haline getirmek için en önemli araçtır. Zamana yayılmış bir inanç biçiminin sorgulanmasının ne kadar zor olduğunu biz Kur’anı Kerim’in, en çok Atalar Dinini benimseyenlerin katı tutumlarını eleştirirken görürüz.

Baskı gören ve ezilen kitlelerin ortak psikolojisi olan “beklenen kurtarıcı” düşüncesi, iktidarlara muhalefeti bastırma ve avam üzerinde baskı oluşturma gücü oluşturmaları nedeniyle de sürekli

canlı tutulmuş ve günümüze kadar isim ve form değiştirerek gelmiştir. Müslümanlar arasında Mehdilikle ilgili üretilen pek çok rivayet, Sünniler arasında kabul görmesine rağmen konuyu asıl gündemlerinde tutanlar, Şii gruplar olmuştur. İktidar muhalifi pek çok Şii fırka, ölen liderlerini Mehdi olarak beklemişlerdir. Bu iddiaları zamanla bir inanç esası haline getirilerek İmamiyye Şiasının itikadi konularından biri olan “imamet” inancının değişmez bir parçası olmuştur. Mehdi inancının birçok inanç kökeninde olması beklentinin, ezilen kitlelerin kurtuluş ideallerini yaşattıkları bir ümit unsuru olduğunu göstermektedir. Müslümanlar arasında yaşatılan bu beklenti, Ümmetin tüm geri kalmışlığının unsurlarından en önde gelenlerinden birisidir. Günümüzde de her türlü ezilmişlik ve mağlubiyet duygusunun bastırılabilmesi bu sayededir. Ancak unutulmamalıdır ki; aslında bu mağlubiyet ve yeryüzünde kan ve gözyaşının Müslümanlar tarafından önlenemeyişinin nedeni, Müslümanların yapmaları gereken ama yapmadıkları, yapmamaları gerekirken yaptıkları kendi fiillerinin bir sonucudur. Sadede gelelim, İsa gelmeyecek, bir başkası da. Şimdi kalk ve biraz Allah için yorul...

-63-

KUT'LU DOĞUM HAFTASI SAFSATASI

Biricik Mutlak, Aşkın, Eşsiz ve Benzersiz, herşeyi yoktan yaratan Tanrı'nın birçok kültürel dilde adı farklı farklıdır. Adı her ne kadar farklı da olsa kastedilen Arapçadaki bizimde kullandığımız anlamda "ALLAH" kastedilir. Kültürel geçmişlerde tanrılar alt tanrılara bölünüp sıfatları yeryüzüne indirilince iş çığırından çıktı ve insanlar monoteist bir inançtan politeist inanca yatkın hale geldiler. Dünya İnanç Tarihi monoteist ve politeist inaçların sürekli yer değiştiği coğrafya ve inanç serüvenlerine şahitlik eder. Uzattım farkındayım, tamam konuya giriyorum;

Eski Türk inançlarında işte bu mutlak aşkın, eşsiz ve benzersiz herşeyi yoktan yaratan var edicinin bir kaç adı vardır. “Tengri” bunlardan biridir. Bu inanç bazı zamanlarda “KÖK” ya da “GÖK” olarak da kullanılmıştır. Onun en önemli sıfatlarından biri de KUT’dur. Gök, Kök, Kut hepsi YARATICI Allah'ın bölgesel ve yerel adıdır. İşte bu Tanrının adının bir beşere tahsis edilmesi ve özellikle bir iktidar tarafından kullanıldığında devlet idaresinde güç, yaratıcılık ve yetki bakımından sahip olunan üstün güç, ilahi bir kaynaktan gelen rahmet, bereket, mutluluk anlamlarına gelmektedir. "Kutalmış Süleyman" dediğimizde kendisinde tanrısal sıfatlar bulunan yani kendisinde KUT bulunan kişi kastedilir. Bildiğin Allah'ın oğlu, Tanrı'nın yeryüzündeki gölgesi. Şimdi bunca gevezeliği şunun için yaptım; Kutlu doğum haftası şarlatanlığı da neyin nesidir ya!

Peygamberliğin doğum günü kutlanacaksa iki gözüm Muhammed'im niye İsa'nın, Musa'nın, Yakub ya da İbrahim'in doğum günlerini, haftalarını kutlamadı. Tanrısal bir niteliği Peygamber sevgisi ile topluma yedirme şarlatanlığı mı yoksa peygambere yaranma bahanesi ile böylesi icatlar üretilen törenler, kasideler, mevlitler için ara personel ihtiyacını sağlama alma mıdır bu

uydurma gün ya da haftalar. Allah tan başka kutsal yok ise, Biz hangi KUTSAL DOĞUM'u kutlu hale getirip bir hafta olarak kutlayacağız. Peygamberler arasında bir ayrım yok ise ki Kur'an bunu bas bas bağıyor diğer elçilerin de "kutlu doğum günlerini" neden kutlamıyorsunuz o halde. Allah, Yahudileri "Üzeyir'i Allah'ın oğlu", Hristiyanları da "İsa'yı Allah'ın oğlu" yaptılar diye azarladıysa Muhammed'e bu yaptıklarınız için size neler der!

-64- ISSIZ ADA VE İNSAN

İssiz bir adaya düşsem yanıma alacağım üç şey; yanmayan çakmak, ıslak odun ve keyfimin kahyası.

Dur!

Bi dakika ya onu demicektim. Bu "İssiz adaya düşme sevdası" nerden geliyor? onu konuşacaktım.

Robinson abi, Batı'nın ürettiği bir ıssız ada fenomeni, bizim İslami gelenekte de Hay var. Başka kültürlerde de farklı farklı isimler. Ama "ada", "mağaraya sığınma" fenomeni hep aynı.

Pekii ama insanoğlu niçin ıssız bir adaya düşmek istiyor?

Ya da soruyu şöyle soralım; reel hayatta tüm ihtiyaçlar zorda olsa bir şekilde karşılanabiliyorken imkanların kısıtlı olduğu bir adaya düşme isteği neden bu kadar derinden ve sarsıcı bir biçimde yoğun bir istek olarak içimizde duruyor?

Bu sorunun psikolojik arka planını bilmiyorum çünkü bu alanda bir kartvizitim yok, onun için bu konuda artizlik yapacak değilim ama bildiğim birşey var ki İnsanoğlunun İnsanoğluna ettiğini hiç bir şey etmemiştir. Birbirimize öylesine zulmetmişiz ki birbirimizden kaçmak için canhıraş bir kaçışla ıssız bir adaya düşsek yeğdir. Ayrıca tüm kültürlerde yer almış "Kahraman Fenomeni"nin bilinçaltımızda oluşturduğu bir kalıntı da söz konusu.

Doğaya bırakılma, mağaraya sığınma, ıssız bir adaya düşme ilk başta bir ölüm tehlikesiyle karşıya karşıya kalma gibi risk taşısa da tabiat tarafından korunan ve sahiplenilen çocuk toplumlarına er ya da geç bir "kahraman" olarak döner. Topluma sunulan bu kahraman ister

istememez tüm doğanın ve ona bağlı fenomenlerin sözcülüğünü yarı kutsallığını da üstlenmiş olur. Yarı tanrısal güçlerle donatılmış doğanın sahipliğinde ve tüm benliği ile yetim bir figür olarak karşımıza çıkan doğaya, suya bırakılan çocuk, yarı tanrısal nitelikler ile toplumlar üzerinde her zaman güçlü bir söz söyleme hakkına sahip olur. Kur'anı Kerim, toplumların bu hafızasını görmezlikten gelmez. Topluma verilecek mesajın toplum genetiğine uygun ve hatta toplum hafızasında yer etmiş fenomenler üzerinden verilmesine dikkat eder. Kur'anı Kerimde "durduk yere bu Musa'nın sepetle suya niçin bırakılıyor, Yusuf niye kuyuya atılıyor, bunlar neden Kur'anda yer alıyor?" gibi duran ilk bakışta hikmeti bir türlü anlamlandırılmayan ancak çok çabuk geçilen bu ince detaylar olağanüstü bir biçimde işlenir. İşte buna verilebilecek en güzel örneklerden birisi işte bu suya bırakılan çocuk mitine karşılık gelen Musa'nın suya bırakılmasıdır. Zira Kral Sargon da bir sepetle suya bırakılmıştır. İbrahim'in mücadele ettiği Nemrud da. Ve daha nicesi. Tarkan, Tarzan, Robinson, Hay... Anne babası ölmüş böylece yetim öksüz kalarak kahramanlaşan fenomenler, Süperman, Batman, Örümcek Adam ve gırlası işte. Kur'an açıkça tüm tarihsel süreçlerde toplumların inanç kökenine işlemiş ve bu sayede uydurulmuş bu yarı tanrısal nitelikli sözde kahramanlara meydan okurcasına kendi fenomenlerini öne sürer. Ve onlar asla bu durumu inkar edemezler. İnkâr etmeleri kendi fenomenlerini de inkar anlamına gelir ki bu bir intihardır.

İşte Musa,

İşte suya bırakılan çocuk,

fenomen ise fenomen, sizin dilinizle konuşuyoruz, der Kur'an!

Bilinçaltımızda bir ıssız ada var ve İnsanoğlu ya oraya gidip kafa dinlemek istiyor ya da gidip kahraman olarak dönmek. Velhasılı bir gün, bir arkadaş bana; "gel gece zıpkınla balığa çıkalım, sen kayığı kullanırsın" dedi. Fikri bile ürkütücüydü. Gece zifiri karanlık ve deniz, Ooo!

Ama biraz merak, biraz damarda durmayan kan mı diyelim, bi de yıldızları her yerde seyretme keyfi, her yerde yok çünkü ışık kirliliği had safhada, her neyse gittik. Ben kayığı kontrol edicem, o dalıcak, balık avlıcak. Açıldık ve kayalıkların olduğu bir yere yanaştı, demirledi kayığı. Üzerini giydi, alet edavat. Bana "bekle, birazdan dönerim" dedi. O kadar karanlık ki kendi kendime "manyak mı bu! Gece bu karanlıkta nasıl göreceksin de balık avlayacak?" diye düşünürken atladi suya. Aha şu ekmek musaf çarpsın ki suya giren benmişim gibi tırstım. Üstelik kalakaldım kayığın üstünde. Ortalık zindan. Ama gökyüzünün yıldızlarla dolu oluşunun büyüüne kapıldım, seyrettim. Bir yandan tırsıyorum ama bir yandan gökyüzünden alamıyorum gözlerimi. Muhteşemdi var yaa! anlatamam.

Neyse baktım bu biraz ilerde meğerse feneri çakmış, altta balık avlıyor. Feneri yakınca onun olduğu yer aydınlık bir havuz misali gibi pırıl pırıl. Az bi zaman geçti ya da geçmedi sahil güvenlik sen gel bizi paketle götür. Meğer gece fenerle balık avlamak yasakmış. Feneri balığın gözüne çakınca balık kalakalıyor bu da kolaydan balıkları avlayıp millete artizlik yapıyormuş, üstelik beni de kayıkçibaşı yaptıydı. Her neyse işte tufaya geldik ama sormadan edemedim: "manyak mısın olm sen bu karanlıkta giriye denize, korkmuyor musun?" Bilader bi cevap verdi o gün bu gündür hiç unutmam; "Bak dedi ciğerim, denizde de karada da hayvanlar sadece insandan korkarlar, ben niye korkayım. Ben insandan korkarım, Asıl insandan kork" dedi.

Haklıydı. İnsanoğlu öldürüyor, zulmediyor, yerinden yurdundan sürüyor, aç bırakıyor, açıkta bırakıyordu. Kur'an hep bunu haykırıyordu. Allah bize "birbirinize ettiğiniz yetmedi mi!" demek için vahyediordu.

"Vay bee" dedim kendi kendime "ne laf!"

Şimdi ıssız bir adaya düşsem yanıma almacağım üç şeyi buldum;

İnsan,

İnsan,

İnsan...

-65- MUHAMMED'İN DERDİ BİRAZ BİZİ DE GERSİN.

Mekkeli zengin bir tüccar hanımla, Hatice'yle evlenmişsin. Bölgenin ticaret yolları üzerinde cirit atıyorsun. Gençsin, yakışıklısın, güçlü ve kuvvetlisin ki Hatice'nin gönlüne de gözüne girmişsin. Amcaların ve Dayıların da üstelik Mekkenin ileri gelenleri, çil çil altınlar, deve yükü mal ve itibar.

Eh be iki gözüm Muhammed'im!

Seni, hamile kadınların çetelesini tutturup doğum zamanı kapısına gidip doğum yapanın kız mı erkek mi olduğuna bakıp; kız ise "aman yalvarırım, etmeyin eylemeyin, sakın gömmeyin bu günahsız" diye ana babaların ayaklarına kapandıran neydi?

On yedilik, on sekizlik gencecik kızları umumhanelere düşürmek için alacağına karşılık alıkoyanların kapılarına diken neydi? Anası babası sahip çıkamamışların peşine düşmek, otogarlarda, istasyonlarda çakallarla kavga etmek sana mı kaldı!

Çeki senedi, kredi kartı patlamışın ne diye derdine düşüp banka şubesini basar, atm'sini kırarsın!

Putlarla güllük gülistanlık olmuş bir şehrin turizm cenneti olması sana niye battı! Canları acıkınca yiyorlardı, canları çekince tapıyorlardı. Ye, iç, keyfine bak, Balıklı göle murdar, Eyüp Sultan Camii'ne panayır, Sultan Ahmet Camii'ne tüccar geçidi demenin alemi ne şimdi! Yiyip içip kefine baksan ya hı.

Sana ne!

Ebu Cehiller yanmaz kefen satıp köşe buluyor,

nallı şerifle milleti kandırıyor, sümüklü sübyanlar satıp millete sms attırarak Cumaları kutsal gün paravanının arkasında milleti kazıklıyor. Sırlı dualar ve zikir kitapları ile Bismillah diyen bardak, Kur'an okuyan akıllı kalem satarak köşelik olanlardan niye rahatsız oldun ki

Sana ne sana nee!

Sana mı kaldı çarıksız, sümüklü, aldatılmış halkın köle olup olmadığı. Sıcacık evde kestane kebab yatmak varken Suriyeli'nin soba derdi seni mi gerdi! Kömürünü taşımak, odununu kırmak sana mı kaldı.

Varoşlarda vakit geçirip kölelerle düşüp kalkmak hiç Mekkeli bir tüccara yakışıyor mu!

Hele ki evini yurda döndürmenin sağdan soldan pis köle çocuklarını eve doldurmanın, onları banyo yaptırmanın üstünü başını güzellemenin alemi ne! elin Suriyelisinin, Filistinlisinin derdi bize mi kaldı!

Söylesene yığidim, derdin neydi yaa. Bunca kazandığın savaş, bunca ganimet dururken bir çul üstünde ölmek senin gibi bir yığide ve şerefli bir adama yakıştı mı!

Seni anlamıyorum Muhammedim, anlamıyorum. Sanki sen buraların adamı değilmişsin de acelen varmış gibi gelip geçip gittin, gidiverdin bu dünyadan...

-66-

BAKLAVA, EVREN VE BİZ.

Büyük fotoğrafta acaba yapbozun hangi parçasıyız? Kim bilir hangi parçanın içindeyken bütüne dair zıvalar ve saçmalıklarla hayatı tüketip duruyoruz. Bilinen ve algılanabilen evren bizim beynimizin kapasitesi ve modern imkanlar çerçevesinde kurguladığı bir ev mi? yoksa bir hapisane mi? Niçin insan sürekli bu sınırların dışına dair düşünsün isteniyor? Bu doğal bir ihtiyaç mı? Bu bir ihtiyaç ise elde olan imkanlar buna elvermediğinde bu bir kusur değil midir? Aslına bakılır ise daha ötesi hakkında düşünmek ancak bir kurgu, bir arayış ya da algılanabilir bu dünyadan belki de bir kaçış gibi görünüyor. Ya da ısrarla bizi birileri sürekli bilmediğimiz bir alana yönlendirip paraları cebe mi indiriyor ha ne dersin?

- Yengee, baklavayı sen mi yaptın? İmm harika olmuş, bilirsin bayram öncesi hepimiz baklava uzmanı olmak için çalışır sonrada bayramda kritik yaparız. Sanki şekeri az mı olmuş ne!

- Abicim senin okul noldu şimdi

- İkiye geçtim abi

- hıymm aferin olum aferin oku oku, baban gibi... eeu, baban burada mı ya!

- Abi sen konuyu niye dağıttın evren mevren filan bişiler diyodun, böyle hikaye içinde hikaye anlatmayı niye yapıyon kafa dağıldı şimdi bak

- Olm hikaye içinde hikaye anlatmak yazıyı canlı ve diri tutar ve yazıyı soğumaktan kurtarır.

- Yaa

- Yaaaa.

- iyi de abi sen lise mezunusun bu konuda eğitim aldın mı

- Tabiki de sallıyorum olm sende ciddiye mi aldın komik çocuk. Bakma öyle bön bönn, çay koy çayy. Çay, efendim demlemek bir sanattır, Önce çayı bi yıkıcaksın, Ehömm bu değildi konu ya tamam Evren ve biz dıcektim. Sanırım insanoğlu olarak hikayemiz basit. Basitliği şu ki yerleşik hayata geçip avcı toplayıcılığa geçtiğimiz günden beri birisi bize gözümüzün gördüğünü değil de daima ufuk çizgisinin ötesini gösterdi. Bilmediğimiz tatmadığımız ve kokusunu alamadığımız sanal bir evren dışımız daima gündemimiz oldu. İnsan gördüğü, kokladığı, tattığı bu akıp giden hayatın öznesi olmaktan beyninin içinde tasarladığı minicik bir sanal evreni hayatın ortasına getirip kondurdu. O gün bu gündür av peşinde koşmaktan arta kalan zamanlarda yerleşik hayatın gündemi “felsefe” oldu, “tasavvuf” oldu kıl oldu yün oldu ve hayatın gerçeği hep görmezden gelindi. Sürekli bize pazarlanan gerçek diye sunulan bu sanal gündemlerin aksine asıl “Gerçek” nedir?

Gerçek, akıp giden bu hayatın kendisidir. Acıları, sevinçleri, yaşama sonsuz tutunma arzusuna karşın herşeyi anlamlı kılan vicdanlı ve ahlaklı davranabilmek, güzel ve yararlı işler yapabilmektir. Sonrası ise bilinmezdir. Bilinmeyeni bilinir kılmaya gücü yetmeyen insan, eğer bu uğurda beyhude bir çabayı zorluyor ise bu konuda mutlaka bir rant söz konusudur. İnsan bilinmeyene karşı ilgi duyar ve ondan söz edene daima kulak kabartır. İşte bu merakımız daima birileri tarafından bir geçim kapısına dönüştü. Kendi bilmediğini bize pazarlamak ve bilmediğimiz bir şey hakkında bilmediğini bize yutturmak Felsefe ve Tasavvuf adıyla sistemleşti, ekolleşti ve pazarlanan bir malzeme oldu. Ne zaman merakımız tepreşse, satıcılar devreye girdi ve bizi önce acıktırdı sonra doyurdu. Hiç bir zamansa ne doyduk ne de doyurduk. Bilinmezin açlığı kötürüm bir hastalık olarak hayatımızın ortasına gelip yerleşti. Sanırım yerleşik hayata geçince oldu bu bütün olanlar. Yoksa önceleri bir geyiğin peşinde koşup vuruyor, acıkınca sadece onu yiyorduk. Dere kenarına yerleşip birbirimizin ihtiyaçlarını el birliğiyle gidermeye başlayınca bol bol zaman kaldı. Geyik peşinde koşan insan artık oturduğu yerden yapmaya başladı bu işi, her neyse,

Hayat geçip gider. Biz ölümlüler bu hayatta ancak vicdanlı ve ahlaklı eserler üreterek kalıcı mirasları geleceğe taşıyabiliriz. Şimdilik gerçeğimiz bu ve bu büyük fotoğrafta başka görünen bir gerçek yok. Öyleyse bu gerçekliğe uygun gözlerimiz, ellerimiz, ayaklarımız ve kulaklarımız ne işe yarar ona bakmamız gerekir. Sırtımıza bunun dışında yüklenmiş her yük bizi binek hayvan konumuna sokar ve birilerinin sürekli değirmenine birşeyler taşır dururuz. Bilmediğimiz bir büyük fotoğrafa kendi yapbozumuzun parçasından yola çıkarak anlamlar yüklemek sanırım yapbozun sahibine biraz ayıp etmek olur.

- Abi okulu bırakıyorum
- Niye layn
- Abi felsefe bölümünde okuyorum ben
- Oku olm oku, belki adam olursun.

-67- TEK BAŞINA BİR DİRENİŞ VE TEK BAŞINA BİR AKILLI DELİ, İBRAHİM.

İbrahim Peygamber önce babasına, sonra toplumuna ve daha sonra da kendini toplumun çobanı sanan Nemrud'a putları işaret ederek:"Hepiniz ne mal adamlarsınız ya, şunlara şunlara mı tapıyorsunuz ?" dedi.

Dedi mi?

Dedi dedi.

yok yok öyle demedi. Onların fanatizm damarına basmadı. Geleneklerinin üzerine çömkürmedi, höykürmedi, sabah akşam madaralık peşinde koşmadı.

Babasına "Sana yararı da zararı da dokunmayan şeylere niçin tapıyorsun?" diye sordu, düşündürmek istedi. Belki kendine gelir diye. Ve her seferinde cümlesine: "Ey Babacığım" diye başladı. Naif, kibar ve içten bir dille. yani; "benim derdim seni madara etmek değil seni içine düştüğün bataklıktan kurtarmak" duygusunu vermek için.

Toplumuna ise "Size yararı da zararı da dokunmayan şeylere niçin tapıyorsunuz? diye sordu. Düşündürmek istedi. Baltayla mabede dalıp bütün putları kırıp "bunu putlarımıza kim yaptı?" sorusunu sordurup baltayı en büyüklerinin boynuna astığını işaret ederek "o yaptı" dedi, Niçin?

"Sen de bilirsin ki Ey İbrahim bunlar konuşmaz!" itirafını yaptırmak için.

Sıra geldi Nemrud'a. Bir yanışı düzeltelim önce. Tıpkı Firavun gibi Nemrud'ta asla "Ben ALLAH'IM" demedi. Bizim geleneksel algımızda maalesef bu böyle yanış bilinir. Hiç bir toplum Mutlak Aşkın olan ve her toplumun farklı farklı isimlerle isimlendirdiği Allah yerine başka hiç kimseyi koymamıştır. Sadece, ARAYA BİRİNİ KOYMUŞTUR. Bütün sorun ve bütün karışıklık da buradan çıkıyor. Nemrud öylesine yığıp biriktiriyor, öylesine halkın üstünde kibirle baskı kuruyordu ki adeta "fabrikamı kapatsam hepiniz açlıktan ölürsünüz" demeye getiriyordu. Hayat onun ve onun gibi "arı"lerin, seçkinlerin, asilzade ve kast sınıfında en üstte olanların hayatıydı, gerisi parya gerisi "işçisin sen işçi kal" türküsü.

Ne yaptı İbrahim?

"Bende yediriyor içiriyorum, dükkanı kapatsam açlıktan ölürsünüz" dediğinde Nemrud'a

"Benim ve şu halkında doyurana, Güneşi doğudan doğruyor, batıdan batırıyor, sıkıysa sende tam tersini yap!" dedi. Bu şu demek aslında; Ekinleri yeşerten de, meyveleri bitiren de, yağmurları yağdıran da, buğdayı ekmeğe dönüştüren de suyu veren de O'dur. Bizi iki ayağımızın üstünde doğrultan, iki el, bir ağız ve bir çift göz veren de O'dur. Bizim rızkımızı Sen vermiyorsun, Senin asgari ücretine kalmadık!

İşte İbrahim, işte adamım İbrahim. İşte kavgasına ortak olduğumda kendimi dağlar kadar güçlü hissettiğim kardeşim İbrahim. İki gözüm Muhammedin atası, davasının dert ortağı. Babasına, toplumuna ve otoritenin ciğerine meydan okuyan adam. Ahmakça ve kör döğüşüyle değil, düşündürerek, aklını başına toptasın diye dank ettirek. Fanatik bir takım taraftarı gibi sahte tanrılarına, aptalca geleneklerine söverek değil. Anne ve babasının karşına dikilip "Ölünün arkasından Kur'an okunmaz, Şefaata vardır yoktur, Kur'an uzaydan söz ediyor etmiyor, dört eşlilik, kölelik, cariyelik, kadına kaç pay verelim mirastan" geyiği. "Akıl nedir? Vicdan nedir? Ahlak nedir?" sorularının beyhude arayışları ile felsefenin de tasavvufun da bitip tükenmez kuyularında oyalanan, o dernek senin bu dernek benim boş işlerle ise hiç arası yoktu. İbrahim bir dert adamıydı, zira hiç bir yerde barınamamıştı. O diyar senin bu diyar benim yerinden yurdundan ancak bir davanın adamı kovulurdu.

Bir de unutmadan eklemek gerekir ki "İbrahim tek başına bir ümmetti" derken o ağaç kovuğuna sığınmış, mağaraya çekilmiş ve bir lokma bir hırka peygamberi değildi. Kavgada adamıdır o kavga. O bu yüzden yalnızdır. Tıpkı İslam'ın tüm çağlarda yalnız oluşu ve yalnız insanların kavgasında olduğu gibi. Kavgaya kafadan dalınca yalnızlaştırır toplum, dışlar, afaroza yedirir de zindığın teki olursun. Babana, atana ve içinde bulunduğun otoriteye laf anlatamayınca onlar haklı sen haksız olursun. Kavgada tek kalırsın. Sonraki nesillerde gelir senin bu yalnız kavganı tv'lerde, sohbetlerde, salon toplantılarında, haftalık tefsir, kelam, fıkıh,

meal derslerinde ballandıra ballandıra anlatırlar. Açlar, açıktakiler, mazlumlara ve zalime baş kaldırırlar hep masa başında işlenir. Bu hafta ki dersimiz ;"O iş bizde tamam yaaa, bizdee..."

Ne zaman ya ne zaman!

Ne zaman bitecek bu asırlardır sürdürdüğünüz geyik muhabbeti ile süslenmiş tartışmalarınız, aforizmalarınız, paradigmalarınız ha ne zaman!

Ne zaman el atacaksın bu işlere söyleyen ya ne zaman!

Hangi gün sabah erkenden "Bismillah" deyip varoşlara dalacaksın ki açın halinden anlayıp, çıplağın sırtını sıvazlayacaksın. Zalime ne zaman haykırmak için sokağa çıkacaksın!..

Bu hafta meal dersinde işleyeceğiz Seni, Sen uyu İbrahim'im uyu, gözün arkada kalmasın. Davana sahip çıkıyoruz Biz merak etme Sen!